

Chapter Thirty-one अध्याय एकतीस

Modern Myths About Spiritual Warfare, Part 2 आत्मिक युद्धको बारेमा आधुनिक मनगढन्ते कथाहरू, भाग २

हामी शैतान र आत्मिक युद्ध सम्बन्धी अरु भ्रान्तिपूर्ण तर लोकप्रिय शिक्षाको बारेमा विचार गर्दै यो अध्यायलाई निरन्तरता दिन्छौं । निष्कर्षमा, हरेक विश्वासीले अभ्यास गर्नुपर्ने आत्मिक युद्धको बारेमा धर्मशास्त्रले वास्तवमा के भन्छ भनेर विचार गर्नेछौं ।

Myth # 5 "We can pull down demonic strongholds in the atmosphere through spiritual warfare."

मनगढन्ते सिद्धान्त ५ “हामीले आत्मिक युद्धद्वारा वातावरणमा भएका शैतानिक किल्लाहरूलाई भत्काउन सक्छौं ।”

धर्मशास्त्र अनुसार शैतानले दुष्ट आत्माका समूहहरूमाथि अधिकार गर्दछ, जो पृथ्वीको वातावरणमा बस्छ र त्यसले दुष्ट आत्मालाई अन्धकारको राज्यलाई शासन गर्न चलाउँदछ भन्ने करारमा कुनै सन्देह छैन । ती दुष्ट आत्माहरूले निश्चित भौगोलिक क्षेत्रहरूमा शासन गर्न “क्षेत्रीय” रूपमा काम गर्दछन् भन्ने कुरा बाइबलमा उल्लेख गरिएको विचार हो (हेर्नुहोस् दानिएल १०:१३, २०-२१, मर्कूस ५:९-१०) । मानिसहरूबाट भूतात्माहरू निकालेर धपाउने अधिकार ख्रीष्टियनहरूले पाएका छन् र तिनीहरूले शैतानलाई इन्कार गर्ने जिम्मेवारी पाएका छन्, जुन कुरा धर्मशास्त्र सम्मत छ, (हेर्नुहोस् मर्कूस १६:१७, याकूब ४:७, १ पत्रुस ५:८-९) । तर के ख्रीष्टियनहरूले दुष्ट आत्माहरूलाई शहरहरूमा खेदाउन सक्छन् त ? तिनीहरूले त्यसो गर्न सक्दैनन् र गर्ने प्रयत्न गर्छन् भने त्यो तिनीहरूको समयको बर्बादी मात्र हो भन्ने कुरा नै यसको सहि जवाब हुन्छ ।

मानिसहरूबाट हामीले भूतात्माहरूलाई भगाउन सक्ने भएकै कारणले हामी दुष्ट आत्माहरूलाई शहरहरूमा खेदाउन सक्छौं भनेर मानिलिनु हुँदैन । सु-समाचारका पुस्तकहरूको साथै प्रेरितको पुस्तकमा मानिसहरूबाट भूतात्माहरू निकाल्ने बारेमा धेरै उदाहरणहरू छन्, तर के सु-समाचारका पुस्तकहरूमा अथवा प्रेरितको पुस्तकमा भएको कुनै एउटा उदाहरणको बारेमा समेत तपाईं विचार गर्न सक्नु हुन्छ, जहाँ कसैले शहरमा भएको दुष्ट आत्मालाई निकालेको थियो, अथवा कुनै भौगोलिक क्षेत्रमा भएका दुष्ट आत्माहरूलाई निकाल्ने कोशिस गरेको थियो ? तपाईं सक्नु हुन्छ । किनभने त्यहाँ त्यस्तो प्रकारको कुनै उदाहरणहरू नै छैनन् । वातावरणबाट दुष्ट आत्माहरूलाई खेदाउने हाम्रो जिम्मेवारीको बारेमा पत्रहरूमा कतै एउटा पनि निर्देशन दिइएको छ भनेर के तपाईं विचार गर्न सक्नु हुन्छ ? अहँ सक्नु हुन्छ, किनभने त्यहाँ कुनै त्यस्तो कुराहरू छैनन् । यसैकारण, दुष्ट आत्माहरूको विरुद्धमा वातावरणमा हामीले “आत्मिक युद्ध” लड्न सक्छौं अथवा लड्नु पर्छ भनेर विश्वास गर्नु पर्ने बाइबलीय आधारहरू हामीसँग छैनन् ।

Pushing Parables too far ? दुष्टान्तहरूलाई धेरै पर सार्दा

ख्रीष्टियनहरूले धर्मशास्त्रको अलंकारिक भाषा भएको खण्ड पढ्दा परमेश्वरको मनसाय के हो भन्ने कुरालाई भन्दा बढी बाइबलमा भएको खण्डको अर्थ के हो भनी पढ्दा प्रायः गरेर गल्ती हुन गइरहेको हुन्छ । अलंकारिक भाषालाई बेठीकसँग व्याख्या गरिएको एउटा उदाहरण चाहिँ “किल्लाहरू भत्काउने” सम्बन्धमा पावलका वचनहरूलाई कति धेरैले व्याख्या गरेका छन् भन्ने नै हो :

“किनभने हामी शरीरका हौं, तापनि शारीरिक लडाई त लड्दैनौं, किनकि हाम्रो युद्धको अस्त्र-शस्त्र शारीरिक होइन, तर किल्लाहरू नाश गर्ने ईश्वरिय सामर्थ्य तिनमा छ । परमेश्वरको ज्ञानको विरुद्धमा खडा हुने बहसहरू र हरेक अहंकारपूर्ण बाधाहरूलाई हामी नाश गर्छौं र हरेक विचारलाई ख्रीष्टको आज्ञापालन गर्नलाई बसमा पाउँछौं, तिमीहरूको आज्ञाकारिता पूरा भएपछि हरेक अनाज्ञाकारितालाई दण्ड दिन हामी तयार बस्नेछौं” (२ कोरिन्थी १०:३-६) ।

किङ्गजेम्स अनुवादले “हामी चिन्तनहरूलाई नाश गर्छौं” भन्नु भएको साटो, “किल्लाहरू भत्काउँछौं” भनेर भन्दछ । यो अलंकारीक वाक्यबाट वातावरणमा भएका दुष्ट आत्माहरूलाई “किल्लाहरूलाई भत्काउन” को लागि “आत्मिक युद्ध”को विचारधारालाई जोगाउन सम्पूर्ण ईश्वरशास्त्र नै व्यवहारिक रूपले निर्माण भएको छ , तर न्यू अमेरिकन स्टान्डर्स अनुवादले स्पष्ट रूपमा भन्दछ, पावलले वातावरणमा भएका दुष्ट आत्माहरूको बारेमा भनिरहेका छैनन्, तर मानिसहरूको मनमा भएको भूटो विश्वासहरूको किल्लाको बारेमा भनिरहेका छन् । पावलले नाश गरिरहेका ती चिन्तनहरू हो, तर उच्च स्थानमा भएका दुष्ट आत्माहरू होइन ।

जब हामी सान्दर्भिक रूपमा पढ्छौं, तब यो कुरा अझ स्पष्ट हुन आउँछ । पावलले भनेका छन्, “परमेश्वरको ज्ञानको विरुद्धमा खडा हुने बहसहरू र हरेक अहंकारपूर्ण बाधालाई नाश गर्छौं र हरेक विचारलाई ख्रीष्टको आज्ञापालन गर्नलाई बसमा पाउँछौं” (जोड दिईएर थपियो) । पावलले सांकेतिक रूपमा लेखेको कुरा चाहिँ परमेश्वरको साँचो ज्ञानको विरुद्धमा खडा हुने सौँचाइहरू वा विचारहरूको विरुद्धमा हुने युद्धको बारेमा हो ।

सैन्य अलंकारलाई प्रयोग गरेर हामी युद्धमा छौं, त्यो युद्धमा जहाँ मानिसहरूको मनले शैतानका भूटा कुराहरूलाई विश्वास गरिरहेका छन् भनेर पावलले वर्णन गर्दछन् । यस युद्धमा हाम्रो प्राथमिक शस्त्र-अस्त्र चाहिँ सत्यता नै हो, जसको कारण हामीलाई सारा संसारमा गएर शत्रुको क्षेत्रमा सन्देशको साथ आक्रमण गरी सु-समाचार प्रचार गर्नको लागि भनिएको छ, जसले बन्धनमा भएकाहरूलाई स्वतन्त्र गराउन सक्छ । हामीले भत्काउन गइरहेको किल्ला छलको तोपद्वारा समावेश गरिएको र भूटो टूटहरूले निर्माण गरिएको छ ।

The Whole armor of God परमेश्वरको सारा हात-हतियार

पावलका लेखहरूमा प्रायः गरेर बेठीकसँग व्याख्या गरिएको पाइएको अर्को एउटा खण्ड एफिसी ६:१०-१७ हो, जहाँ परमेश्वरका सारा हात-हतियारहरू लिनको लागि हाम्रो उत्तरदायित्व हो भनी उनले लेखेका छन् । शैतान र दुष्ट आत्मासँग ख्रीष्टियनहरूको युद्धको बारेमा यो खण्ड

लेखिएको भए तापनि, शहरहरूमा भएका दुष्ट आत्माहरूलाई खेदाउने बारेमा त्यहाँ केही पनि उल्लेख गरिएका छैन । जब हामी यो खण्डलाई गहन रूपमा अध्ययन गर्दछौं, तब परमेश्वरको वचनको सत्यतालाई पालन गरी मानिसको व्यक्तिगत जीवनमा भएको शैतानका योजनाहरूलाई इन्कार गर्ने उसको जिम्मेवारी हो भन्ने बारेमा पावलले प्राथमिक रूपमा लेखिरहेका थिए ।

हामीले यो खण्ड पढ्दा त्यो अलंकारिक भाषा लेखिनुको कारणलाई पनि विचार गर्नु पर्दछ । पावलले ख्रीष्टियनहरूले आफ्नो शरीरमा धारण गर्नको लागि अक्षरश रूपमा भौतिक अस्त्र-शस्त्रहरूको बारेमा भनिरहेका थिएनन् भन्ने कुरा स्पष्ट छ । तर उनले लेखेको अस्त्र-शस्त्र त अलंकारिक भाषा हो । ख्रीष्टियनहरूले आफूलाई शैतान र दुष्ट आत्माबाट जोगाउनको लागि प्रयोग गर्नु पर्ने धेरै धर्मशास्त्रीय सत्यताहरूलाई ती प्रत्येक हात-हतियारहरूले प्रतिनिधित्व गर्ने काम गर्दछन् । परमेश्वरको वचन जानेर, विश्वास गरेर, पालन गरेर, परमेश्वरको सुरक्षा दिने हात-हतियारहरू ख्रीष्टियनहरूले धारण गर्नु पर्छ भनेर अलंकारिक रूपमा भनिएको छ ।

अब हामी पद-पद गरेर एफिसीको यस खण्डलाई पावलले हामीसँग के भन्न खोजिरहेका छन् ? भनेर हामी आफैसँग प्रश्न गर्दै अध्ययन गरौं ।

The source of our spiritual strength **हाम्रो आत्मिक शक्तिको स्रोत**

पहिलो, हामीलाई “प्रभुमा र उहाँका शक्तिको सामर्थ्यमा बलवान हुन” को लागि भनिएको छ (एफिसी ६:१०) । हामीहरू आफ्नै शक्तिको सामर्थ्यमा होइन तर परमेश्वरको शक्तिको सामर्थ्यमा चलाइएको हुनु पर्छ भन्ने तथ्यमा जोड दिइएको छ । यो पावलको अको भनाइबाट पछाडि ल्याइएको हो, “परमेश्वरका सारा हात-हतियार धारण गर” (एफिसी ६:११ क) । यो हाम्रो होइन, तर परमेश्वरको हात-हतियार हो । पावलले यो कुरा भनिरहेका छैनन्, कि परमेश्वर आफैले हात-हतियार धारण गर्नु हुन्छ, तर हामीले परमेश्वरले हाम्रोलागि उपलब्ध गराउनु भएको हात-हतियार धारण गर्नु पर्दछ भनेर उनले यहाँ भनिरहेका छन् ।

परमेश्वरले उपलब्ध गराउनु भएको यो हात-हतियार हामीलाई किन चाहिन्छ त ? यसको जवाब हुन्छ, “दियाबलसका युक्तिहरूको विरुद्धमा खडा हुन सक्नलाई” (एफिसी ६:११ ख) । यो हात-हतियार आक्रमण गर्नको लागि नभएर आफ्नो सुरक्षाको लागि प्राथमिक रूपमा प्रयोग हुन्छ । यो हात-हतियारहरू हामीले शहरहरूमा गएर दुष्ट आत्माहरूलाई खेदाउन सकौं भनेर होइन, तर हामी शैतानका युक्तिहरूको विरुद्धमा खडा हुन सकौं भनेर हो ।

शैतानले हामीलाई आक्रमण गर्नको लागि दुष्ट योजनाहरू बनाउँछ भन्ने कुरा हामीलाई थाहा छ, अनि हामीलाई परमेश्वरले उपलब्ध गराउनु भएका हात-हतियारहरू हामीले धारण नगरुन्जेलसम्म हामी असुरक्षित हुन्छौं । हात-हतियारहरू धारणा गर्ने जिम्मेवारी परमेश्वरको होइन तर हाम्रो हो भन्ने कुरालाई पनि हामीले याद गर्नु पर्दछ ।

यस कुराको बारेमा अभै निरन्तरता दिऔं : “किनकि हामीहरूको युद्ध शरीर र रगतको विरुद्ध होइन, तर प्रधानताहरूको विरुद्ध, शक्तिहरूको विरुद्ध, वर्तमान अन्धकारका सांसारिक शासकहरूको विरुद्ध र स्वर्गीय स्थानहरूमा भएका दुष्टयाईका आत्मिक सेनाहरूको विरुद्धमा हो” (एफिसी ६:१२) ।

यहाँ यो कुरा स्पष्ट हुन्छ, कि पावलले शारीरिक तथा भौतिक युद्धको बारेमा कुरा गरिरहेका छैनन् तर आत्मिक युद्धको कुरा गरिरहेका छन् । हामीहरू दुष्ट आत्माहरूका धेरै तहहरूका योजनाहरूको विरुद्धमा युद्ध गरिरहेका छौं, जसको बारेमा पावलले सूची नै तयार गरेर दिएका छन् । धेरै जसो पाठकहरूले यो कुरा मानिलिन्छन् , कि पावलले तलदेखि माथिसम्मको ओहोदामा भएका दुष्ट आत्माहरूको सूची बनाई दिएका छन्, तल्लो ओहोदामा भएका “शासकहरू” र “स्वर्गीय स्थानहरूमा भएका दुष्टका आत्मिक सेनाहरू” जो उच्च ओहोदाका हुन् ।

आत्मिक प्राणीहरूसँग हामीले कसरी युद्ध गर्न सक्छौं त ? यस प्रश्नको जवाब आत्मिक प्राणीहरूले हामीलाई कसरी आक्रमण गर्न सक्छन् ? भन्ने प्रश्न गरेर नै दिन सकिन्छ । तिनीहरूले हामीलाई प्राथमिक तवरले परीक्षाहरू, विचारहरू, सुभावा र साँचाइहरू जस्ता परमेश्वरको वचन र उहाँको इच्छा विपरित हुने कुराहरू ल्याई दिएर आक्रमण गर्छन् । त्यसैकारण हाम्रो सुरक्षा परमेश्वरको वचन जानेर, विश्वास गरेर, र पालना गरेर मात्रै हुन्छ ।

“यसैकारण, परमेश्वरका सारा हात-हतियार उठाओ, र यसरी खराब दिनको सामना गर्न सक्, र सबै काम गरेर खडा हुन सक्ने होओ” (एफिसी ६:१३) ।

शैतानको आक्रमणको विरुद्धमा खडा हुन र त्यसको विरोध गर्नलाई हामीलाई सु-सज्जित बनाउने पावलको उद्देश्य हो भनेर फेरि पनि एकचोटि याद गर्नुहोस् । उनको उद्देश्य हामी गएर शैतानलाई आक्रमण गरी वातावरणमा भएका दुष्ट आत्माहरूलाई खेदाउन सकौं भन्ने होइन । यस खण्डमा तीनचोटि पावलले हामीलाई खडा हुन सक् भनेर भन्दछन् । हाम्रो अवस्था आक्रमण गर्ने होइन, तर सुरक्षित हुनलाई हो ।

Truth - Our Primary defense

सत्यता - हाम्रो प्राथमिक सुरक्षा

“यसकारण, आफ्ना कम्मर सत्यले कसेर खडा होओ” (एफिसी ६:१४ क) । हामीलाई सुरक्षित राख्ने यहाँ एउटा हतियार छ - त्यो हो सत्यता । सत्य के हो त ? प्रभु येशूले आफ्नो पितासँग भन्नु भयो, “तपाईंको वचन सत्य हो” (यूहन्ना १७:१७) । हामी शैतानको भूटको सामना गर्नको लागि जबसम्म त्यो सत्यता जान्दैनौं, तबसम्म हामी शैतानको विरुद्धमा सफलताकासाथ खडा हुन सक्दैनौं ।

प्रभु येशूले उजाड स्थानमा आफूलाई शैतानले परीक्षा गरेको बेला त्यसले दिएको हरेक सल्लाहहरू “यसरी लेखिएको छ” भन्दै अति सुन्दर रूपमा त्यसलाई प्रस्तुत गरी दिनु भयो ।

पावलले अभै निरन्तर रूपमा भनेका छन् : “धार्मिकताको छाती पाता लगाएर” (एफिसी ६:१४ ख) । ख्रीष्टियन भएर हामीले दुई प्रकारको धार्मिकताको बारेमा जानेको हुनु पर्दछ । पहिलो, हामीलाई ख्रीष्टको धार्मिकता उपहार स्वरूप दिइएको छ (हेर्नुहोस् २ कोरिन्थी ५:२१) । प्रभु येशूमा विश्वास गर्नेहरूको लागि उहाँको धार्मिकता दिइएको छ, जसले तिनीहरूका पापहरू कूसमा लिनु भएको थियो । त्यो धार्मिकताले (ठीक रूपमा खडा हुने कुरा) हामीलाई शैतानको शासनबाट छुटकारा दिएको छ ।

दोस्रो, हामीले प्रभु येशूको आज्ञापालन गरेर धार्मिकताको जीवन जिउनु पर्दछ र त्यही कुरा नै पावलले सम्भवत धार्मिकताको छाती-पाता भनेर मनमा लिएको हुनु पर्छ । ख्रीष्टको आज्ञापालन गरेर हामीले शैतानलाई कुनै पनि ठाउँ दिदैनौं (हेर्नुहोस् एफिसी ४:२६-२७) ।

Firm Footing in Gospel Shoes सु-समाचारको बलियो जुता लगाउनु

“अनि खुट्टामा मिलापको सु-समाचारको जुता लगाएर तयार होओ” (एफिसी ६:१५) ।

सु-समाचारको सत्यतालाई जानेर, विश्वास गरेर, र पालन गराइद्वारा शैतानको आक्रमणको विरुद्धमा खडा हुनको लागि यसले बलियो जुताको काम गर्दछ । रोमी सिपाहीहरूले तिनीहरूलाई युद्ध मैदानमा बलियो गरी समाउने खालको तलैसम्म किल्ला भएको एकदमै बलियो जुता लगाउने गर्दथे । जब प्रभु येशू हाम्रो प्रभु हुनु हुन्छ भने हामी शैतानको भूटो कुराको विरुद्धमा बलियो भएर खडा हुनलाई हामीसँग बलियो खाले जुता छ ।

“यी सबै कुराहरूको अतिरिक्त विश्वासको ढाल उठाओ, जसबाट तिमीहरू दुष्टका सबै अग्निबाण निभाउन सक्नेछौ” (एफिसी ६:१६) । पावलले यहाँ हाम्रो सुरक्षाको स्थितिको बारेमा जोड दिएको कुरालाई फेरि पनि याद गर्नुहोस् । उनले यहाँ हामीले शहरहरूमा भूतात्माहरूलाई खेदाउने बारेमा कुरा गरिरहेका छैनन् । उनले त यहाँ शैतानको भूटलाई इन्कार गर्नको लागि परमेश्वरको वचन हामीले विश्वासमा प्रयोग गर्नु पर्छ भन्ने बारेमा कुरा गरिरहेका छन् । जब हामी परमेश्वरले भन्नु भएको कुरामाथि विश्वास गर्छौ र त्यस अनुसार गर्दछौ, तब यो त्यो ढाल जस्तो हो, जसले अलंकारिक रूपमा “दुष्टका सबै अग्निबाणहरू निभाउन” सक्दछ र शैतानको भूटबाट त्यसले हामीलाई बचाउँदछ ।

Our Spiritual sword - God's word हाम्रो आत्मिक तरवार - परमेश्वरको वचन

“अनि मुक्तिको टोप लगाओ, र पवित्र आत्माको तरवार लेओ, जो चाँहि परमेश्वरको वचन हो” (एफिसी ६:१७) ।

बाइबलले वर्णन गरे अनुसार, मुक्तिले शैतानको बन्धनबाट हामीलाई छुटकारा दिन्छ भन्ने कुरा समावेश गर्दछ । परमेश्वरले हामीलाई “अन्धकारको राज्यबाट छुटकारा गर्नु भएको छ, र हामीलाई उहाँले आफ्ना प्रिय पुत्रको राज्यमा सारी दिनु भएको छ” (कलस्सी १:१३) । यो कुरा जान्नु भनेको त्यो टोप लगाउनु जस्तै हो जसले हाम्रो मनलाई हामी अझै पनि शैतानको राज्यमा छौं भन्ने त्यसको भूटो कुरालाई विश्वास गर्नबाट जोगाउँछ । शैतान अब हाम्रो जीवनको मालिक होइन तर प्रभु येशू नै हाम्रो जीवनको मालिक हुनुहुन्छ ।

यसको अतिरिक्त हामीले “आत्माको तरवार” लिनु पर्दछ, जुन चाँहि पावलले वर्णन गरे अनुसार परमेश्वरको वचनको लागि अलंकारिक चित्र हो । मैले पहिले नै भनेभैँ, प्रभु येशू आत्मिक युद्ध गर्ने व्यक्तिको एउटा पूर्ण उदाहरण हुनु हुन्छ जसले दक्षताकासाथ आफ्नो आत्मिक तरवारको प्रयोग गर्नु भएको थियो । उजाड स्थानमा शैतानले उहाँलाई परीक्षा गरेको बेलामा उहाँले त्यसलाई प्रत्यक्ष रूपमा परमेश्वरको वचनबाट प्रत्येकचोटि उद्धृत गरेर त्यसलाई प्रतिक्रिया दिनु भएको थियो । यदि हामीले पनि त्यसरी आत्मिक युद्धमा शैतानलाई हराउनु हो भने, हामीले परमेश्वरले भन्नु भएको कुरा जान्नु पर्छ र त्यसमा विश्वास गर्नु पर्दछ, नत्रभने हामी त्यसको भूटो कुरामा फस्नेछौं ।

प्रभु येशूले “आत्माको तरवार” लाई सुरक्षा गर्ने तवरले प्रयोग गर्नु भएको कुरालाई पनि याद गर्नुहोस् । पावलले वास्तवमा आक्रमण गर्ने हतियारको रूपमा तरवारलाई भनेको कुरालाई

कसै-कसैले त्यो त सुरक्षा गर्ने हतियार हो भनेर देखाउन चाहन्छन् । यसरी एकदम कमजोर विवादलाई तिनीहरूले एफिसी ६:१०-२० मा भएको यस खण्डको सिद्धान्तलाई लिएर प्रमाणित गर्न खोज्छन्, जुन चाँहि स्वर्गीय स्थानहरूमा भएका दुष्ट आत्माहरूका “किल्लाहरूलाई भत्काउने” हाम्रो जिम्मेवारी प्रयोगात्मक तवरको छ ।

ख्रीष्टियनहरूले परमेश्वरको सारा हात-हतियारहरू किन धारण गर्नु पर्छ भन्ने पावलको आफ्नै तर्क पढ्दा (ताकि तिनीहरू शैतानका सारा योजनाहरूको विरुद्धमा खडा हुन सक्नुन) हामी जान्दछौं, कि उनले प्राथमिक रूपमा ती हात-हतियारहरूको सुरीक्षित प्रयोगको बारेमा भनिरहेका हुन् । यसको अतिरिक्त, तरवारलाई आक्रमण गर्ने हतियारको रूपमा सौँच्चन सण्टापनि, यसलाई सुरक्षा गर्ने हतियारको रूपमा पनि लिन सकिन्छ, जसै यसले विरोधीको तर वारले आक्रमण गर्दा छेक्न र सुरक्षासमेत गर्न सकिन्छ ।

यसको अतिरिक्त धेरै प्रकारका अस्तित्वमा नभएका विशेष हात-हतियारहरू प्रयोग गर्न प्र यत्न गर्दा हामीले पुरै रूपक अलंकारलाई प्रयोग गर्न जोगिने कुरामा हामी होशियार हुनु पर्छ । जब हामी तरवारको आक्रमण गर्ने र सुरक्षा गर्ने स्वभावको बारेमा बाद-बिवाद गर्न सुरु गर्दछौं, तब हामी जुन अर्थमा प्रयोग हुनु पर्ने हो त्यसमा कहिले पनि प्रयोग नहुने खालको सामान्य अलंकारको टुक्राहरू कुद्ने कामहरू गर्नतर्फ लागेर “दृष्टान्तलाई धेरै टाढा धकेल्न मन पराइरहेका हुन्छौं ।

But didn't Jesus instruct us to bind the strong man" ?

तर के प्रभु येशूले हामीलाई “बलियो मानिसलाई बाँध्न” निर्देशन दिनु भएको होइन र ?

“बलियो मानिसलाई बाँध्ने” प्रभु येशूले भन्नुभएको बारेमा सु-समाचारका पुस्तकहरूमा तीनचोटिसम्म उल्लेख गरिएको हामी पाउँदछौं । जे भए तापनि, ती तीनवटै घटनाहरूमध्ये कुनैमा पनि, प्रभु येशूले आफूलाई पछ्याउनेहरूलाई तिनीहरूले अभ्यास गर्नु पर्ने कुरा चाँहि “बलियो मानिसलाई बाँध्नु” पर्ने थियो भनेर भन्नु भएको छैन । तर प्रभु येशूले वास्तवमा के चाँहि भन्नु भएको थियो त भन्ने बारेमा अब हामी हेरौं, र उहाँले सान्दर्भिक रूपमा के भन्नु भएको थियो भन्ने कुरा पढौं :

“अनि यरुशलेमबाट आएका व्यवस्थाका शास्त्रीहरूले भने, “त्यसमा बालजिबुल भूत छ, र भूतहरूको मालिकद्वारा नै त्यसले भूतहरू निकाल्दछ ।” तर उहाँले तिनीहरूलाई आफूकहाँ बोलाएर दृष्टान्तहरूमा भन्नु भयो, “शैतानले शैतानलाई कसरी निकाल्न सक्छ ? कुनै राज्यको आपसमा फूट भयो भने, त्यो राज्य टिक्न सक्दैन । कुनै घरको पनि आपसमा फूट भयो भने त्यो घर टिक्न सक्ने छैन । कुनै घरको पनि आपसमा फूट भयो भने, त्यो राज्य टिक्न सक्दैन । यदि शैतानले शैतानकै विरुद्धमा खडा भएर फाटो ल्याएको छ भने, त्यो टिक्न सक्दैन, तर त्यसको अन्त आइसकेको हुन्छ । कसैले बलियो मानिसको घरमा पसेर उसको धनमाल लुट्न सक्दैन जबसम्म उसले त्यो बलियो मानिसलाई पहिला बाँध्दैन, तब पो त्यसले उसको घर लुट्न सक्छ । साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, मानिसहरूका सबै पाप र ईश्वर-निन्दा क्षमा गरिनेछन्, तर पवित्र आत्माको विरुद्धमा निन्दा गर्नेलाई कदापि क्षमा हुने छैन, तर त्यो अनन्त पापकर्मको दोषी ठहर्छ ।” उहाँले यो वचन भन्नु भयो, किनकि “उसमा अशुद्ध आत्मा छ” भनी तिनीहरूले भनेका थिए” (मर्कुस ३:२२-३०) ।

प्रभु येशूले कुनै बलियो मानिसलाई बाध्ने बारेमा आफ्ना अनुयायीहरूलाई सिकाइरहनु भएको थिएन भनी याद गर्नुहोस् । वरु, उहाँले त यरुशलेमबाट आएका व्यवस्थाका शास्त्रीहरूलाई तिनीहरूले गरेका आलोचनाहरूको अकाट्य तर्क र स्पष्ट रूपमा अलंकारका साथ प्रतिक्रिया दिइरहनु भएको थियो ।

तिनीहरूले उहाँलाई भूतहरूको मालिकद्वारा नै यसले भूतहरू धपाउने काम गर्छ भनेर आरोप लगाइरहेका थिए । शैतानले शैतानकै विरुद्धमा काम गर्छ भने त्यसकै हार हुनेछ भनेर उहाँले तिनीहरूलाई जवाब दिनु भयो । बौद्धिक रूपमा कसैले पनि यो कुरासँग विवाद गर्न सक्दैन ।

यदि प्रभु येशूले भूतात्माहरू धपाउने शैतानको शक्ति थिएन भने, उहाँले कसले शक्तिलाई प्रयोग गरिरहनु भएको थियो त ? यो शक्ति शैतानको शक्तिभन्दा पनि बलियो हुनपर्छ । यो शक्ति परमेश्वरको शक्ति, पवित्र आत्माको शक्ति नै हुनु पर्दछ । यसले प्रभु येशूले रूपक अलंकारमा शैतानको बारेमा उसको सम्पत्तिको सुरक्षा गर्ने एउटा बलियो मानिससँग तुलना गर्दै यो कुरा भन्नु भएको थियो । त्यो बलियो मानिसको सम्पत्ति लुट्नको लागि त्यो मानिसभन्दा पनि बलियो मानिस मात्रै सक्षम हुन्छ । त्यो मानिस उहाँ आफै हुनु हुन्छ । उहाँले कसरी भूतात्माहरू खेदाउनु हुन्थ्यो भन्ने बारेमा यो नै एउटा साँचो व्याख्या थियो ।

मत्ती र लूकाको सु-समाचारमा पाइने साथै यस खण्डमा उल्लेख भएको बलियो मानिस शहरहरूमा भएका “बलियो मानिसहरूलाई बाध्ने” कुराको सम्बन्धमा प्रमाणित गर्नलाई प्रयोग हुन सक्दैन । यसको अतिरिक्त, जब हामी बाँकी नयाँ करारलाई हेर्दछौं, तब हामी कसैले शहरमा “बलियो मानिसलाई बाध्नेको कुनै उदाहरण भेट्नुपर्दैनौं, अथवा त्यसो गर्नको लागि कसैलाई निर्देशन दिइएको कुरा पनि पाउँदैनौं । यसरी हामी सुरक्षित रूपमा यो निष्कर्षमा पुग्दछौं, कि जुन सुकै ख्रीष्टियनको लागि शहरमा भएको वा कुनै भौगोलिक क्षेत्रमा भएको “बलियो मानिस-दुष्ट आत्मा” लाई बाध्न र शक्तिविहिन पार्नको लागि प्रयत्न गर्नलाई धर्मशास्त्रसम्मत हुँदैन ।

What about "binding on earth and in heaven" ?

“स्वर्ग र पृथ्वीमा बाध्ने” कुराको बारेमा चाँहि के भन्ने त ?

“पृथ्वीमा तिमीहरूले जे बाँधौला (अथवा “बाँधिरहौला”) त्यो स्वर्गमा बाँधिने छ, र तिमीहरूले पृथ्वीमा जे फुकाओला (अथवा “फुकाइरहौला”) त्यो स्वर्गमा फुकाइनेछ” भनेर प्रभु येशूले भन्नु भएको कुरा सु-समाचारमा दुईपल्ट मात्र हामी पाउँदछौं । दुवै उदाहरणहरू मत्तीको सु-समाचारमा उल्लेख गरिएको छ ।

वातावरणमा भएका भूत आत्माहरूलाई हामीले “बाँध्न” सक्छौं र बाँध्नुपर्छ भनेर प्रभु येशूले हामीलाई सिकाइरहनु भएको थियो त ?

पहिले, हामी बाँध्ने र फुकाउने सम्बन्धमा प्रभु येशूले भन्नु भएका वचनहरूलाई विचार गरौं । प्रभु येशूले भन्नु भएका ती वचनहरू अलंकारिक थिए, जसरी उहाँले भन्नु भएको मतलब यो थिएन, कि उहाँका अनुयायीहरूले शारीरिक रस्सी वा डोरी लिएर अक्षरशः रूपमा कुनै कुरा बाँध्ने वा शारीरिक रस्सी वा डोरीले अक्षरशः रूपमा बाँधिएको कुनै कुरालाई फुकाउने काम गर्नु पर्ने थियो । त्यसो भए प्रभु येशूको मतलब चाँहि के थियो त ?

यसको जवाबको लागि, उहाँले बाँध्ने र फुकाउने सम्बन्धमा त्यो समयमा भन्नु भएको जुन कुरा थियो त्यसलाई सान्दर्भिक रूपमा उहाँले कसरी प्रयोग गर्नु भएको थियो भनेर हामीले हेर्नु पर्दछ। के उहाँले दुष्ट आत्माहरूको विषयलाई लिएर यो कुरा भनिरहनु भएको थियो ? यदि त्यसो हो भने, हामी यो निष्कर्षमा पुग्दछौं, कि बाँध्ने सम्बन्धमा उहाँले भन्नु भएको यो वचन दुष्ट आत्माहरूलाई बाँध्नकै लागि प्रयोग गरिएको हुनु पर्छ।

बाँध्ने र फुकाउने सम्बन्धमा प्रभु येशूले भन्नु भएको पहिलो खण्डलाई अब हामी जाचौं:

“उहाँले (येशूले) तिनीहरूलाई सोध्नु भयो, “तर तिमीहरू चाहि के भन्छौ, म को हुँ :” सिमोन पत्रुसले जवाब दिए, तपाई जीवित परमेश्वरका पुत्र, खीष्ट हुनु हुन्छ।” अनि प्रभु येशूले तिनलाई भन्नु भयो, “योनाको छोरो सिमोन तिमी धन्यका हौ, किनभने मानिसबाट तिमीलाई यो प्रकट भएको होइन, तर स्वर्गमा हुनु हुने मेरा पिताले प्रकट गर्नु भएको हो। अनि म तिमीलाई भन्दछु, कि तिमी पत्रुस हौ, र म मेरो मण्डली यस चट्टानमाथि स्थापित गर्नेछु, र नरकका ढोकाहरू त्यसमाथि विजयी हुने छैनन्। म तिमीलाई स्वर्गको राज्यका साँचाहरू दिनेछु, जे तिमीले पृथ्वीमा बाँध्नेछौ, सो स्वर्गमा बाँधिनेछ, र जे तिमीले पृथ्वीमा फुकाउँला, सो स्वर्गमा फुकाइनेछ।” (मत्ती १६:१५-१९)।

यस खण्डलाई धेरै तरिकाले व्याख्या गरिनुको कारण यसमा कम्तिमा पनि पाँचवटा अलंकारीक प्रस्तुति भएकोले गर्दा नै हो भन्ने कुरामा केही शंका छैन : (१) “मानिसबाट” (रगत र मासु भएकोबाट), (२) “चट्टान”, (३) “नरकका ढोकाहरू,” (४) “स्वर्गको राज्यका साँचाहरू”, र (५) “बाँधिने/फुकाउने”। यी सबै प्रस्तुतीहरू कुनै कुराको बारेमा बोलिएका चित्रण भाषाहरू हुन्।

Hades' Gates नरकका ढोकाहरू

अलंकारीक भाषाको स्पष्ट अर्थबिना, यस खण्डमा प्रभु येशूले दुष्ट आत्माको बारेमा भन्नु भएको थिएन भनेर तपाईले देख्न सक्नु हुन्छ। उहाँ “नरकको ढोकाहरू” भनेर यस कुराको नजीक आउनु भएको थियो, जुन कुराहरू वास्तवमा, मण्डलीलाई नरकको अक्षरशः ढोकाहरूले केही गर्न सक्दैन भनेर भन्नको लागि सांकेतिक भाषा थिए।

“नरकका ढोकाहरू” ले के कुराको प्रतिनिधित्व गर्दछन् ? सायद तिनीहरू शैतानको शक्तिको संकेत थिए, र प्रभु येशूको भनाइको मतलब यो थियो, कि उहाँको मण्डली निर्माण गर्नको लागि शैतानको शक्तिले रोक्न सक्नेवाला थिएन। अथवा, सायद उहाँले निर्माण गर्नु हुने मण्डलीले मानिसहरूलाई नरकमा कैद गर्ने नरकका ढोकाहरूबाट बचाउने छ भन्ने प्रभु येशूको भनाइको मतलब हुन सक्छ।

प्रभु येशूले वास्तवमा दुई प्रकारका ढोकाहरूको बारेमा भन्नु भएको कुरालाई याद गर्नुहोस् : नरकको ढोकाहरू, र स्वर्गका ढोकाहरू जुन उहाँले पत्रुसलाई “स्वर्गको राज्यका साँचाहरू” दिएर प्रयोग गर्नु भएको थियो। यस भिन्नताले पछिबाट यो विचारलाई यसरी समर्थन गर्दछ, कि नरकका ढोकाहरू सम्बन्धी प्रभु येशूको भनाई मानिसहरूलाई नरकको ढोकाबाट बचाउने मण्डलीको भूमिकाको प्रतिनिधि हो।

“शैतानका सबै शक्तिले उहाँको मण्डलीलाई रोक्ने छैन” भन्ने कुरा प्रभु येशूको भनाइको मतलब हो भने तापनि, हामी यो निष्कर्षमा पुग्न सक्दौं, कि बाँध्ने र फुकाउने कुरा सम्बन्धी

उहाँले गर्नु भएको टिप्पणीहरू शहरमा भएका दुष्ट-आत्माहरूलाई हामीले के गरिरहेको हुनु पर्ने हो भनेर दिइएका निर्देशनहरू हुन्, किनकि हामीले सु-समाचारका पुस्तकहरू वा प्रेरितको पुस्तकमा कसैले पनि शहरमा भएका दुष्ट आत्माहरूलाई कहीं पनि बाँधेको कुरा पाउँदैनौं न त त्यस्तो कुरा गर्नको लागि पत्रहरूमा नै कतै कुनै निर्देशन पाउँदछौं । जे भए तापनि हामी बाँध्ने र फुकाउने बारेमा उल्लेख भएका खीष्टको वचनहरूको व्याख्या गर्दछौं, हाम्रो व्याख्या पूरै नयाँ करारभित्र रहेर सान्दर्भिक समर्थन गरिएको हुनु पर्दछ ।

कुनै पनि धर्मशास्त्रीय उदाहरणको अनुपस्थितिको प्रकाशमा, “प्रभु येशूको नाउँमा म शैतानलाई बाँध्दछु” वा “त्यस व्यक्तिमाथि म स्वर्गदूतहरूलाई फुकाउँदछु” र यस्तै अरु कुराहरू प्रायः जसो खीष्टियनहरूले भनेको सुन्दा कस्तो अचम्भ लाग्दछ । यस्तो प्रकारको कुरा नयाँ करारमा कसैले भनेको तपाईंले पाउन सक्नु हुन्न । प्रेरितको पुस्तक र पत्रहरूमा दिइएको जोड चाहिँ शैतानको बारेमा वा दुष्ट आत्माहरूलाई बाँध्ने र फुकाउने बारेमा भनिएको होइन, तर सु-समाचार प्रचार गर्ने र परमेश्वरसँग प्रार्थना गर्ने बारेमा भनिएको हो । सन्देशवाहकले (अक्षरशः रूपमा, “स्वर्गदूतले”) शैतानको बारेमा भनेर घचघच्याई रह्यो, तब उनले त्यसलाई “बाँध्ने” कोशिश गरेनन् । तर उनले यस सम्बन्धमा परमेश्वरसँग प्रार्थना गरे (हेर्नुहोस् २ कोरिन्थी १२:७-१०) ।

The Keys to Heaven स्वर्गका साँचाहरू

बाँध्ने र फुकाउने सम्बन्धमा प्रभु येशूले भन्नु भएको वचनहरूको तत्कालिन सन्दर्भलाई अब हामी अधीक रूपमा हेरौं । बाँध्ने र फुकाउने सम्बन्धमा उल्लेख गर्नु अगाडि, प्रभु येशूले पत्रसलाई “स्वर्गको राज्यका साँचाहरू” दिनेछु भन्नु भएको कुरालाई प्रत्यक्ष रूपमा याद गर्नुहोस् । पत्रसलाई अक्षरशः रूपमा स्वर्गका ढोकाहरूको साँचाहरू कहिले पनि दिइएको थिएन, र त्यसैले प्रभु येशूले भन्नु भएका वचनहरूलाई हामीले चित्रण भाषामा लिएको हुनु पर्दछ । साँचाहरूले के कुराको प्रतिनिधित्व गर्दछन् ? साँचाहरूले थुनिएका कुराहरूभित्र प्रवेश गर्नको लागि प्रयोग गर्ने कुरालाई प्रतिनिधित्व गर्दछन् । जुन व्यक्तिसँग साँचो छ, त्यस व्यक्तिले मात्र अरुले खोल्न नसक्ने ढोकाहरू खोल्न सक्दछ ।

प्रेरितको पुस्तकमा उल्लेख गरिएभैं, जब हामी पत्रसको सेवकाइलाई विचार गर्दछौं, तब अरुहरूको निमित्त बन्द भएका ढोकाहरू खोल्नको लागि पत्रसले ढोका खोल्ने कार्य गरेको तुलना गर्दा के गरिरहेका थिए भन्ने कुरा हामी पाउँदछौं ।

प्राथमिक रूपमा, उनले सु-समाचार प्रचार गरिरहेका थिए भन्ने कुरा हामी पाउँदछौं, जुन सु-समाचारले विश्वास गर्नेहरू सबैको लागि स्वर्गका ढोकाहरू खोलिन्छन् (र त्यो सुसमाचारले नरकका ढोकाहरू बन्द गरी दिन्छ) । त्यस अर्थमा, हामीहरू सबै खीष्टका राजदूतहरू भएको कारण, हामीहरूलाई स्वर्गको राज्यका साँचाहरू दिइएको छ । स्वर्गको राज्यका साँचाहरू येशू

ख्रीष्टको सुसमाचार मात्र हुन सक्दछ, त्यही सुसमाचारको सन्देशले मात्रै स्वर्गका ढोकाहरूलाई खोल्न सक्दछ ।

And Now, Binding and Loosing

अनि अब, बाँध्ने र फुकाउने सम्बन्धमा

अन्तमा, स्वर्गको राज्यका साँचाहरू पत्रुसलाई दिनको लागि प्रतिज्ञा गरी सकेपछि, प्रभु येशूले बाँध्ने र फुकाउने सम्बन्धमा आफ्नो पाँचौं अलंकारिक भाषामा यस खण्डमा विचार गरेरै भन्नु भएको छ ।

भनाइको सन्दर्भभित्रै रहेर हामीले पहिलेबाट प्रभु येशूले के भन्न खोज्नु भएको थियो ? प्रभु येशूले निर्माण गर्दै गर्नु भएको मण्डलीमा मानिसहरूलाई नरकबाट बचाउने, र सु-समाचार प्रचार गर्ने कुराको सम्बन्धमा पत्रुसलाई दिइएको बाँध्ने र फुकाउने प्रतिज्ञा कसरी लागु हुन्छ ? थाहा पाइसकेका छौं ।

साँचो रूपमा त्यहाँ एउटा मात्रै सम्भावना छ । “मैले तिमीलाई स्वर्गको प्रतिनिधित्वको अधिकार दिइरहेको छु । स्वर्ग र पृथ्वीमा तिमीलाई दिइएको जिम्मेवारी पूरा गर” भन्ने प्रभु येशूको भनाइको मतलब थियो ।

यदि एउटा व्यापारीले आफ्नो सेल्समेनलाई “तिमीले व्याडककमा जे गछौं, त्यही कुरो मुख्य कार्यालयमा पनि हुनेछ” भन्यो भने, त्यो सेल्समेनले आफ्नो हाकिमले भनेको कुरालाई कसरी लिन्छ ? यसको मतलब उसलाई व्याडककमा आफ्नो कम्पनीको प्रतिनिधित्व गर्ने काम सुम्पिएको हो भनी उसले मानिलिन्छ । त्यसरी नै प्रभु येशूले पत्रुसलाई स्वर्गमा हुनु हुने परमेश्वरको प्रतिनिधित्व गर्नलाई अधिकार दिनु भएको थियो भन्ने यसको सम्पूर्ण भनाइको तात्पर्य हो । पत्रुसलाई दिइएको यो प्रतिज्ञा उनले आत्म-विश्वासको लागि एकसहारा बन्नेछ जब उनले शास्त्री र फरिसीहरूको आलोचनात्मक दृष्टिमा भएर पनि यरुशलेममा परमेश्वरको सन्देश प्रचार गर्न सुरु गर्दछन्- ती मानिसहरू ती नै हुन् जसले परमेश्वरको प्रतिनिधिको रूपमा आफूलाई ठान्छन् र पत्रुसलाई चाँहि अरु सामान्य मानिसभै ठान्छन् ।

प्रभु येशूको वचनको यो विशेष व्याख्याले उहाँले दोस्रोपल्ट मत्तीको सुसमाचारमा भएको पहिलो खण्ड पछिको दुईवटा अध्यायहरूमा पाइने उस्तै खाले प्रस्तुतिसँग मिलाई दिएको छ :

“अनि तिम्रो भाइले तिम्रो विरुद्धमा अपराध गर्‍यो भने, गएर तिमीहरू दुई मात्र हुँदा त्यसको दोष देखाई देऊ, त्यसले तिम्रो कुरा सुन्यो भने, तिम्रो भाइ आफ्नो भयो । तर त्यसले सुनेन भने, आफ्नो साथ अरु एक वा दुईजनालाई लैजाऊ र दुई अथवा तीन साक्षीद्वारा प्रत्येक कुरा पक्का होस् । यदि त्यसले तिनीहरूका कुरा पनि सुन्न इन्कार गर्‍यो भने, त्यो तिम्रो लागि अधर्मी र कर उठाउने सरह होस् । साँच्चै म तिमीहरूलाई भन्दछु, तिमीहरूले पृथ्वीमा जे बाँध्छौ, त्यो स्वर्गमा बाँधिनेछ, अनि तिमीहरूले पृथ्वीमा जे फुकाउँछौ, त्यो स्वर्गमा फुकाइनेछ । फेरि पनि म तिमीहरूलाई भन्दछु, पृथ्वीमा तिमीहरूमध्ये दुईजना कुनै कुरामा सहमत भई केही माग्यो भने, त्यो स्वर्गका मेरा पिताद्वारा तिमीहरूका निमित्त हुनेछ । किनकि जहाँ दुई कि तीनजना मेरो नाउँमा भेला हुन्छन्, त्यहाँ म तिमीहरूका माझमा हुनेछु” (मत्ती १८:१५-२०) ।

बाँध्ने र फुकाउने सम्बन्धमा उल्लेख गरिएको यो दोस्रो खण्डमा प्रभु येशूले दुष्ट आत्माहरूलाई बाँध्ने बारेमा भनिरहनु भएको थियो भनेर विश्वास गर्नको लागि

हामीलाई अगुवाई गर्ने त्यहाँ कुनै त्यस्तो कुरा वास्तवमै छैन । यहाँ उहाँले मण्डलीको अनुशासनको बारेमा भनिसक्नु भएपछि लगत्तै प्रत्यक्ष रूपमा बाँध्ने र फुकाउने सम्बन्धमा भन्नु भएको छ ।

यस खण्डमा बाँध्ने र फुकाउने सम्बन्धमा यो कुरा देखाउन खोजिएको भैँ लाग्दछ, कि प्रभु येशूले भन्नु भएको तात्पर्य चाहिँ यस्तो हो, “मण्डलीमा कस्तो व्यक्ति रहनु पर्छ र कस्तो व्यक्ति रहनु हुँदैन भनेर निर्णय गर्नलाई मैले तिमीलाई जिम्मेवारी दिइरहेको छु । यो तिम्रो काम हो । जब हामीले यो जिम्मेवारी पूरा गर्दछौं, स्वर्गमा पनि त्यस्तै हुनेछ ।”

फराकिलो गरी प्रयोग हुने कुरामा, प्रभु येशूले केवल भनिरहनु भएको छ, “तिमीलाई स्वर्गको प्रतिनिधित्व गर्नको लागि पृथ्वीमा अधिकार दिइएको छ, स्वर्गले सँधैँ तिम्रो समर्थन गर्ने छ ।”

Binding and Loosing in Context **बाँध्ने र फुकाउने सन्दर्भमा**

यो व्याख्या तत्कालीन सन्दर्भका साथसाथै नयाँ करारको पुरै फराकिलो सन्दर्भमा समेत धेरै राम्रोसित सुहाउँदो छ ।

तत्कालीन सन्दर्भको सम्बन्धमा हामीले यो कुरा थाहा गर्न सक्छौं, कि बाँध्ने र फुकाउने सम्बन्धमा उहाँको बनाइपछि लगत्तै प्रभु येशूले भन्नु भयो : “फेरि म तिमीहरूलाई भन्दछु, पृथ्वीमा तिमीहरूमध्ये दुईजना कुनै कुरामा सहमत भई केही माग्यौ भने, त्यो स्वर्गका मेरा पिताद्वारा तिमीहरूका निमित्त हुनेछ” (मत्ती १८:१९) ।

“पृथ्वीमा तिमीले जे गच्छौं, स्वर्गमा त्यसको समर्थन हुनेछ” भन्ने कुराको विषय फेरि पनि त्यहाँ देख्न सकिन्छ । यस पृथ्वीमा हामीलाई प्रार्थना गर्नको लागि अधिकार र जिम्मेवारी दिइएको छ । जब हामीले यो काम गर्दछौं, तब स्वर्गले त्यसको प्रतिक्रिया दिनेछ । “फेरि पनि म भन्दछु” भन्ने प्रभु येशूको वचनले यो देखाउँछ, कि उहाँले बाँध्ने र फुकाउने सम्बन्धमा भन्नु भएको पहिलेको बनाइलाई प्राथमिकता दिइरहनु भएको छ ।

यस खण्डमा प्रभु येशूको अन्तिम भनाई, “किनकि जहाँ मेरो नाउँमा दुई कि तीनजना भेला हुन्छन्, त्यहाँ म तिनीहरूका बीचमा हुनेछु” ले पनि “स्वर्गमा पनि त्यस्तै हुनेछ” भन्ने विषय वस्तुलाई समर्थन गर्दछ । जब विश्वासीहरू उहाँको नाउँमा भेला हुन्छन्, तब स्वर्गमा हुनु हुनेले देख्नु हुनेछ ।

यदि तपाईं सम्पूर्ण तवरले विचार गरिएको यस खण्डको व्याख्यामा सहमत हुनु हुन्न भने तापनि, प्रभु येशूले भनिरहनु भएको शहरहरूमा भएका दुष्ट आत्माहरूलाई बाँध्ने सम्बन्धको बारेमा अति राम्रो धर्मशास्त्रीय विवादलाई प्रस्तुत गर्न तपाईंलाई कठिन हुनेछ ।

God's divine plan includes Satan

परमेश्वरको ईश्वरिय योजनाले शैतानलाई पनि समावेश गर्दछ

शैतान र उसका दूतहरू बागी सेनाहरू हुन्, तर तिनीहरू परमेश्वरको नियन्त्रणदेखि बाहिर जान सक्ने खालका सेना चाहिँ होइनन् । यो बागी सेना पनि परमेश्वरद्वारा नै सृष्टि गरिएको थियो (यद्यपि, तिनीहरू सुरुमा सृष्टि गरिन्दाखेरि बागी थिएनन्) । पावलले लेखेका छन् :

“किनकि उहाँद्वारै (ख्रीष्टद्वारा नै) सबै थोक सृष्टि भएका थिए, स्वर्गमा र पृथ्वीमाथि भएका दृश्य र अदृश्य थोकहरू, चाहे सिंहासनहरू, चाहे प्रभुत्वहरू, चाहे प्रधानताहरू, चाहे अधिकारहरू सबै थोक उहाँद्वारै र उहाँकै निमित्त सृष्टिएका हुन्” (कलस्सी १:१६) ।

प्रभु येशूले शैतानसहित हरेक तहका हरेक स्वर्गीयदुतीय आत्माहरू सृष्टि गर्नु भएको थियो । कोही बागी बन्नेछ भनेर पनि उहाँलाई थाहा थियो ? हो, वास्तवमा उहाँलाई थाहा थियो । त्यसो भए उहाँले तिनीहरूलाई किन सृष्टि गर्नु भयो त ? किनभने उहाँले आफ्नो योजनालाई पूरा गर्नको लागि सहायता गर्नलाई ती बागी आत्माहरूलाई प्रयोग गर्नु हुने थियो । यदि तिनीहरूको लागि उहाँसँग उदेश्यहरू नभैदिएको भए, उहाँले तिनीहरूलाई बन्दी बनाएर राख्नु हुने थियो, जुन कुरा उहाँले आफ्ना केही बागी स्वर्गदूतहरूलाई पहिले नै त्यसो गर्नु भएको थियो भनेर हामीलाई पहिले पनि बताई सकिएको छ (हेर्नुहोस् प्रकाश २०:२) ।

शैतान र हरेक दुष्ट आत्मालाई पृथ्वीमा संचालित हुन अनुमति दिने परमेश्वरसँग कारण छ । यदि उहाँसँग ती कारणहरू नहुने हो भनेदेखि, तिनीहरू सम्पूर्ण रूपमा आज्ञादेखि बाहिरै हुने थिए । शैतानलाई पृथ्वीमा परिचालित हुन अनुमति दिने परमेश्वरका ती कारणहरू चाँहि के के हुन् त ? प्रत्येकले हरेक कारण बुझ्न सक्छ भन्ने त मलाई लाग्दैन, तर पनि, परमेश्वरले केही कारणहरू भने उहाँको वचनमा प्रकट गरी दिनु भएको छ ।

पहिलो, मानिसजातिलाई जाँच गर्ने उहाँको योजना पूरा गर्नको लागि परमेश्वरले शैतानलाई पृथ्वीमा सीमित रूपमा परिचालन हुन अनुमति दिनु हुन्छ । मानवजातिको विरानोपनको लागि केही समयको निमित्त शैतानले सेवा गर्दछ । तिनीहरूले यो कुरो महसुस गर्नु, कि नगर्नु, मानिसहरू कि त परमेश्वरको अधीनमा हुन्छन् कि त भने शैतानको अधीनमा हुन्छन् । आदम र हवालाई परीक्षा गर्न परमेश्वरले शैतानलाई अनुमति दिनु भयो । दुईजना मानिसहरूलाई तिनीहरूलाई जाँच गर्नको लागि परमेश्वरबाट स्वतन्त्र इच्छा प्रदान गरिएको थियो । ती सारा स्वतन्त्र इच्छाद्वारा तिनीहरूको हृदयभित्रको कुरा प्रकट गरिनु पर्ने थियो, कि तिनीहरू आज्ञाकारी थिए, कि अनाज्ञाकारी थिए ।^{१२}

दोस्रो, दुष्ट काम गर्नेहरूमाथि परमेश्वरको क्रोध ल्याउनको लागि उहाँले पृथ्वीमा सीमित रूपमा शैतानलाई परिचालित हुन अनुमति दिनु हुन्छ । यस कुराको लागि मैले पहिले नै कसरी परमेश्वरले दुष्ट आत्माहरूलाई प्रयोग गरेर उहाँको न्यायमा योग्य व्यक्तिहरूलाई आफ्नो ब्र जोधमा ल्याउनु हुन्छ भन्ने सम्बन्धमा धर्मशास्त्रका पदहरू ल्याएर धेरै विशेष प्रमाणहरू दिइसकेको छ । परमेश्वरले शैतानलाई यस संसारमा भएका उद्धार नपाएका मानिसहरूमाथि शासन गर्न अनुमति दिनु भएको यथार्थ चाँहि तिनीहरूमाथि उहाँको क्रोध तिनीहरूमाथि आउनेवाला छ भन्ने संकेत हो । परमेश्वरले दुष्ट मानिसहरूको समूहलाई न्याय गर्नको लागि दुष्ट मानिसहरू तिनीहरूमाथि शासन गर्ने अनुमति दिनु हुन्छ र त्यसै गरेर उहाँले तिनीहरूमाथि शासन गर्नलाई दुष्ट आत्मिक प्राणीहरूलाई पनि अनुमति दिनु हुन्छ र तिनीहरूको जीवन दुःखदायी प्रकारको बन्दछ ।

तेस्रो, परमेश्वरले आफ्नो महिमा लिनको लागि पनि सीमित रूपमा यस पृथ्वीमा शैतानलाई परिचालित हुन अनुमति दिनु हुन्छ । “दियाबलसका (शैतानका) कामहरू नष्ट पाने

^{१२} यस अवधारणाको बारेमा अझ विस्तृत रूपमा “परमेश्वरका जाँचहरू” (God's Tests) भन्ने मेरो पुस्तकमा छलफल गरिएको छ र हाम्रो वेबसाइट www.shepherdserve.org मा अंग्रेजीमा पढ्नलाई उपलब्ध छ ।

‘ उद्देश्यले नै, परमेश्वरका पुत्र प्रकट हुनु भएको हो” (१ यूहन्ना ३:८) । परमेश्वरले शैतानका कामहरूमध्ये एउटा कार्य गर्नु भएको हरेक समयमा उहाँको शक्ति र बुद्धिको महिमा हुन्छ ।

Jesus is the head over Principalities and Power प्रधानताहरू र शक्तिहरूमाथि येशू नै शिर हुनु हुन्छ

ख्रीष्टियनहरू भएको नाताले शैतान र दुष्ट आत्माहरूसँग सामना गर्नको लागि हाम्रो धर्मशास्त्रीय जिम्मेवारी चाँहि दुईवटा छन् : हाम्रो आफ्नै जीवनमा शैतानको विरोध गर्नु (याकूब ४:७), र छुटकारा पाउन चाहनेहरूको जीवनबाट त्यसलाई धपाउनु (मर्कूस १६:१७) । दुष्ट आत्मा लागेको व्यक्तिले त्यसबाट छुटकारा पाउन नचाहुन्जेलसम्म, दुष्ट आत्मा निस्किएर जाँदैन भन्ने साधारण नियम जुन सुकै ख्रीष्टियनले पनि अनुभव गरेको हुन्छ ।^{१३} परमेश्वरले हरेक व्यक्तिको स्वतन्त्र इच्छालाई आदर गर्नु हुन्छ, र यदि कुनै व्यक्ति दुष्ट आत्मामा नै लिप्त हुन चाहन्छ भने, परमेश्वरले त्यसलाई रोक्नु हुन्छ ।

हामीले भौगोलिक क्षेत्रमा भएका क्षेत्रीय रूपमा काम गर्ने ती आत्माहरूलाई खेदाउन नसक्ने यो पनि अर्को एउटा कारण हो । ती दुष्ट आत्माहरूले मानिसहरूलाई त्यही नै आफ्नो पकडमा लिइरहेका हुन्छन् । किनभने ती मानिसहरूले त्यही कुरा नै छानेका हुन्छन् । तिनीहरूलाई सुसमाचार प्रचार गरेर, हामी तिनीहरूलाई छनौट गर्ने मौका प्रदान गर्छौं । यदि तिनीहरूले ठीक कुरा छाने भनेदेखि, तिनीहरूले परिणामस्वरूप शैतान र दुष्ट आत्माबाट छुटकारा पाउँछन् । तर यदि तिनीहरूले गलत कुरा छानेमा, पश्चाताप गर्न नचाहेमा, परमेश्वर ले तिनीहरूलाई कैदमै राखिछोड्ने अनुमति शैतानको हातमा सुम्पी दिनु हुन्छ ।

धर्मशास्त्रमा प्रभु येशूलाई “समस्त शासन र अधिकारको शिर हुनु हुन्छ” भनेर भनिएको छ (कलस्सी २:१०) र अधिकारको लागि एक्सौसिया (exousia) लाई कहिले-काँही मानव राजनैतिक नेताहरूको लागि वर्णन गर्नलाई प्रयोग गरिएको भए तापनि, नयाँ करारमा ती शब्दहरू शैतानिक आत्मिक शासकहरूको ओहोदाको बारेमा वर्णन गर्नलाई पनि प्रयोग गरिएको छ । एफिसी ६:१२ मा उल्लेख गरिएको शासकहरू (arche) र शक्तिहरू (exousia) को विरुद्धमा भएको ख्रीष्टियनहरूको युद्धको बारेमा लेखिएको खण्ड पनि एउटा उदाहरण नै हो ।

जब हामी पावलले कलस्सी २:१० मा प्रभु येशूलाई सारा शासन र अधिकारका शिर हुनु हुन्छ भनेर लेखिएको कुरालाई सान्दर्भिक रूपमा पढ्छौं, तब यो यस्तो देखिन्छ, कि उनले यो कुरा आत्मिक शक्तिहरूको बारेमा भनिरहेका छन् । उदाहरणको लागि, चारवटा पदहरू पछाडि त्यसै खण्डमा पावलले प्रभु येशूको बारेमा लेखेका छन् , “उहाँले प्रधानताहरू र शक्तिहरूलाई निःशस्त्र पारी ती सबैमाथि क्रूसमा विजय प्राप्त गर्नु भयो र तिनलाई खुल्लमखुल्ला तमाशा बनाई दिनु भयो” (कलस्सी २:१५) ।

यदि प्रभु येशू आत्मिक शासकहरू र अधिकारहरूका शिर हुनु भएको भए, उहाँ तिनीहरूमाथि सर्वोच्च हुनु हुने थियो । यो अन्यजाति मूर्तिपूजक संस्कृतिमा रहेका ख्रीष्टियनहरूको जीवनमा अचम्भको प्रकाश हो, जसले दुष्ट आत्माहरूको डरले गर्दा पहिले पहिले

^{१३} यस नियमको अपवाद चाँहि दुष्ट आत्माहरूद्वारा नियन्त्रण गरिएका मानिसहरूको लागि मात्र हुने गर्छ जोहरू त्यसबाट छुटकारा पाउन चाहेर पनि संचार गर्ने तरिका जानेका हुँदैनन् । यस्तो अवस्थामा छुटकारा ल्याउनको लागि आत्माका विशेष वरदानहरू आवश्यक हुन्छ, र आत्माको इच्छा अनुसार आत्माका वरदानहरू परिचालन हुने गर्छन् ।

मूर्तिहरू पूजा गरेर जिउँदै समय व्यतित गरेका थिए, जसलाई तिनीहरूले आफूमाथि शासन गर्ने भनी जानेका थिए ।

The Only way of escape भागने एउटै मात्र बाटो

दुष्ट आत्माहरूको कैदबाट भाग्ने एउटा मात्र तरिका चाँहि पश्चाताप गरेर सुसमाचारमा विश्वास गर्नु हो । त्यो नै परमेश्वरले प्रवन्ध गरी दिनु भएको भाग्ने एउटा मात्रै बाटो हो । शहरमा भएको शैतानिक व्यक्तिलाई कसैले पनि बाँध्न सक्दैन र तपाईंलाई स्वतन्त्र तुल्याउन वा अलिकति पनि छुटकारा दिन सक्दैन । कुनै पनि व्यक्तिले पश्चाताप गरेर सुसमाचारमा विश्वास नगरुन्जेलसम्म उ परमेश्वरकै क्रोधमा रहिरहेको हुन्छ (यूहन्ना ३:३६ हेर्नुहोस्), जुन शैतानिक शक्तिहरूको पकडमा नै रहिरहेको पनि हुनसक्छ ।

त्यसैकारण शहरहरूमा गन्न सकिने खालको परिवर्तनहरू समेत हुँदैनन्, जहाँ ठूला-ठूला आत्मिक युद्ध सम्बन्धी सम्मेलनहरू र सभाहरू हुन्छन् । किनभने ती क्षेत्रहरूमा साँच्चै नै असर पुऱ्याइरहेको शैतानिक शक्तिलाई असर गर्ने त्यहाँ कुनै काम हुँदैन । ख्रीष्टियनहरूले ती प्रधानताहरूलाई र शक्तिहरूलाई दिन र रात हप्काउन सक्लान्, शैतानले तिनीहरूको आवाजद्वारा दुःख दिन सक्षम होलान्, तिनीहरूले लाखौँपल्टसम्म “दुष्ट आत्मा म तँलाई यस शहरमा बाँध्छु” भनेर पनि भन्न सक्छन्, तिनीहरूले यी सारा कुराहरू हवाइजहाजमा र गगनचुम्बी महलका छानाहरू हुँदो गएर पनि गर्न सक्लान् (जुन कुरा कसै-कसैले वास्तवमै गर्ने गर्दछन्), अनि दुष्ट आत्मालाई प्रभाव पार्ने एउटै मात्र कुरा चाँहि तिनीहरूले मूर्ख ख्रीष्टियनहरूलाई हाँसोमा उडाई दिन्छन् ।

अब हामी आत्मिक युद्ध सम्बन्धी छैटौँ मनगढन्ते सिद्धान्तको बारेमा हेर्नलाई अगाडि बढौँ ।

मनगढन्ते सिद्धान्त नं. ६: “क्षेत्रीय आत्माहरूको विरुद्धमा गरिने आत्मिक युद्धले प्रभावकारी सुसमाचार प्रचारको निम्ति ढोका खोल्दछ ।”

क्षेत्रीय आत्माहरूको विरुद्धमा आत्मिक युद्ध गर्नको लागि एकदमै लागि पर्ने धेरै ख्रीष्टियनहरूको लागि प्रेरित गरिरहने कुरा चाँहि के हो भनेदेखि तिनीहरूलाई प्रशंसा गरिनु पर्दछ । हरेक ख्रीष्टियनले मानिसहरू शैतानको पञ्जाबाट उम्कन सक्नु भन्ने अति धेरै इच्छा गरेको हुनु पर्दछ ।

जे भए तापनि, परमेश्वरको राज्य निर्माण गर्नको लागि हामीले परमेश्वरको तरिकालाई प्रयोग गर्नु पर्दछ भन्ने कुरा महत्वपूर्ण छ । कुन तरिकाले काम गर्दछ र कुन तरिका प्रयोग गर्दा समयको बर्बादी हो भन्ने कुरा परमेश्वरलाई थाहा छ । उहाँको राज्य फैलाउने बारेमा हाम्रो जिम्मेवारीहरू के-के हुन् भनेर ठीक प्रकारले उहाँले हामीलाई बताउनु भएको छ । हामीले केही गर्न सक्छौँ भनेर सोच्ने बारेमा धर्मशास्त्रमा उल्लेख गरिएको हामी पाउँदैनौँ, जसले हाम्रो सु-समाचारको प्रभावकारितालाई बढाउनेछ, र त्यस्तो कुरा प्रभु येशू आफैले, पत्रुसले, वा

पावलले समेत तिनीहरूको सेवकाइमा कहिले अभ्यास गरेनन्, र त्यो कुरा चाँहि मूर्खता मात्रै हो ।

आत्मिक युद्धले प्रभावकारी सुसमाचार प्रचारको निमित्त ढोका खोल्न सक्छ भनेर किन धेरै खीष्टियनहरूले विचार गर्दछन् ? तिनीहरूको तर्कको हरफहरू यस्तो लाग्छ : “शैतानले उद्धार नपाएका मानिसहरूको मनलाई अन्धो तुल्याई दिएको छ । त्यसैकारण हामीले शैतानलाई तिनीहरूलाई अन्धो तुल्याउने काम गर्नबाट रोक्नु पर्दछ । एकचोटि अन्धो तुल्याउनेहरूलाई हटाई सकेपछि धेरै मानिसहरूले सुसमाचारमा विश्वास गर्नेछन् ।” के यो कुरा सत्य हो ?

शैतानले उद्धार नपाएका मानिसहरूको मनलाई अन्धो तुल्याई दिएको छ भन्ने कुरामा निश्चित रूपमा कुनै शंका छैन । पावलले लेखेका छन् :

“हाम्रो सुसमाचार घुम्टोले ढाकिएको छ, तिनीहरूका विषयमा भनौं भने, खीष्ट, जो परमेश्वरको रूप हुनु हुन्छ, उहाँको महिमाको सुसमाचार तिनीहरूले नदेख्नु भनेर यस संसारको देवले अविश्वासीहरूको समझलाई अन्धो तुल्याई दिएको छ” (२ कोरिन्थी ४:३-४) ।

प्रश्न छ, के पावलले कोरिन्थका खीष्टियनहरूलाई आत्मिक युद्ध गरेर क्षेत्रीय आत्माहरूलाई नाश गर्नको लागि सानो सल्लाह दिएका थिए, जसले गर्दा उद्धार नपाएका मानिसहरू अझ धेरै रूपमा सुसमाचार ग्रहण गर्न सक्नु ?

यसको जवाब होइन भन्ने हुन्छ भन्ने धेरै स्पष्ट कारणहरू छन् ।

पहिलो, पावलले यसो भनेनन् , “त्यसकारण हे कोरिन्थीका वासिन्दाहरू हो, शैतानले अविश्वासीहरूको समझलाई अन्धो तुल्याई दिएको कारण, तिमीहरूले आत्मिक युद्ध गर र क्षेत्रीय आत्माहरूलाई नाश गर भन्ने म चाहन्छु , ताकि ती अन्धो तुल्याई दनेहरू त्यहाँबाट हटाइऊन् । बरु उनले भनेको अर्को कुरा चाँहि खीष्टको बारेमा प्रचार गर भन्ने थियो, त्यो तरिकाले मात्रै आत्मिक रूपमा अन्धोपना हट्दछ ।

दोस्रो, सुसमाचारिय परिणाम वृद्धि हुन सकोस् भनेर शहरहरूमा भएका किल्लाहरूलाई भत्काउन सहभागी हुनु पर्छ भनेर पावलले कुनै विश्वासीहरूलाई पनि आफ्नो कुनै पत्रहरूमा निर्देशन दिएका छैनन् ।

तेस्रो, पावलका सबै पत्रहरू पढेर हामी थाहा पाउँछौं, कि अविश्वासीहरू विश्वास नगरि कुनै किन रहेका छन् भन्ने प्राथमिक कारण चाँहि शैतानले अन्धो तुल्याई दिएर नै हो भन्ने कुरा उनले विश्वास गरेका छैनन् । शैतानले अन्धो तुल्याउने कुरा चाँहि एउटा सहायक कारक मात्र हो, तर त्यो मुख्य कारक वा एउटै मात्र कारक भने होइन । मानिसहरूलाई उद्धार पाउने नबनाइकन राख्ने एउटा प्राथमिक कारक भनेको तिनीहरूको हृदयको कठोरता नै हो । शैतानले हरेकलाई अन्धो तुल्याइरहन सक्षम हुने सामान्य कारण स्पष्टै छ । केही मानिसहरूले जब सत्य कुरा सुन्छन् , तब त्यस कुरालाई विश्वास गर्दछन् र यसरी तिनीहरूले जुनसुकै भूट कुराहरूलाई पनि इन्कार गर्दछन् , जुन कुरालाई तिनीहरूले पहिले विश्वास गरेका थिए । शैतान नै तिनीहरूलाई अन्धो तुल्याउने तिनीहरूको अविश्वासीको कारण होइन, तर तिनीहरूको अविश्वासले शैतानलाई तिनीहरूलाई अन्धो तुल्याउने अनुमति दिने काम गर्दछ ।

Callous hearts

कठोर हृदयहरू

एफिसीहरूलाई लेखेको आफ्नो पत्रमा प्रेरित पावलले अखीष्टियनहरू विश्वासी नै भएर किन रहन्छन् भनेर सारै राम्ररी वर्णन गरेका छन् :

“त्यसकारण, अब म यो जोड दिएर प्रभुमा भन्दछु , कि अन्य जातिहरू जसरी तिनीहरूको विचारको व्यर्थतामा हिँड्दछन् , त्यसरी नै तिमीहरू अबदेखि उसो नहिँड, (सायद शैतानले तिनीहरूलाई अन्धो तुल्याई दिएकोले गर्दा), तिनीहरूको हृदयको कठोरताले ल्याएको तिनीहरूका अज्ञानताको कारणले तिनीहरू परमेश्वरको जीवनदेखि विराना भएका छन् र हर किसिमका अशुद्ध काम गर्ने लालचमा परेर तिनीहरू छाडा भएका छन्” (एफिसी ४:१७) ।

पावलले भन्छन् , कि उद्धार नपाएका मानिसहरू “तिनीहरूमा भएको अज्ञानता”को कारण परमेश्वरको जीवनदेखि विराना भएका छन् । तर तिनीहरू किन अज्ञानी भए ? तिनीहरूको “समझ किन अन्धकारले भरिएको” छ ? “तिनीहरूको हृदयको कठोरताले गर्दा” नै भएको हो भन्ने यसको जवाब हुन्छ । तिनीहरू “कठोर” भएका छन् । मानिसहरू किन उद्धार नपाएकै अवस्थामा रहिरहन्छन् भन्ने कुराको मुख्य जड र प्राथमिक कारण चाँहि त्यही नै हो ।^{१४} तिनीहरू आफैँ दोषी छन् । शैतानले त तिनीहरूले विश्वास गर्न चाहेको कुरा मात्रै उपलब्ध गराएको हो ।

यस विचारलाई प्रभु येशूले भन्नु भएको बीऊ छर्ने र भूमि सम्बन्धी दृष्टान्तले पूर्ण रूपमा स्पष्ट गर्दछ :

“एउटा बीऊ छर्ने बीऊ छर्न निस्क्यो, र छर्दा हुँदी केही बाटोको छेउमा परे र ती मानिसका खुट्टाले कुल्चिए र आकाशका पंक्षीले खाइहाले..... अब दृष्टान्त यो हो : बीऊ चाँहि परमेश्वरको वचन हो । बाटोको छेउमा खसेको बीऊ तिनीहरू हुन् , जसले सुन्छन् , तर वचन सुनेर विश्वास नगरुन् र नबाँचुन् भनी दियाबलसले आएर तिनीहरूका हृदयबाट वचन लगीहाल्छ” (लूका ८:५, ११-१२) ।

याद गर्नुहोस्, बीऊले सु-समाचारको प्रतिनिधित्व गर्दछ, र त्यो बाटोको किनारामा पच्यो र त्यसलाई मानिसहरूका खुट्टाले कुल्चिए । त्यो बीऊले कडा जमीनलाई पार गर्न सकेन जहाँ मानिसहरू हिँड्दथे । त्यसैले चराहरूको लागि त्यो बीऊ चोर्न एकदम सजिलो भयो, जसले शैतानको प्रतिनिधित्व गर्दछ ।

पुरै दृष्टान्तको मुख्य कुरा चाँहि मानिसहरूको हृदयको अवस्थालाई धेरै प्रकारका जमीनहरूसँग तुलना गर्नको लागि (र तिनीहरूले परमेश्वरको वचनलाई कसरी ग्रहण गर्दछन् भन्ने बारेमा) हो । किन केही मानिसहरूले विश्वास गर्छन् र अरुहरूले चाँहि किन विश्वास गर्दैनन् भनेर प्रभु येशूले वर्णन गरिरहनु भएको थियो : यी सबै तिनीहरूमाथि नै भर पर्ने कुरा हो ।

शैतानलाई यहाँ कसरी चित्रण गरिएको छ ? त्यसले कठोर हृदय भएका मानिसहरूबाटै वचन चोरेर लान सक्छ । दृष्टान्तमा भएका चराहरू बीऊ किन उम्रन पाउँदैनन् भन्ने कुराको लागि प्राथमिक कारण मात्रै हुन् । प्राथमिक समस्या त जमीनकै हो, वास्तवमा, यो त जमीनकै कठोरताको कारणले गर्दा चराहरूलाई आएर त्यो बीऊ लैजान सम्भव भएको हो ।

सुसमाचारमा पनि त्यही कुरो सत्य हुन्छ । साँचो समस्या भनेको स्वतन्त्र नैतिक कर्ताको कठोर हृदय नै हो । जब मानिसहरूले सु-समाचारलाई इन्कार गर्दछन्, तब तिनीहरूले अन्धै भइरहने कुरा छन् । तिनीहरूले सत्यलाई विश्वास गर्नुको साटो भूटलाई विश्वास गर्न रुचाउँछन् । जसरी प्रभु येशूले यस कुरालाई भन्नु भयो, “ज्योति संसारमा आएको छ, र

^{१४} रोमी १:१८-३२ मा पावलले अविश्वासीहरूको बारेमा गरेको वर्णनले समेत यो विचारलाई समर्थन गर्दछ ।

मानिसहरूले ज्योतिलाई भन्दा अन्धकारलाई रुचाए, किनकि तिनीहरूका कामहरू दुष्ट थिए” - यूहन्ना ३:१९) ।

यदि शैतानले मानिसहरूको समझलाई अन्धो तुल्याई दिन छोड्ने मात्रै हो भनेदेखि निश्चित रूपमा तिनीहरू सु-समाचारलाई विश्वास गर्नको लागि हामीलाई बाइबलले कहिले पनि अगुवाई गर्दैन । बरु त्यसको अलावा, बाइबलले मानव चरित्रको मधुर चित्र चित्रण गर्दछ, र परमेश्वरले हरेक व्यक्तिको पापमय छनौटको लागि उ आफै जिम्मेवारी छ भन्ने कुरालाई लिनु हुन्छ । आफ्नो न्याय आशनमा बसेर परमेश्वरले “शैतानले मलाई यसो गर्न लगायो” भन्ने कसैको बहानालाई ग्रहण गर्नु हुने छैन ।

How Satan blinds people's minds शैतानले मानिसहरूको समझलाई कसरी अन्धो तुल्याई दिन्छ

साँच्चै नै शैतानले मानिसहरूको समझलाई कसरी अन्धो तुल्याई दिन्छ ? के त्यसले मानिसहरूको समझशक्तिलाई लाटो बनाउनको लागि तिनीहरूको शिरमा चुस्की जस्तो अचम्भलागदो आत्मिक शक्ति खन्याई दिन्छ ? के भुतात्माहरूले तिनीहरूको मस्तिष्कमा त्यसको तिखो नङ्गले कोतरी दिन्छ र प्रभावकारी ढंगले तिनीहरूको साँच्चै सक्ने क्षमतालाई घटाई दिने काम गर्दछ ? होइन, शैतानले मानिसहरूलाई तिनीहरूले विश्वास गरुन् भनेर भूटो कुराहरू साँचो कुरा जस्तै गरी तिनीहरूको मनमा ल्याई दिएर तिनीहरूको समझलाई अन्धो तुल्याई दिने काम गर्छ ।

स्पष्ट छ, यदि मानिसहरूले प्रभु येशू नै परमेश्वरका पुत्र हुनु हुन्छ जो तिनीहरूका पापको निम्ति मर्नु भयो भन्ने सत्यतालाई साँचो रूपमा विश्वास गर्छन् । यदि तिनीहरूले एकदिन उहाँको सामु खडा भएर आफ्नो जीवनको बारेमा लेखा बुझाउनु पर्नेछ भनी साँच्चै विश्वास गर्छन् भने, तिनीहरूले पश्चाताप गरेर उहाँको अनुयात्रीहरू बन्दछन् । तर तिनीहरूले ती कुराहरूलाई विश्वास गरेको हुन सक्छन् । तिनीहरूले पुनः अवतार वा परमेश्वरले कसैलाई पनि नरकमा पठाउनु हुने छैन भनी विश्वास गरेका हुन सक्छन् । तिनीहरूको धार्मिक कार्यले तिनीहरू स्वर्ग जान सक्छन् भनी तिनीहरूले विश्वास गर्न सक्छन् । तर, तिनीहरूले जे सुकै विश्वास गरेको भए तापनि यदि त्यो सु-समाचार होइन भने, एउटै शब्दमा भन्नु पर्दा त्यो भूट हो । तिनीहरूले सत्यलाई विश्वास गर्दैनन् र त्यसैले गर्दा शैतानले तिनीहरूलाई भूट कुराद्वारा अन्धो बनाइरहेको हुन्छ । जे भए तापनि, यदि तिनीहरूले आफैलाई नम्र पारेर सत्यलाई विश्वास गर्छन् भने, शैतानले तिनीहरूलाई अन्धो तुल्याइरहन सक्दैन ।

The Lies of darkness अन्धकारको भूट कुराहरू

धर्मशास्त्रमा शैतानको राज्यलाई “अन्धकारको राज्य” भनेर उल्लेख गरिएको छ (कलस्सी १:१३) । वास्तवमा, अन्धकारले सत्यको अनुपस्थितिलाई प्रतिनिधित्व गर्दछ- ज्योति र प्रकाशको अनुपस्थितिको प्रतिनिधित्व गर्दछ । जब तपाई अन्धकारमा हुनु हुन्छ, तब

तपाईं कल्पनाद्वारा आक्रमित हुनु हुन्छ र प्रायः गरेर तपाईंलाई अन्तमा चोट पुग्न सक्छ । शैतानको अन्धकारको राज्यमा पनि त्यस्तै हुन्छ । जो मानिसहरू त्यसमा हुन्छन्, तिनीहरू आफ्ना कल्पनाका कुराहरूद्वारा आक्रमित (ग्रसित) हुन्छन् र ती कल्पनाका कुराहरू शैतानको भूटका साथ भरिएका हुन्छन् । तिनीहरू आत्मिक अन्धकारमा हुन्छन् ।

शैतानको राज्यलाई एकदम राम्ररी परिभाषित गरिएको छ, यो सीमा क्षेत्र भएको भौगोलिक राज्य जस्तो होइन, तर यो त विश्वास गर्ने आस्थाको राज्य हो । अन्धकारको राज्य ज्योतिको राज्य भएकै ठाउँमा अवस्थित छ । सत्यलाई विश्वास गर्नेहरू भूटलाई विश्वास गर्नेहरूको माझमा ठीक प्रकारले जिउँदछन् ।^{१५} हाम्रो प्राथमिक काम भनेको भूटलाई विश्वास गर्नेहरूलाई सत्यको सुसमाचार प्रचार गर्नु हो । जब कसैले सत्यलाई विश्वास गर्दछ, तब शैतानले त्यसको अधीनमा भएको कुनै व्यक्तिलाई गुमाउँदछ किनभने अबदेखि उसो फेरि त्यस व्यक्तिलाई उसको छलमा पार्न सक्दैन ।

यसरी हामीले उद्धार नपाएका मानिसहरूलाई सत्यको सुसमाचार प्रचार गरेर तिनीहरूमा भएको दुष्ट आत्मालाई “नवाँधीकनै” छुटकारा दिन सक्छौं । प्रभु येशूले भन्नुभयो, “तिमीहरूले सत्य के हो सो जान्नेछौं र तिनीहरूलाई त्यो सत्यले स्वतन्त्र गर्नेछ” (यूहन्ना ८:३२) । सत्यद्वारा आत्मिक अन्धोपना हटाइएको छ ।

यूहन्नाको सुसमाचारमा भएको धर्मशास्त्रभिन्न भएको त्यही खण्डभिन्न प्रभु येशूले उद्धार नपाएको व्यक्तिलाई भन्नु भयो : “तिमीहरू आफ्नो पिता दियाबलसका हौ, र तिमीहरूका पिताको इच्छा पूरा गर्ने तिमीहरूको संकल्प छ । त्यो त शुरुदेखि नै हत्यारा थियो, र सत्यसँग त्यसलाई केही वास्ता छैन, किनभने त्यसमा केही सत्य छैन । जब त्यसले भूट बोल्दछ, त्यो आफ्नै स्वभाव अनुसार बोल्दछ, किनभने त्यो भूटो हो र भूटको पिता हो” (यूहन्ना ८:४४-४५) ।

प्रभु येशूले शैतान र आफ्नो बीचको भिन्नतालाई छुटयाउनु भएको कुरालाई याद गर्नुहोस् । उहाँले सत्य बोल्नु हुन्छ, शैतान चाहिँ भूट हो ।

प्रभु येशूले आफ्नो कुरा सुन्ने व्यक्तिहरूलाई तिनीहरू आफ्ना पिता दियाबलसका हुनु भनेर भनी दिनु भएको कुरालाई पनि विचार गर्नुहोस्, र उहाँले शैतानलाई भूटो हो भनेर देखाउनु भए तापनि, उहाँले बोल्नु भएको कुराहरू तिनीहरूले विश्वास गर्नु पर्छ भनेर तिनीहरूलाई जिम्मेवारी दिनु भयो । तिनीहरू अन्धो हुनुमा शैतानको केही कसुर छैन- यो त तिनीहरूकै गल्ती थियो । प्रभु येशूले तिनीहरूलाई जिम्मेवार ठान्नु भयो । शैतानले “अन्धकारलाई रुचाउने” मानिसहरूलाई भूट कुरामा विश्वास गर्नको लागि भूट कुराहरू ल्याई दिएर तिनीहरूलाई अन्धकारमै रहिरहनको लागि नियुक्त गरिहाल्छ तर सत्यलाई विश्वास गर्ने कुनै व्यक्तिलाई पनि शैतानले मूर्ख बनाउन सक्दैन ।

यी सबै कुराहरूलाई यस्तै होइरहन दिनको लागि अन्धकारको राज्यलाई पिछ्छाडी धकेल्न ज्योति अर्थात् परमेश्वरको वचनको सत्यता फैलाउनु पर्दछ । त्यसैकारण प्रभु येशूले हामीलाई यसो भन्नु भएन्, “सारा संसारमा गएर शैतानलाई बाँध” तर उहाँले भन्नु भयो, “सारा संसारमा गएर सु-समाचार प्रचार गर ।” प्रभु येशूले पावललाई उनले प्रचार गर्ने सु-समाचारको उद्देश्य “मानिसहरूका आँखा खोल्नु हो जसले गर्दा तिनीहरू अन्धकारदेखि ज्योतिदर्प आउन र शैतानको राज्यदेखि परमेश्वरको राज्यतिर फर्कुनु” भनेर बताई दिनु भयो (

^{१५} वास्तवमा, यो सत्य हो, कि धेरै भौगोलिक क्षेत्रहरूमा जुन सुकै राज्यमा पनि कि त बहुसंख्यक मानिसहरू हुन्छन् कि त भने अल्पसंख्यक मानिसहरू भएकै हुन्छन् ।

प्रेरित २६:१८) । यसले यो कुरा स्पष्ट गर्दछ, कि जब मानिसहरूलाई सु-समाचारको सत्यता प्रकट गरिन्छ, तब तिनीहरू शैतानको राज्यबाट भागेर अन्धकारदेखि ज्योतिर्तर्फ फर्कने र भूटलाई विश्वास गर्नुको साटो सत्यलाई विश्वास गर्ने काम गर्दछन् । हामीले भत्काउनै पने किल्ला चाहि मानिसहरूको मनमा निर्माण गरिएको किल्ला नै हो ।

This is God's Plan **यो परमेश्वरको योजना हो**

परमेश्वरले शैतानलाई स्वर्गबाट पृथ्वीमा खसाली दिनु भएको हो भन्ने कुरालाई नबिस नुहोस् । उहाँले शैतानलाई विश्वको कुनै पनि स्थानमा राख्न सक्नु हुने थियो अथवा सदाको लागि उहाँले त्यसलाई कैदी बनाई दिन सक्नु हुने थियो । तर उहाँले त्यसो गर्नु भएन । किन ? किनभने परमेश्वरले उहाँको अन्तिम लक्ष्य पूरा गर्नको लागि शैतानलाई प्रयोग गर्न चाहनु हुन्थ्यो— त्यो लक्ष्य त्यही नै हो, जुन मानिसहरूले उहाँको ठूलो परिवार भएर उहाँसँगै रहि उहाँलाई प्रेम गर्नेछन् र उहाँकै सेवा गर्न मन पराउनेछन् ।

यदि परमेश्वरले उहाँलाई प्रेम गर्ने उहाँका सन्तानको परिवार भएको होस् भन्ने चाहनु भएको भए, त्यसमा दुईवटा कुरा हुन आवश्यक हुन्छ । पहिलो, उहाँले स्वतन्त्र इच्छा भएका मानिसहरू सृष्टि गर्नु पर्ने थियो, किनभने प्रेमको जग भनेकै स्वतन्त्र इच्छा हो । रोबर्ट र मेशिनले प्रेम गर्न सक्दैनन् ।

दोस्रो, तिनीहरूले आज्ञापालन गर्ने कि आज्ञापालन नगर्ने र उहाँलाई प्रेम गर्ने कि घृणा गर्ने भनी छनौट गर्ने कुराको सामना गर्नलाई एउटा वातावरण बनाउने कुरा पत्ता लगाउनको निमित्त जाँचु पर्ने थियो । स्वतन्त्रता दिइएका व्यक्तिहरूलाई जाँच गरिनु पर्दछ । अनि यदि भक्तिको बारेमा जाँच गरिनु पर्ने हो भने अभक्तिको कुराहरू ल्याएर परिक्षा गरिएको हुनु पर्दछ । यसरी हामी किन परमेश्वरले शैतानलाई पृथ्वीमा राख्नु भएको रहेछ भनी बुझ्न थाल्दछौं । शैतानले मानवको विरानोपनको लागि छनौट गर्ने काममा सेवा गर्दछ । जसले त्यसको भूट कुरालाई विश्वास गर्छ, त्यसलाई प्रभावित बनाउनको लागि शैतानलाई (सीमित अवधीका लागि) अनुमति दिइन्छ । हरेकले छनौट गर्नु पर्ने कुराको सामना गर्नु पर्दछ : “मैले परमेश्वरलाई विश्वास गर्ने कि शैतानलाई ?” मानिसहरूले यो कुरो महसुस गर्नु कि नगरनु, तिनीहरूले पहिलेबाट निर्णय गरिसकेका हुन्छन् । हाम्रो काम भनेको गलत निर्णय गरेका मानिसहरूलाई ठीक निर्णय गरेर पश्चाताप गरी सुसमाचारमा विश्वास गर्न उत्साह दिनु हो ।

के यो कुरा अदनको बगैचामा भएको थिएन ? परमेश्वरले त्यहाँ असल र खराबको ज्ञान दिने रुख राखिदिनु भएको थियो र आदम र हवालाई त्यस रुखको फल खान निषेध गर्नुभएको थियो । यदि परमेश्वरले त्यो नखानु भनेर भन्नु भएको थियो भने, किन उहाँले त्यो रुख त्यहाँ राखिदिनु भएको ? यसको जवाब चाहि रुखले जाँच गर्ने कामको सेवा गरेको थियो भन्ने हुन्छ ।

हामीलाई यो कुरा पनि थाहा हुनु पर्दछ, कि परमेश्वरले शैतानलाई हवाको परीक्षा गर्न अनुमति दिनु भएको थियो । फेरि पनि, यदि भक्तिको जाँच गरिनु पर्दछ भने, त्यहाँ अभक्तिको लागि परीक्षा पनि अस्तित्वमा हुन आवश्यक हुन्छ । शैतानले हवालाई भूट बोल्थो, र तिनले त्यसको कुरामा विश्वास गरिन्, अनि त्यसरी नै उही बेला तिनले परमेश्वरले भन्नु भएको कुरालाई विश्वास नगर्नको लागि निर्णय पनि गरिहालिन् । त्यसको परिणाम चाहि के

भयो त ? पहिलो स्वतन्त्र इच्छाले तिनीहरूको हृदयमा भएको अभक्तिपनालाई प्रकट गरिदिइहाल्यो ।

त्यस्तै गरेर स्वतन्त्र इच्छा भएको हरेक व्यक्तिलाई उसको वा तिनको जीवनभरि नै परीक्षा भई नै रहन्छ । परमेश्वरले उहाँको सृष्टिद्वारा आफैलाई प्रकट गर्नु भएको छ, र त्यसैले गर्दा हरेक व्यक्तिले अस्तित्वमा हुनु भएको श्रद्धाको योग्य परमेश्वर हुनु हुन्छ भनेर देख्न सक्दछ (हेर्नुहोस् रोमी १:१९-२०) । परमेश्वरले हामीहरूमध्ये हरेकलाई विवेक दिनुभएको छ, र हाम्रो हृदयमा, हामीले गलतबाट सही कुरा जान्न सक्दछौं (हेर्नुहोस् रोमी ३:१४-१६) । शैतान र त्यसको दुष्ट आत्माहरूलाई सीमित रूपमा मानिसहरूलाई परीक्षा गर्न र भूट बोल्नको लागि अनुमति दिइएको छ । परिणाम स्वरूप स्वतन्त्र इच्छा दिइएको हरेक व्यक्ति जाँचिने छ ।

यस कुराको दुःख लाग्दो सत्यता चाहिँ स्वतन्त्र इच्छा भएको हरेक व्यक्तिले बागी भएर “परमेश्वरको सत्यतालाई भूटसँग साटेको” छ (रोमी १:२५) । जे भए तापनि हामी परमेश्वरलाई धन्यवाद चढाउन सक्छौं, कि उहाँले हाम्रो पापको ज्याला उपलब्ध गराई दिनु भएको छ र उहाँको परिवारमा नयाँ गरी जन्मनको लागि बाटो तयार पारिदिनु भएको छ । प्रभु येशूको बलिदानी मृत्यु नै हाम्रो समस्याको लागि एक मात्र र सन्तोषजनक समाधान हो ।

Satan's Deception, now and later **अहिले र पछि पनि शैतानको छल**

शैतान र त्यसको बागी सेनाहरूलाई यस उपग्रहमा काम गर्नलाई किन अनुमित दिइएको रहेछ भन्ने बारेमा कम्तिमा पनि एउटा कारण हामीले बुझ्नुपर्छ : अन्धकारलाई रुचाउनेहरूलाई छल गर्ने उद्देश्यले ।

जब हामी प्रकाशको पुस्तकलाई विचार गर्छौं, तब यो सत्यताको महत्व हामीले बुझ्नेछौं, एकदिन शैतान एउटा दूतद्वारा बाँधिनेछ र एक हजार वर्षसम्म कैद गरिनेछ । यो कैद गरिनु पर्ने कारण चाहिँ के हो त ? “जसले गर्दा त्यसले राष्ट्रहरूलाई वा जातिहरूलाई फेरि छल गर्न नपाओस भनेर” (प्रकाश २०:३) । त्यो हजार वर्षे राज्यको अवधीमा प्रभु येशूले व्यक्तिगत रूपमा यरुशलेमबाट सारा संसारमा शासन गर्नु हुनेछ ।

तर ती हजार वर्षपछि, शैतानलाई केही समयको लागि छोडिनेछ । त्यसको परिणाम चाहिँ के हुन्छ त ? “पृथ्वीका चारै दिशामा भएका देश-देशका मानिसहरूलाई बहकाउन (छल गर्न) त्यो निस्क आउनेछ” (प्रकाश २०:८) ।

त्यो समयमा, यदि परमेश्वरले ती मानिसहरूलाई शैतानले नछलेको होस् भन्ने चाहनु हुन्थ्यो भने, उहाँले त्यसलाई किन छोड्नु हुनेछ त ? विशेष गरेर मौलिक रूपमा परमेश्वरले शैतानलायइ “त्यसले फेरि पनि राष्ट्रहरूलाई (जातिहरूलाई) छल नगरोस्” भनेर कैदमा पार्नु हुनेछ भन्ने सत्यको आधारमा उहाँले किन त्यसलाई छोड्नु हुनेछ ?

वास्तवमा, शैतानले कसैलाई पनि छल गर्न नपाओस भनेर परमेश्वर चाहनु हुन्छ । तर उहाँलाई थाहा छ, कि जसलाई शैतानले छल गर्न सक्छ तिनीहरूले मात्रै परमेश्वरले भन्नु भएका कुराहरूमा विश्वास गर्दैनन् । सत्यलाई इन्कार गर्नेहरूलाई मात्रै शैतानले छल गर्न सक्छ, र त्यसैकारण परमेश्वरले त्यसलाई अहिले परिचालित हुनको लागि अनुमति दिनुहुन्छ, र त्यो बेलामा पनि उहाँले त्यसलाई परिचालित हुनको लागि अनुमति दिनु हुनेछ । जब शैतानले

मानिसहरूलाई छल गर्दछ, तब मानिसहरूको हृदयको अवस्था स्पष्ट हुन्छ, र त्यसपछि परमेश्वरले “भूषवाट गहुँलाई अलग गर्न” सक्नु हुन्छ (हेर्नुहोस मत्ती १३:२४-३०) ।

हजार वर्षे राज्यको अन्तमा जब शैतानलाई फुकाइन्छ, ठीक यही कुरो त्यसबेलामा हुनेछ । अन्धकारलाई रुचाउनेहरूलाई त्यसले छल गर्नेछ, र तिनीहरूले खीष्टको राज्यलाई हटाउनको लागि यरुशलेमको वरिपरि आफ्ना सेनाहरूलाई भेला गरेर मोर्चा बाँध्नेछन् । परमेश्वरलाई कस-कसले प्रेम गर्छन् र कस-कसले घृणा गर्छन् भनी ठीक संगले उहाँले जान्नु हुनेछ, र त्यसले गर्दा उहाँले “स्वर्गवाट तुरन्तै आगो” पठाउनु हुनेछ, जसले तिनीहरूलाई “यातना दिनेछ” (प्रकाश २०:१०) । शैतानले अहिले जसरी परमेश्वरको उद्देश्य पूरा गर्ने काममा सेवा पुऱ्याइरहेको छ, त्यो बेलामा पनि त्यसरी नै उहाँको उद्देश्य पूरा गर्न सेवा पुऱ्याउनेछ । यही कारण, अरुहरूको बीचमा हामीले “क्षेत्रीय आत्माहरूलाई नाश गर्न सक्छौं भन्ने कुरा सोच्नु मूर्खता मात्रै हो । परमेश्वरले उहाँको आफ्नै कारणको लागि तिनीहरूलाई परिचालित हुन अनुमति दिनु हुन्छ ।

Biblical Evangelism

बाइबलीय सु-समाचार प्रचार

मुख्य तथ्य कुरा यो हो, कि नयाँ करारमा भएका कुनै पनि प्रेरितहरूले त्यस्तो प्रकारको आत्मिक युद्धको अभ्यास गरेनन् न त प्रभु येशूले नै गर्नु भयो जुन आज केही मानिसहरूले प्रभावकारी ढंगमा सुसमाचार प्रचारको मुख्य चाबी नै हराइसकेको छ भनी दावी गरेका छन् । प्रभु येशू पत्रुस, यूहन्ना, स्तिफनुस, फिलिप वा पावलले “किल्लाहरू भत्काएको वा तिनीहरूले प्रयोग गरेका शहरहरूमा “बलियो मानिसहरूलाई बाँधेको” बारेमा कहिले पनि पाउँदैनौ । बरु, उहाँले तिनीहरूले कहाँ गएर प्रचार गरेको चाहनु हुन्छ, त्यही पवित्र आत्माको अगुवाइलाई पछ्याएको कुरा हामी पाउँदछौं, तिनीहरूले मानिसहरूले सामान्य सु-समाचार प्रचार गरेको हामी पाउँदछौं— अनि तिनीहरूले आश्चर्यमय परिणाम पाएर आनन्दित भएको हामी पाउँदछौं । अनि यस्ता अवस्थाहरूमा जहाँ तिनीहरूले ग्रहण गर्न नचाहने मानिसहरू, जसले सु-समाचारलाई इन्कार गरेका थिए, तिनीहरूलाई प्रचार गर्दा, तिनीहरूले “शैतानले, मानिसहरूका समझलाई निरन्तर रूपमा अन्धो नबनाइरहोस भनेर आत्मिक युद्ध गरेको” हामी पाउँदैनौ । बरु, त्यसको अलावा, प्रभु येशूले तिनीहरूलाई आज्ञा गरे बमोजिम “तिनीहरूका खुट्टाको धुलो टक्क्याएर” अर्कै शहरमा गएर तिनीहरूले सु-समाचार प्रचार गरेको हामी पाउँदछौं (हेर्नुहोस मत्ती १०:१४, प्रेरित १३:५) ।

मण्डली इतिहासमा ठूला-ठूला जागृतिको हजारौं उदाहरणहरू भएको भए तापनि कसैले पनि कहिले सफल सु-समाचार प्रचारको निमित्त यस्तो प्रकारको “किल्लाहरू नाश गर्ने” र “बलियो मानिसहरूलाई बाँध्ने” सम्बन्धी अभ्यास गरिएको पाइन्दैन र कसैले यसो गर्नु पर्छ भनी दावी गर्छ भने यो अचम्भ लाग्दो कुरा हो ।

“तर हाम्रो काम गर्ने तरिका चाँहि” भनेर कसैले भन्नेछ । किनभने त्यही समयमा त्यहाँ धर्मशास्त्रसम्मत प्रार्थना र सु-समाचार प्रचार हुन्छन्, किनभने त्यही समयमा केही मानिसहरूको भुण्डले सु-समाचारलाई ग्रहण गर्न चाहन्छन् ।

यदि कुनै प्रचारकले “आज राती मैले जागृति सभामा प्रचार गर्नुभन्दा अगाडि गोप्य रूपमा तीनवटा केरा आएको थिएँ । अनि मैले प्रचार गर्दा सोह्रजनाले उद्धार पाए । अन्तमा मैले प्रभावकारी सुसमाचार प्रचारको रहस्य थाहा पाएँ । अबदेखि उसो, मैले प्रचार गर्नुभन्दा अगाडि म तीनवटा केरा खानेछु भनी म निश्चित छु”, भनेर भन्दछ भने तपाईं के के भन्नु हुन्छ ?

निश्चय पनि तपाईंले त्यस प्रचारकलाई “तपाईंले तीनवटा केरा खाएको कारणले ती सोह्रजना मानिसहरूले उद्धार पाएका होइनन् । त्यसको वास्तविक रहस्य चाँहि तपाईंले सु-समाचार प्रचार गरेकोले गर्दा हो, र ती सुन्नेहरूमध्ये सोह्रजना चाँहि ग्रहण गर्ने खालका थिए अर्थात् तयारी थिए । भनेर भन्नु हुन्छ ।

परमेश्वरले उहाँको वचनलाई आदर गर्नु हुन्छ यदि परमेश्वरले पतिज्ञा दिनु हुन्छ भने र कसैले त्यो प्रतिज्ञाको सर्तलाई पूरा गर्दछ भने, परमेश्वरले आफ्नो प्रतिज्ञा पूरा गर्नु हुनेछ, यद्यपि त्यस मानिसले धर्मशास्त्र सम्मत नहुने कुनै पनि काम गरिरहेको छ भने पनि ।

यही कुरो अहिलेको वर्तमान आत्मिक युद्धको अभ्यासमा पनि सत्य हुँदछ । यदि तपाईंले पर्चा वितरण गर्न सुरु गर्नु हुन्छ र तपाईंको शहरमा भएको “बलियो मानिसहरूलाई बाँध्नु हुन्छ भने, केही प्रतिशत मानिसहरूले उद्धार पाउनेछन् । अनि यदि तपाईंले बलिया मानिसहरूलाई नबाँधिकनै पर्चा वितरण गर्नु हुन्छ भने पनि त्यही प्रतिशत मानिसहरूले उद्धार पाउनेछन् ।

How to pray scripturally for a spiritual harvest

आत्मिक फसलको निम्ति धर्मशास्त्रीय तवरले कसरी प्रार्थना गर्ने

उद्धार नपाएका मानिसहरूको लागि हामीले कसरी प्रार्थना गर्नु पर्छ ? पहिलो, परमेश्वरले मानिसहरूलाई बचाउनु भएको होस् भनेर बताउने नयाँ करारमा कुनै निर्देशन दिइएको छैन, न त त्यस प्रकारले सुरुका खीष्टियनहरूले नै प्रार्थना गरेको कुनै विवरण छ भनेर हामीले बुझ्नेको हुनु पर्दछ । त्यसको कारण चाँहि किनकि परमेश्वरको तर्फबाट उहाँले यस संसारमा भएको हरेक व्यक्ति बाँचोस भनेर उहाँले गर्न सक्ने सबै कुराहरू गरी सक्नु भएको छ । तिनीहरूले उद्धार पाउनु भन्ने उहाँ औधी मन गर्नु हुन्छ जसले गर्दा उहाँले आफ्नो पुत्रलाई क्रूसमा मर्नको लागि दिई हाल्नु भयो ।

तर हरेक व्यक्तिले अभैसम्म किन उद्धार नपाएको ? किनभने हरेक व्यक्तिले अभैसम्म सु-समाचारमा विश्वास गरेकै छैनन् । अनि तिनीहरूले किन विश्वास नगरेका त ? त्यसको कारण दुईवटा मात्रै छन् : (१) कि त तिनीहरूले अभैसम्म सुसमाचार सुनेकै छैनन् , कि (२) तिनीहरूले सुसमाचार सुनेर त्यसलाई इन्कार गरेका छन् । त्यसैकारण तिनीहरूले सुसमाचार सुन्ने मौकाहरू पाउन सक्नु भनेर उद्धार नपाएकाहरूको निम्ति प्रार्थना गर्नु धर्मशास्त्रसम्मत हुन्छ । उदाहरणको लागि, प्रभु येशूले हामीलाई भन्नु भएको छ, “फसल त प्रशस्त छ, तर खेतालाहरू थोरै छन् , त्यसकारण उहाँको फसलमा खेतालाहरू पठाई दिनको लागि फसलका प्रभुसँग विन्ति गर” (लूका १०:२) । मानिसहरूलाई सुसमाचार सुन्नको लागि र उद्धार पाउनको लागि, तिनीहरूलाई कसैले सु-समाचार सुनाउनै पर्छ । त्यसैकारण तिनीहरूकहाँ जानको लागि मानिसहरू पठाई दिनुहोस् भनेर परमेश्वरसँग हामीले प्रार्थना गर्नु पर्दछ ।

जब सुरुको मण्डलीले आत्मिक फसलको लागि प्रार्थना गरे, तब तिनीहरूले यसरी प्रार्थना गरे, “अब हे प्रभु, तपाईंका दासहरूलाई पूरा साहससित तपाईंको वचन बोल्न दिनुहोस्, र निको पार्नलाई तपाईंले आफ्नो बाहुली फैलाउनु हुँदा, आफ्ना पवित्र सेवक प्रभु येशूको नाउँद्वारा चिन्ह र आश्चर्यकर्महरू होउन्” (प्रेरित ४:२९-३०) ।

तिनीहरूले कि त (१) साहससित सु-समाचार प्रचार गर्ने मौकाको लागि प्रार्थना गरिरहेका थिए, कि (२) तिनीहरूले सुसमाचार प्रचार गर्ने मौका पाउँदा तिनीहरूलाई साहस मिलेको होस् भनी प्रार्थना गरिरहेका थिए । तिनीहरूले सुनाएको सु-समाचारलाई सुदृढ पार्नको लागि चँगाई, चिन्ह र आश्चर्यकर्मको लागि परमेश्वरसँग तिनीहरूले आशा गरिरहेका थिए । ती प्रार्थनाहरू धर्मशास्त्रसम्मत थिए, र तिनीहरूको एउटै मात्र उद्देश्य भनेको मानिसहरूले सु-समाचार सुन्नु मौका पाउनु भन्ने थियो भन्ने कुरालाई याद गर्नुहोस् । परमेश्वरले तिनीहरूको प्रार्थनाको जवाब दिनु भयो: “अनि तिनीहरूले प्रार्थना गरी सकेपछि, तिनीहरू भेला भएको ठाउँमा कम्प भयो, र तिनीहरू सबैजना पवित्र आत्माले भरिए, र तिनीहरूले साहससित परमेश्वरको वचन बोले” (प्रेरित ४:३१) ।

आत्मिक फसल उत्पादन गर्नु पछि भन्ने सम्बन्धमा ख्रीष्टियनहरूले प्रार्थना गर्नु पछि भनेर पावलले कसरी सौँचे ? के उनले धेरै मानिसहरूलाई बचाई दिनुहोस् भनेर परमेश्वरसँग प्रार्थना गर्नु पछि भनी निर्देशन दिएका थिए ? थिएनन्, त उनले भनेका थिए भन्ने कुरा अब हामी पढौं :

“अन्तमा, भाइ हो, हाम्रो निम्ति प्रार्थना गर, ताकि प्रभुको वचन शीघ्रतासाथ फैलिओस् र विजयी होस्, जसरी तिमीहरूको माझमा भएको पनि थियो” (२ थिस्सलोनिकी ३:१) ।

“मेरो निम्ति प्रार्थना गर, कि जब म आफ्नो मुख खोल्छु, तब मलाई वचन दिइओस्, र म निर्भयतासाथ सुसमाचारको रहस्य घोषणा गर्न सकुं, जसको निम्ति म साङ्लाले बाँधिएको एक राजदूत हुँ, र जसरी मैले बोल्नु पर्ने हो, त्यसरी म साहससँग बोल्न सकुं” (एफिसी ६:१९-२०) ।

अहिले मानिसहरूले उद्धार पाउनु कि नपाउनु त्यो कुरा परमेश्वरमा भन्दा पनि बढी तिनीहरूमै भर पर्दछ र त्यसैले गर्दा मानिसहरूले सुसमाचार सुनुनु र तिनीहरूलाई सु-समाचार प्रचार गर्न परमेश्वरले हामीलाई सहायता गर्नु भएको होस् भनेर हामीले प्रार्थना गरेको हुनु पछि । परमेश्वरले हाम्रो प्रार्थनाको जवाब दिनु हुनेछ, तर हरेकले उद्धार पाउनेछ नै भन्ने चाँहि छैन, किनभने परमेश्वरले मानिसहरूलाई छनौट गर्ने अधिकार दिनु भएको छ । तिनीहरूले पाउने मुक्ति अथवा उद्धार तिनीहरूले सु-समाचारमा दिएको प्रतिक्रियामा नै भर पर्दछ ।

मनगढन्ते सिद्धान्त ७ “जब एउटा ख्रीष्टियनले पाप गर्छ, तब उसले शैतानलाई उभित्र वास गर्नको लागि ढोका खोलिदिन्छ ।”

यो सत्य हो, कि जब एउटा ख्रीष्टियनले पाप गर्छ, तब यो उ दुष्ट आत्माको परीक्षाको बसमा भएको कारणले हुनसक्छ । दुष्ट आत्माको बसमा हुनु, यद्यपि, दुष्ट आत्मा विश्वासीभित्र आउनु सक्षम हुनु हो भन्ने चाँहि होइन । ख्रीष्टियन भएर पनि जब हामी पाप गर्छौं, तब हामीले परमेश्वरसँगको संगतिलाई तोड्दछौं, किनभने हामीले उहाँको आज्ञापालन गरेका हुँदैनौं (हेर्नुहोस् १ यूहन्ना १:५-६) । हामीले आफूलाई दोषी महसुस गर्दछौं । जे भए तापनि हामीले उहाँसँगको सम्बन्धलाई तोडेका भने हुँदैनौं, र हामी आफै पनि उहाँकै सन्तान हौं ।

यदि हामीले हाम्रा पापहरू स्वीकार गर्‍यौं भने, “हामीलाई सबै पापहरू क्षमा गर्न, र हाम्रा सबै अधर्मबाट शुद्ध पार्नलाई उहाँ विश्वासयोग्य र धर्मी हुनु हुन्छ” (१ यूहन्ना १:९) । त्यसपछि उहाँसँगको हाम्रो संगती पुनर्स्थापना हुन्छ । हामी पापको दोषी भएको बेला हामीभित्र हुने भुतात्माहरूबाट हामी शुद्ध पारिएको हुनु पर्दछ, भनेर यूहन्नाले भनेका छैनन् भन्ने कुरालाई याद गर्नुहोस् ।

हरेक खीष्टियनले हर समय संसारबाट आउने शरीर र शैतान जस्ता कुराहरूको परीक्षाको सामना गरेकै हुन्छ । पावलले लेखेका छन्, कि हामीले धेरै प्रकारको दुष्ट आत्माहरूसँग युद्ध गर्दछौं (हेर्नुहोस् एफिसी ६:१२) । त्यसैकारण, केही हदसम्म हरेक विश्वासी दुष्ट आत्माहरूद्वारा दुःख पाइरहेको हुन्छ । त्यो कुरा सामान्य हो, र परमेश्वरको वचनमा रहेर विश्वासद्वारा शैतान र भुतात्मालाई इन्कार गर्नु हाम्रो जिम्मेवारी हो (हेर्नुहोस् १ पत्रुस् ५:८-९) । जब हामी परमेश्वरले भन्नु भएको कुरालाई विश्वास गरेर त्यसअनुसार काम गर्दछौं, त्यो नै शैतानलाई इन्कार गरेको हो ।

उदाहरणको लागि, यदि शैतानले चिन्ताको विचार ल्याई दिन्छ भने, हामीले पनि त्यो चिन्ताको सोचाईको विरुद्धमा धर्मशास्त्रलाई विचार गर्न थाल्नु पर्छ, र “सँधै आनन्दित हुनु” परमेश्वरको वचन पालन गर्नु पर्छ (१ थिस्सलोनिकी ५:१६), र “हरेक कुराको लागि धन्यवाद दिनु पर्छ” (१ थिस्सलोनिकी ५:१८) । परमेश्वरको वचन अनुसार काम गर्ने, र परमेश्वरको विचारहरूले शैतानको विचारलाई हटाएर परमेश्वरको विचारलाई त्यसको विचारको ठाउँमा राखी दिने हाम्रो जिम्मेवारी हो । स्वतन्त्र इच्छा भएका व्यक्तिहरू भएर हामीले जे सौँचन चाहन्छौं, त्यो सौँचन सक्छौं भन्ने कुरा थाहा पाएको हुनै पर्छ । यदि विश्वासीले नियमित रूपमा दुष्ट आत्माहरूमा लिप्त भएर त्यसैको कुरा सुनिरहन्छ भने, निश्चित रूपमा उसले आफ्नो मनलाई यातना दिन ढोका खोल्दछ, जुन चाँहि केवल गलत सोचाईद्वारा बसमा पारिनको लागि धेरै इच्छुक भएको अवस्था हो । यदि उसले अझ धेरै रूपमा लिप्त भइरहन चाहयो भने, उ त्यस्तो प्रकारको गलत सोचाईद्वारा ग्रसित हुन सक्छ, जुन चाँहि एउटा खीष्टियनको लागि कहिले-काँही हुने तर हुन सक्ने कुरा हो । तर पनि यदि त्यो ग्रसित खीष्टियन स्वतन्त्र हुन चाहन्छ भने, उसले परमेश्वरको वचनमा लिप्त भएर उहाँको वचनकै बारेमा सौँची शैतानको विरोध गर्नु पर्दछ ।

तर के उ दुष्ट आत्मा लागेको हुन सक्छ त ? यदि उसले आफ्नो हृदयबाट स्वइच्छाले कसैको दबावमा नपरी खीष्टलाई इन्कार गर्न र आफ्नो पिठिऊँ उहाँलाई पूर्ण रूपमा फर्काउने निर्णय गर्छ भने मात्रै त्यस्तो हुन सक्छ । त्यसपछि वास्तवमा, उ अबदेखि कहिले खीष्टियन हुँदैन^६ र उ दुष्ट आत्मा लागेको व्यक्ति बन्न सक्छ— यदि उसले आफैलाई उसलाई दुःख दिने दुष्ट आत्मामा अझ धेरै लिप्त गराउँछ भने । तर एउटा पाप गरेर तपाईंले दुष्ट आत्मालाई शासन गर्न दिनको लागि ढोका खोल्दिने विचारको त्यो एउटा ठूलो क्रन्दन मात्रै हो ।

यो कुरा सत्य हो, कि नयाँ करारमा भुतात्माद्वारा सताइएको एउटै पनि उदाहरण पाइँदैन । न त भुतात्माहरूद्वारा खीष्टियनहरूलाई सताइने बारेको खतराको विषयमा नै कुनै

^६ “एकपल्ट उद्धार पाइसकेपछि, सँधै उद्धार पाइन्छ भन्ने कुरालाई विश्वास गर्नेहरूले निःसन्देह असहमत जनाउने छन् । म तिनीहरूलाई “यदि” भन्ने शब्द जब-जब पाइन्छ, तब विशेष ध्यान दिँदै रोमी ११:२२,१ कोरिन्थी १५:१-२, फिलिपी ३:१८-१९, कलस्सी १:२१-२३ र हिब्रु ३:१२-१४ पढ्नको लागि उत्साह दिन चाहन्छु ।

चेतावनी दिइएको छ । अनि न त सँगी-खीष्टियनबाट कसरी भुतात्मा धपाउने भन्ने विषयमा नै निर्देशन दिइएको छ ।

सत्य कुरा चाहि के हो भने, खीष्टियनहरू भएर हामीलाई भुतात्मा हामीबाट धपाउन आवश्यक छैन- तर हामीले गर्नु पर्ने मुख्य कुरा चाहि परमेश्वरको वचनले हाम्रो मनको नवीकरण गर्नु पर्छ । त्यो नै धर्मशास्त्रसम्मत कुरा हो । पावलले लेखेका छन्: “अनि यस संसार को ढाँचामा नचल, तर आफ्नो मनमा नयाँ भई पूर्ण रूपले परिवर्तन होओ, र परमेश्वरको असल, ग्रहणयोग्य र सिद्ध इच्छा के हो, त्यो तिमीहरूले जाँचन सक” (रोमी १२:२) ।

एकपल्ट हाम्रो मन पुरानो सौँचाई सम्बन्धी कुराहरूमा शुद्ध भएर परमेश्वरको वचनको सत्यताद्वारा नयाँ भइसकेपछि, हामीले पापमय बानी व्यहोरामाथि विजय प्राप्त गर्दछौं र खीष्ट जस्तै भएर जीउन थाल्दछौं । सत्य कुरा चाहि जुन कुराले हामीलाई स्वतन्त्र पार्दछ (यूहन्ना ८:३२) । जब हामीले हाम्रो मनलाई नयाँ पार्दछौं, तब हामी परिवर्तन हुन्छौं, हामीहरू सबै भुतात्माले सताइएको रूपमा हुँदैनौं ।

त्यसो भए धेरै खीष्टियनहरूले किन तिनीहरूबाट दुष्टआत्मा (वा भुतहरू) निकालिएको बारेमा गवाही दिन्छन् त ? एउटा सम्भावित कुरा चाहि के हो भने तिनीहरूले आफूभित्र भुतात्मा थियो र त्यसलाई निकालिएको छ भनेर कल्पना गर्दछन् । धेरै खीष्टियनहरू अञ्जान छन् र तिनीहरूलाई परमेश्वरको ज्ञानको अभाव छ, र त्यसले गर्दा तिनीहरू, “छुटकारा दिन्छु भन्ने सेवकहरूको” सजिलै शिकार बन्दछन्, जसले मनोवैज्ञानिक तवरले मानिसहरूलाई तिनीहरूमा भुतात्माहरू छन् भनेर सौँचन बाध्य गराउँछन् । एकपल्ट मानिसहरूले त्यस कुरालाई विश्वास गरी सकेपछि तिनीहरूले आफूभित्र भुतात्माहरू भएको पाउँदछन्, अनि स्वभाविक रूपमा दुष्टआत्माको अभ्यास गर्ने क्षमता भएको भनी आत्मा-विश्वास भएर देखा पर्ने जुनसुकै व्यक्तिको कुरामा तिनीहरू सहमत भई हाल्दछन् ।

अर्को साँचो सम्भावित कुरा चाहि के हो भने, त्यस्तो प्रकारका मानिसहरू जोहरूबाट दुष्ट आत्मा धपाइएको हुन्छ, तिनीहरू खीष्टको साँचो विश्वासीहरू भएका हुँदैनन् , जुन समयमा तिनीहरूले छुटकारा पाएका थिए , यद्यपि तिनीहरूले आफूलाई विश्वासीको रूपमा विचार गरेका हुन्छन् । आधुनिक सुसमाचार, जो बाइबलीय सुसमाचारको विपरीत खडा भएको छ, त्यसले अखीष्टियनहरूबाट भिन्नै नदेखिएका धेरैलाई भ्रममा पारिदिएको छ, र वास्तवमै प्रभु येशू तिनीहरूका प्रभु नै होइनन् । धर्मशास्त्रमा, जब मानिसहरूले सुसमाचारलाई विश्वास गरेका हुन्छन् र नयाँ गरी जन्मिएका हुन्छन् , तब तिनीहरूमा रहेको भुतात्माहरू आफसे-आफ बाहिर निस्किएका हुन्छन् भन्ने कुरा हामी पाउँदछौं (हेर्नुहोस् प्रेरित ८:५-७) । पवित्र आत्माको अन्तरवास भएका मानिसहरूभित्र भुतात्माले प्रवेश गर्न सक्दैन र नयाँ गरी जन्मिएका सबै मानिसहरूभित्र पवित्र आत्माको अन्तरवास भएको हुन्छ ।

मनगढन्ते सिद्धान्त ६ “शहरको इतिहासको अध्ययन गराइद्वारा कुन चाहि दुष्ट आत्माहरूले त्यसलाई अधिकार गरिरहेको छ भनेर हामी थाहा गर्न सक्छौं, अनि त्यसले गर्दा आत्मिक युद्धमा अभै प्रभावकारी हुन्छ र अन्तमा सु-समाचार पनि प्रभावकारी बन्दछ ।”

यो मनगढन्ते सिद्धान्त धर्मशास्त्रले समर्थन गर्न नसक्ने धेरै विचारहरूको आधारमा छ । यस्तो प्रकारको एउटा विचार चाहि के हो भनेदेखि क्षेत्रीय आत्माहरू धेरै लामो समयसम्म त्यस क्षेत्रको वरिपरि रहन्छन् । यसको मतलब एक सय वर्षसम्म जुन क्षेत्रमा रहेको दुष्ट आत्मा अभै

त्यही रहन सकछ । यसरी, यदि त्यो शहर लोभी मानिसद्वारा स्थापित भएको हामीले पायौं भने हामी यो निष्कर्षमा पुग्न सकछौं, कि त्यहाँ आज पनि लोभी आत्मा भएका मानिसहरूद्वारा त्यो शहर शासित भएको हुन्छ । यदि कुनै शहर एक समय पुरानो भारतीय मानिसहरू बसेको गाउँ थियो भने, हामी यो निष्कर्षमा पुग्न सकछौं, कि शामानी धर्म र धर्मभाँक्रीको आत्माद्वारा त्यो शहरलाई अधीन गरिएको छ ।

तर के यो कुरा सत्य हो ? कि त्यही दुष्ट शासकहरू र शक्तिहरू जो सयौं वर्ष अगाडि जुन भौगोलिक क्षेत्रमा थिए आज पनि त्यही छँदैछन् ? सायद छन् पनि होला, तर यसै भन्न चाहिँ सकिन्दैन ।

हामीले दानिएलको पुस्तकको दशौं अध्यायमा पहिले नै हेरिसकेको कथालाई विचार गर्नुहोस् । नाम नखुलाइएको स्वर्गदूत जो माइकलद्वारा “पर्सियाको राजकुमारसँग” युद्ध गर्न पठाइएको थियो, उसले दानिएललाई भन्यो, “फारसका राजकुमारको विरुद्ध लड्नलाई म छिट्टै फर्कनेछु र जब म जान्छु, तब ग्रीसका राजकुमार आउनेछन्” (दानिएल १०:२०) । सिकन्दर महान (Alexander the great) को विजयद्वारा पर्सियाको साम्राज्यलाई ग्रीसले पतन गरायो भनेर इतिहासले हामीलाई बताउँछ । तरै पनि यो नाम नखुलाइएको स्वर्गदूत आत्मिक क्षेत्रमा भएको जानकारी मुलक परिवर्तनको बारेमा होसियार छन्- र भन्छन्, कि “ग्रीसको राजकुमार” आउँदैछन् ।

पर्सियाका राजकुमारले आत्मिक क्षेत्रमा पर्सियाको साम्राज्यमा शासन गरे भैं के ग्रीसका राजकुमार कहिले आए र आत्मिक क्षेत्रमा ग्रीसको साम्राज्यमा उनले शासन गरे त ? त्यो नै उचित निष्कर्ष जस्तो हो भैं लाग्छ, र यदि त्यसै हो भनेदेखि, केही उच्च ओहोदामा रेहका दुष्ट आत्माहरूले भौगोलिक स्थानहरू परिवर्तन गरेका छन्, जसरी ग्रीक साम्राज्यले व्यवहारिक रूपमा पर्सियाको साम्राज्यको सारा इलाकालाई एकै ठाउँमा मिलाई दियो । जब पृथ्वीमा राजनैतिक परिवर्तनहरू हुन्छन् भने अन्धकारको राज्यमा पनि परिवर्तन हुने सम्भावना हुन्छ । यद्यपि, सत्य कुरा के हो भने, परमेश्वरले हामीलाई त्यो कुरा प्रकट नगरुन्जेलसम्म हामी त्यस बारेमा केही पनि जान्दैनौं ।

यसको अतिरिक्त, हामीलाई सुरुमै प्रमाणित गरी दिएको कुरा अनुसार “आत्मिक युद्धद्वारा” हामीले गर्न सक्ने कुनै कुरा नभएभैं कुनै पनि भौगोलिक क्षेत्रमा जुन दुष्ट आत्माहरूले शासन गरिरहेको छ त्यसले अलिक फरक पार्ने काम भने गर्दछ ।

Over-categorizing evil spirit

दुष्टआत्माहरूलाई श्रेणीबद्ध गर्दा

यसको अतिरिक्त, विशेष पापहरूमा विशिष्टता हासिल गरेर शासन गर्ने आत्माहरू छन् भन्ने कुरा सोच्नको लागि हाम्रो तर्फबाट यो मानिलिनु पर्ने कुरा हो । “लोभको आत्मा”, “अभिलाषाका आत्माहरू”, “धार्मिक आत्माहरू”, “भै-भगडाका आत्माहरू” र यस्तै अरुहरू पनि हुन्छन् भन्ने कुराको पुरै विचारधाराहरूलाई धर्मशास्त्रले समर्थन गर्न सक्दैन, अन्धकारको राज्यलाई शासन गर्ने दुष्ट आत्माहरूको उच्च ओहोदाहरूमा भएका विभिन्न किसिमका ती आत्माहरू अस्तित्वमा छन् भन्ने विचार थोरै मात्र छ ।

चारवटा सुसमाचारलाई गहिरो गरी अहिले अध्ययन नगर्ने ती मानिसहरू जस्तै गरी कल्पना गर्नुहोस्, प्रभु येशूले निकाल्नु भएको विशेष तीन प्रकारका भुतात्माहरू मात्रै छन् : एउटा “गुँगो पार्ने भुतात्मा” भनेर उल्लेख गरिएको छ (लूका ११:१४), अनि एकपल्ट “बहिरो र गुँगो पार्ने आत्मा” भनी उल्लेख गरिएको हामी पढ्दछौं (मर्कूस ९:२५), र त्यसपछि एकचोटिभन्दा बढी “अशुद्ध आत्माहरू” भन्ने खण्डहरू हामी पाउँदछौं, जसले गर्दा प्रभु येशूले “बहिरो र गुँगो पार्ने” समेतका सबै खाले भुतात्माहरूलाई धमाउनु भयो भन्ने जस्तै लाग्दछ (हेर्नुहोस्, मर्कूस ९:२५) ।

के “बहिरो र गुँगो” पार्ने आत्माले कसैलाई बहिरो र गुँगो पार्ने कामदेखि बाहेक अरु कुनै काम गर्न सक्दैनथ्यो र यो त्यसको लागि सम्भव छैन त ? त्यसले त्यो गर्न सक्छ भन्ने कुरामा कुनै शंका नै छैन, किनभने त्यसले मर्कूस ९ अध्यायमा भएको एउटा केटोलाई दुःखलाग्दो प्रकार ले समातेको पनि थियो । त्यसैकारण, “बहिरो र गुँगो” पार्ने त्यस दुष्ट आत्माको विशेष प्र कारको प्रमाण नहुन सक्छ तर त्यसको अलावा कुनै व्यक्तिलाई यसले कसरी हानी गरिरहेको थियो भन्ने कुरा नै साधारण प्रमाण हुनसक्छ । हामीहरूमध्ये कतिजना “श्रेणीबद्ध गर्ने खालका पागल व्यक्ति” हुन्छौं, जब भुतात्माको विषयमा कुरा आउँदछ, तब हामी बाइबलीय प्रकाशबाट टाढै पुगिहाल्छौं ।

पूरानो करार पुरैमा नाम दिइएका विशेष आत्माहरू छन्, तिनीहरूलाई सायद विशेष दुष्ट आत्माहरू भनी विचार गरिएको थियो, ती आत्माहरू हुन् : “छलको आत्मा” (१ राजा २२:२२-२३), “ढलमल पार्ने आत्मा” (यशैया १९:१४), र “वेश्यावृत्ति गर्ने आत्मा” (होशे ४:१२, ५:४) । पहिलो र दोस्रो आत्माको सम्बन्धमा निश्चय पनि सबै दुष्ट आत्माहरूलाई “छल गर्ने आत्माहरू” र “ढलमल पार्ने आत्माहरू” को रूपमा लिन सकिन्छ । तेस्रो आत्माको सम्बन्धमा “वेश्यावृत्तिको आत्मा” भन्ने वाक्यलाई विशेष दुष्ट आत्माको रूपमा लिनै पर्छ भन्ने छैन, तर रोक्ने मनोवृत्ति भनेर सामान्य रूपमा लिनु पर्दछ ।^{१०}

प्रेरितको पुरै पुस्तकमा, विशेष दुष्ट आत्माको बारेमा एकपल्ट मात्रै उल्लेख गरिएको ठाउँ चाहिँ प्रेरित १६:१६ हो, जहाँ हामी “जोखाना हेर्ने आत्मा” भएकी एक जवान केटीको बारेमा पढ् दछौं । अनि पुरै पत्रहरूमा “छली आत्माहरू” भनेर उल्लेख गरिएको एउटै मात्र प्रकारको दुष्ट आत्माहरूको बारेमा उल्लेख गरिएको छ (१ तिमोथी ४:१) जुन चाहिँ, फेरि पनि वर्णन गर्न सकिने जुनसुकै दुष्ट आत्माको विषय हो ।

बाइबलमा विशेष प्रकारको भुतात्माहरू भनेर दिइएका केही प्रमाणहरूको आधारमा मानिसहरू अथवा शहरहरूलाई नियन्त्रण गर्न सक्ने धेरै प्रकारका सैयौं भुतात्माहरूको बारेमा सुचित गरिएका केही आधुनिक सूचीहरू पढ्दा हामीलाई अचम्भ लाग्दछ ।

विशेष पाप गरेको कारण, कुनै उच्च तहमा भएका दुष्ट आत्माहरूले दुःख दिन्छन् भनेर कुनै श्रेणीबद्ध गरिएको कुरालाई हामीले मानिलिनु हुँदैन । यसो भनेर मानिलिनु पर्दछ, “त्यो शहरमा जुवा तास खेल्नेहरू अति नै धेरै भएकोले गर्दा त्यहाँ जुवातास खेल्ने आत्माहरू हुन सक्छन् ।”

^{१०} गन्ती ५:१४-३० मा भनिएको “डाहा गर्ने आत्मा” र हितोपदेश १६:१८ मा भएको “हठीपनाको आत्मा” वास्तविक भुतात्माभन्दा पनि एक प्रकारको प्रबल मनोवृत्तिलाई बुझाउनको लागि प्रयोग गरिएको आत्मा भन्ने शब्दको निमित्त असल उदाहरणहरू हुन् । गन्ती १४:२४ मा कालेबमा “भिन्नै खालको आत्मा” थियो भनेर हामी पढ्दछौं, जसले कालेबको मनोवृत्ति असल थियो भनेर स्पष्ट रूपमा सिफारिस गरिरहेको छ ।

Smoking Spirits ? धुम्रपान गर्ने आत्माहरू ?

“त्यो शहरमा धेरै धुम्रपान गर्ने आत्माहरू भएको हुनु पर्छ, किनभने त्यस शहरमा भएका धेरै मानिसहरूले चुरोट पिउने गर्दछन्” भनेर भन्ने मान्छे देखा पर्छ भने त्यो सौँचे व्यक्ति कति मूर्ख होला ! त्यो शहर अस्तित्वमा आउनुभन्दा अगाडि ती “धुम्रपान गर्ने आत्माहरू के गर्दै थिए त ? त्यसो भए तिनीहरू कहाँ थिए ? सुर्तीजन्य पदार्थ प्रयोग हुनुभन्दा अगाडि तिनीहरूले के गर्दै थिए ? अहिले थोरै मानिसहरूले मात्रै धुम्रपान गरेको कारण केही बुढापाका “धुम्रपान गर्ने भूतहरू” मरिसकेको कारणले वा अन्त कुनै नयाँ क्षेत्रतिर गएको कारणले हो त ?

तपाईं देख्नु हुन्छ यो कति मूर्खतापूर्ण कुरा हो जब हामी यस्तो कुरा भन्दछौं, “त्यो शहर अभिलाषाको आत्माहरूले नियन्त्रण गरिएको छ, जसको कारणले त्यहाँ धेरै घरहरूमा बेश्यावृत्ति हुने गर्छ ?” सत्य कुरा चाँहि के हो भने, जहाँ-जहाँ मानिसहरूले खीष्टको सेवा गरिरहेका हुँदैनन् त्यहाँ-त्यहाँ मानिसहरूको राज्य अस्तित्वमा रहेको हुन्छ । त्यस अन्धकारको क्षेत्रमा धेरै दुष्ट आत्माहरू परिचालनमा हुन्छन्, जसले पाप गर्न र परमेश्वरको विरुद्धमा बागी हुनलाई मानिसहरूलाई अधीन गर्ने गर्दछन् । ती आत्माहरूले मानिसहरूलाई पापको हरेक क्षेत्रमा परीक्षा गर्दछन्, र केही स्थानहरूमा मानिसहरू एउटाभन्दा बढी अरु धेरै पापहरू गर्न लिप्त भएका हुन्छन् । तिनीहरूको एउटै मात्र आशा भनेको तिनीहरूलाई सु-समाचार प्रचार गर्नु हो, जसको निम्ति हामीहरू बोलाइएका छौं ।

विशेष पापहरू गर्न लगाउने, र निश्चित भौगोलिक क्षेत्रमा शासन गर्ने विशिष्ट प्रकारका दुष्ट आत्माहरू छन् भनेर हामीले जान्यौं भने पनि, त्यसले हामीलाई केही सहायता पुऱ्याउँदैन, किनभने हामीले तिनीहरूलाई हटाउनको लागि केही पनि गर्न सक्दैनौं । हाम्रो जिम्मेवारी भनेको ती छलमा परेका मानिसहरूको लागि प्रार्थना गर्ने हो (धर्मशास्त्रीय तवरले), र तिनीहरूलाई सु-समाचार प्रचार गर्नु हो ।

हाम्रो लागि अति नै असल कुरा चाँहि कुनै शहरमा जुन पापले मानिसहरूलाई अधीनस्त गरेको छ, त्यसलाई पत्तो लगाएर त्यहाँ रहेका मानिसहरूलाई परिवर्तन गर्न सक्ने तवरले सुसमाचारको सन्देश हामीले प्रचार गर्न सक्छौं—तिनीहरूलाई परमेश्वरको सामु आउनबाट रोक्ने खालको दोषी भावना सिर्जना गर्ने ती पापहरूको नाउँहरू विशेष रूपमा प्रकट गरी दिएर । तर त्यो कुरा गर्ने निर्णय गर्नको लागि त्यस शहरको इतिहास के हो सुन्नको लागि कान खोली दिन मात्रै एउटा आवश्यक कुरा हो । त्यो अधीनस्त गर्ने पापहरू चाँडै नै के हो भनेर प्रमाणित भई हाल्नेछ ।

अन्तमा, आत्मिक युद्ध अर्थात् सु-समाचार प्रचारको लागि तयारी गर्नलाई “आत्मिकी नक्सा” कोर्ने काम कसैले गरेको थियो भनेर नयाँ करारमा कुनै पनि उदाहरण छैन । न त पत्रहरूमा नै त्यो गर्नको लागि कँही निर्देशन नै दिइएको छ । नयाँ करारमा, प्रेरितहरूले कहाँ गएर प्रचार गर्ने भनेर पवित्र आत्माको निर्देशन अनुसार काम गरेका थिए, र विश्वासयोग्य भई सु-समाचारको घोषणा गरे अनि मानिसहरूलाई पश्चातापमा डोऱ्याए, र चिन्हहरूद्वारा वचनलाई सुदृढ पार्नको लागि तिनीहरूले प्रभुमाथि भरोसा गरेका थिए । तिनीहरूको तरिकाले र प्रोत्साहित काम पनि गरेको थियो ।

मनगढन्ते सिद्धान्त ९: “केही खीष्टियनहरूले पुख्यौली अर्थात शैतानिक श्रापहरूबाट छुटकारा पाउन आवश्यक छ ।”

पुख्यौली श्रापहरूको पुरै विचार पूरानो करारमा पाइएको चारवटा खण्डबाट लिइएको हो, जसले विशेष रूपमा एउटै कुरालाई जोड दिएका छन् । तिनीहरू प्रस्थान २०:५, ३५:७, गन्ती १ ४:१८ र व्यवस्था ५:९ हुन् । हामी गन्ती १४:१८ लाई विचार गरौं : “परमप्रभु रीस गर्नमा धैर्यवान र अति करुणामय, अधर्म र अपराध क्षमा गर्ने, तर दोषीलाई कुनै रीतिले निर्दोष नठहराउने, पिता-पुर्खाको अधर्मको सजाय उनीहरूको तेस्रो र चौथो पुस्तासम्म पनि दिने हुनु हुन्छ” ।

धर्मशास्त्रको यस खण्डलाई हामीले कसरी व्याख्या गर्ने ? के यसको मतलब यो हो, कि परमेश्वरले कुनै व्यक्तिलाई उसको बाबु-आमा, हजुरआमा-हजुरबुबा, वा जिजुआमा र जिजुबुबा र कूप्रीआमा र कुप्राबाले गरेको पापको सजाय वा तिनीहरूले पाउने श्राप हाली दिनु हुनेछ भन्ने हो ? परमेश्वरले कुनै व्यक्तिलाई उसले प्रभु येशूलाई विश्वास गरेको कारण क्षमा त गर्न सक्नु हुन्छ तर उसको आमा-बाबु तथा हजुरआमा-हजुरबाले गरेको पापको सजाय उसलाई दिनु हुनेछ भनेर के हामीले विश्वास गर्ने ?

त्यसो होइन, नत्रभने परमेश्वरलाई घोर अन्यायी र कपटी भनेर अधिकारपूर्ण तवरले दोष लगाउन मिल्छ । उहाँ आफैले कसैको आमा-बाबुको कारण उसलाई दण्ड सजाय दिनु नैतिक रूपले गलत हो भनेर भन्नु भएको छ :

“तापनि, तिनीहरू (इस्राएलीहरू) साँच्चै, “छोराले बाबुको दोषको फल किन भोग्नु पर्दैन ? (परमेश्वरको जवाब:) छोराले न्याय संगत र ठीक काम गरेको छ, र मेरा सबै विधिहरू होसियारीसाथ पालन गरेको कारणले, त्यो निश्चय नै बाँच्नेछ । जुन व्यक्तिले पाप गर्छ, त्यही मर्नेछ । छोराले बाबुको दोषको फल भोग्ने छैन, न ता बाबुले छोराको दोषको फल भोग्नेछ, धर्मिले आफ्नो धार्मिकताको फल र दुष्टले आफ्नो दुष्ट्याईको फल पाउँनेछ” (हजकिएल १८:१९-२०) ।

यसको अतिरिक्त, मोशाको व्यवस्थामा परमेश्वरले आज्ञा गर्नु भएको थियो, कि अरुहरूको पापको सजाय न त बाबुले न त छोराले नै पाउनेछ:

“बाबुहरूलाई छोरा-छोरीहरूका निमित्त र छोरा-छोरीहरूलाई बाबुहरूका निमित्त नमान्न, हरेक मानिस आफ्नै अपराधको निमित्त मरोस्” (व्यवस्था २४:१६) ।

प्रेम र धार्मिकताको परमेश्वरले कुनै मानिसलाई उसको पिता-पुर्खाको पापहरूको लागि श्राप दिन सक्ने वा सजाय दिन सक्ने खालको कुनै सम्भावना छैन ।^{१५} त्यसो भए परमेश्वरले

^{१५} बाबु-आमाहरूको पापको कारण तिनीहरूको सन्तानले कष्ट भोग्नु पर्दैन भनेर भन्नु हुँदैन, किनभने तिनीहरूले प्रायः गरेर भोगेकै हुन्छन् । जे भए तापनि, तिनीहरूले भोगेको बेला, तिनीहरूका आमा-बाबुहरूको पापको कारण ती सन्तानहरूलाई परमेश्वरले सजाय दिइरहनु भएको हो भन्ने कुराको यो एक संकेत होइन, तर मानिसहरू यति दुष्ट छन्, कि तिनीहरूले कुनै पाप गर्दा त्यसको सजाय तिनीहरूको सन्तानले पाउनेछन् भनेर तिनीहरूले थाहा पाउनेछन् भन्ने कुराको यो एउटा संकेत हो । धर्मशास्त्रबाट यो कुरा पनि स्पष्ट छ, कि परमेश्वरले करुणामयी भएर कुनै व्यक्तिलाई त्यो सजाय हटाई दिन पनि सक्नु हुनेछ जसले गर्दा उहाँले पछिबाट त्यसको सजाय वा त्यसकै बराबरी हुने गरी - अथवा अभै धेरै सजाय पाउनेयोग्य उसको सन्तानमा त्यो सजाय हाली दिन सक्नु भएको होस् । त्यस्तै गरेर, उसले करुणामयी भएर उहाँले न्याय दुष्ट पुस्तामाथि खन्याई दिन सक्नु हुन्छ, र पनि त्यो न्याय उसको सजाय उसले गरेको पापकै बराबर गर्ने अर्को उसको सन्तानमाथि वा त्योभन्दा पनि बढी पाप गर्ने सन्तानमाथि खन्याई दिन सक्नु हुन्छ ।

तेस्रो र चौथो पुस्तासम्म पिता पुर्खाको अपराधको दोषको लेखा लिनु हुनेछ भन्ने कुरा धर्मशास्त्रले बताएको कुराको मतलब चाँहि के हो त ?

यसको मतलब केवल यो मात्र हुन सक्छ, कि मानिसहरूले आफ्ना सन्तानको सामु जुन पापमय उदाहरण दिएका छन् त्यसको परमेश्वरले तिनीहरूलाई जिम्मेवार ठान्नु भएको छ र त्यसैकारण उनीहरूको उदाहरण ती सन्तानहरूले पछ्याउने भएकोले गर्दा तिनीहरूकै प्रभावमा परेर ती सन्तानहरूको पाप गर्ने भएको कारण उहाँले तिनीहरूलाई आंशिक रूपमा जिम्मेवार हठाराउनु हुन्छ र सजाय दिनु हुन्छ । तिनीहरूको खराब प्रभावको कारण, परमेश्वरले मानिसहरूको सन्तानको पापको लागि तिनीहरूलाई आंशिक रूपमा जिम्मेवार हठाराउनु हुन्छ । पवित्र परमेश्वरले ठीक त्यही नै गर्नु हुन्छ । अनि कसैले पनि उहाँले त्यसो गर्नु भएकोमा उहाँलाई गलत गर्नु भयो भनेर भन्न सक्दैन ।

हामीले विचार गरेको खण्डले भन्दछ, कि परमेश्वरले “पिता पुर्खाले गरेको अपराधको सजाय दिनु हुनेछ ।” पिता-पुर्खाले गरेको अपराध उनीहरूका छोरा-छोरीहरूमा पुग्दछ ।

यसरी “पुर्ख्यौली श्रापहरू” को पुरै विचार अन्धविश्वास हो, र त्यस कुरामा यो खराब छ जसरी यसले परमेश्वर अधार्मिकता भएर देखा पर्नु हुन्छ भनी भन्दछ ।

Satanic Curses ? शैतानिक श्रापहरू

तर शैतानिक श्रापको बारेमा चाँहि के भन्ने त ? प्रथम कुरा शैतानले कुनै व्यक्तिमा “श्राप हाली दिन” सक्छ भनेर पुरै बाइबलको कुनै पनि खण्डमा उल्लेख गरिएको छैन, न त त्यसले त्यसो गरेको छ भनेर कुनै उदाहरण नै छ । निश्चित रूपमा शैतानले मानिसहरूलाई कष्ट दिएको कुरा बाइबलमा छ, तर त्यसले कुनै पनि परिवारलाई “श्राप हाली दिइरहेको” विषयमा हामी कुनै कुरा कहिले पाउँदैनौं जसको कारणले निरन्तर रूपमा तिनीहरूमाथि र तिनीहरूको सफल पुस्तामाथि दुर्भाग्य आउँदछ ।

हरेक खीष्टियनले शैतान र दुष्ट आत्माद्वारा (सीमित रूपमा) उसको सारा जीवनमा दुःख पाइरहेको हुन्छ, तर यसको मतलब यो होइन, कि हामीमाथि भएको “शैतानिक श्रापलाई” तोड्नको लागि हामीलाई कुनै व्यक्तिको आवश्यकता पर्दछ, जुन श्राप हाम्रा पिताहरूबाट हामीमा सरेको थियो । हामीले गर्नु पर्ने कुरा चाँहि परमेश्वरको वचनमा खडा भएर, हामीलाई धर्मशास्त्रमा भनिएको भै विश्वासमा रहेर शैतानको विरोध गर्नु नै हो (हेर्नुहोस् १ पत्रुस ५:८-९) ।

बाइबलमा परमेश्वर मात्रै आशिष दिनु हुने र श्राप दिनु हुने हुनु हुन्छ (हेर्नुहोस् उत्पत्ति ३:१७; ४:११; ५:२९; ८:२१; १२:३; गन्ती २३:८; व्यवस्था ११:२६; २८:२०; २९:२७; ३०:७; २ इतिहास ३४:२४; भजनसंग्रह ३७:२२; हितोपदेश ३:३३; २२:१४; विलाप ३:६५; मलाकी २:२; ४:६) । अरुहरूले हामीलाई तिनीहरूको मुखद्वारा सराप्न सक्लान्, तर तिनीहरूको सरापमा हामीलाई चोट पुऱ्याउन सक्ने खालको शक्ति नै हुँदैन :

हेर्नुहोस् यर्मिया १६:११-१२) । त्यो चाँहि एउटा व्यक्तिलाई उसको पिता-पुर्खाले गरेको पापको लागि दिएको सजायभन्दा पनि धेरै फरक छ ।

“भुर्रर उड्ने भँगेरो र हानिएर जाने गौथलीभैँ विना कारणको श्राप पनि लाग्दैन” (हितोपदेश २६:२) ।

बालाकले वा बालामलाई इस्राएलका सन्तानलाई श्राप दिनको लागि पैसा दिएर किने बालामले ठीकै भनेको थियो, “परमेश्वरले नै नसराप्नु भएकालाई मैले कसरी सराप्नु ? परमप्र भुले नै धम्की नदिनु भएकालाई मैले कसरी धम्की दिनु ?” (गन्ती २३:८) ।

केही ख्रीष्टियनहरू मर्कूस ११:२३ को आधारमा अरु मानिसहरूलाई श्राप हाली दिने सम्बन्धमा सिमादेखि बाहिर गएका हुन्छन् जसमा लेखिएको छ: “साँच्चै म तिनीहरूलाई भन्दछु, यदि कसैले आफ्नो हृदयमा शंका नगरी आफूले भनेको कुरा पूरा हुन्छ भनी विश्वास गरेर यस पहाडलाई उखेलिएर तँ समुद्रमा खस भन्यो भने, त्यसको निमित्त त्यस्तै हुनेछ ।”

तथापि, यो कुरा याद गर्नुहोस्, कि वचन बोल्दैमा त्यहाँ शक्ति हुँदैन, तर हृदयमा विश्वास गरेर बोलिएको वचनमा शक्ति हुन्छ । कुनै व्यक्तिलाई चोट पुऱ्याउने खालको श्राप दिने वचन बोल्दा त्यस व्यक्तिलाई चोट पुऱ्याउने कुनै पनि तरिका छैन, किनभने विश्वास आत्मा विश्वासको निश्चयता हो (हिब्रु ११:१) र विश्वास चाँहि परमेश्वरको वचन सुनाईबाट मात्र आउँछ (रोमी १०:१७) । एउटा व्यक्तिले उसले कसैलाई श्राप दिँदा त्यस व्यक्तिलाई उसले दुर्भाग्य ल्याई दिन सक्छ भनी आशा गर्न सक्ला तर उसले यो कुरा कहिले विश्वास गर्न सक्दैन, किनभने परमेश्वरले मानिसहरूलाई श्राप दिने वारेमा कहिले पनि विश्वासको प्रबन्धित प्रतिज्ञा दिनु भएको छैन ।

यसको निमित्त एउटा मात्र विकल्प चाँहि यस्तो हुन सक्छ, कि यदि परमेश्वरले कसैलाई “अगमवाणीको वरदान” को साथ विश्वासको वरदान” (आत्माका नौवटा वरदानहरूमध्येको दुईवटा वरदानहरू) दिनु भएको छ भने, पुरानो करारमा भएका कुनै कुनै पात्रहरूको जीवनमा उहाँले कहिले-काँही गर्नु भएको हामीले थाहा पाए अनुसार आशिष वा श्रापको रूपमा बोलिन सक्छ (हेर्नुहोस् उत्पत्ति २७:२७-२९, ३१-४१; ४९:१-२७; यहोशू ६:२६ का साथै १ राजा १६:३४; न्यायकर्ता ९:७-२०, ५७; २ राजा २:२३-२४) । ती युद्धहरूमा समेत पनि, आशिष वा श्रापहरू परमेश्वरकै तर्फबाट आएका हुन् । यसरी अर्को व्यक्तिलाई “श्राप हाली दिन” कोही सक्षम हुन्छ भन्ने सम्पूर्ण विचार एउटा अन्धविश्वास मात्रै हो । यसैकारण “हाम्रो विरुद्धमा बोलिएको श्रापलाई तोड्नको” लागि प्रभु येशूले हामीलाई निर्देशन दिनु भएको छैन, तर त्यसको साटो “हामीलाई सराप्नेहरूलाई आशिष” दिनको लागि भन्नु भएको छ । हामीलाई कुनै व्यक्तिले सराप्ताखेरि हामी डराउनु आवश्यक छैन । कसैले सराप्ताखेरि डराउनु भनेको परमेश्वरमा विश्वास छैन भनी देखाउनु हो । दुर्भाग्यवस, परमेश्वरको शक्तिमाभन्दा शैतानको शक्तिमा धेरै विश्वास भएको जस्तो देखिने पाष्टरहरू मैले हर समय भेट्ने गर्दछु । शैतानको राज्यलाई तोड्नको लागि हरेक महिना म विभिन्न देशहरूमा यात्रा गर्ने भए तापनि म अलिकति पनि शैतानसँग वा मलाई हाली दिएको श्रापसँग डराउँदिन । हराउने कुनै कारण नै छैन ।

Occult Curses? तान्त्रिक श्रापहरू ?

बिगतमा तान्त्रिक विद्यामा समावेश भएको कारण हामीमाथि केही शैतानिक श्राप आउने सम्भावना छ ?

हामीले बिसन्नु हुँदैन, कि जब हामी नयाँ गरी जन्मियौं, तब शैतानको शक्ति र अन्धकारको राज्यबाट हामीले छुटकारा पाइसकेका छौं (हेर्नुहोस् प्रेरित २६:१८; कलस्सी १:१३) । जबसम्म हामी आफूलाई शैतानको हातमा दिँदैनौ तबसम्म हाम्रो जीवनमा शैतानको केही अधिकार हुँदैन । एफिसीका ख्रीष्टियनहरू परिवर्तन भएर विश्वासमा आउनुभन्दा अगाडि तन्त्र-मन्त्रको अभ्यास गर्ने कार्यमा सहभागी भएका थिए भनेर बाइबलले हामीलाई देखाए तापनि (हेर्नुहोस् प्रेरित १९:१८-१९), पावलले कुनै “शैतानिक श्रापहरू”लाई तोडेको बारेमा अथवा तिनीहरू नयाँ गरी जन्मिएपछि तिनीहरूमा भएको शैतानको शक्तिलाई बाँधेको बारेमा कुनै विवरण उल्लेख गरिएको छैन । त्यसको कारण चाँहि के हो भने, तिनीहरूले सर्वप्रथम विश्वास गरेकै बेलामा शैतानको राज्यबाट तिनीहरू आफसे-आफ स्वतन्त्र पारिएको कारणले गर्दा हो ।

यसको अतिरिक्त, पावलले एफिसीका ख्रीष्टियनहरूलाई पत्र लेख्दाखेरि पुख्यौली वा शैतानिक श्रापहरूबाट कसैलाई स्वतन्त्र पार्ने सम्बन्धमा उनले कुनै पनि निर्देशन दिएका थिएनन् । उनले तिनीहरूलाई केवल “शैतानलाई मौका नदेओ” (एफिसी ४:२७), र “शैतानको युक्तिहरूको बिरुद्धमा खडा हुन सक्नलाई परमेश्वरका सारा हात-हतियारहरू धारण गर्नलाई” मात्र निर्देशन दिएका थिए (एफिसी ६:११) । ती कुराहरू नै हरेक ख्रीष्टियनहरूको उत्तरदायित्वका कुराहरू हुन् ।

तर केही मुद्दाहरूमा किन स्पष्ट रूपमा ख्रीष्टियनहरूलाई सहायता गरिन्छ, जब कसैले तिनीहरूमा भएको “पुख्यौली” वा “शैतानिक श्राप”लाई तोड्दछ ? सम्भवतः किनभने खाँचोमा परेको व्यक्तिमा विश्वास भएकोले गर्दा एकचोटि “श्राप” तोडिदाँखेरि शैतान भाग्दछ । विश्वासले नै शैतानलाई भाग्न बिबस गराई दिन्छ, र हरेक ख्रीष्टियनले त्यस प्रकारको विश्वास गर्न सक्दछ र गर्नु पर्दछ जसले गर्दा, जब उसले शैतानको विरोध गर्दछ, तब त्यो भाग्दछ । जे भए तापनि, शैतानलाई खेदाउनको लागि “छुटकारा गराउने काममा खप्पिस विशेषज्ञ”लाई बोलाउन आवश्यक छैन ।

अन्तमा, बाइबलले हामीलाई बताउँदछ, कि ख्रीष्ट “हाम्रो निमित्त श्राप बन्नु भयो,” र त्यसो गर्दा उहाँले “हामीलाई व्यवस्थाको श्रापबाट मोल तिरेर छुटकारा दिनु भयो” (गलाती ३:१३) । हामीले पाप गरेको कारण अगि एक समय हामी परमेश्वरको श्रापको अधीनमा थियौं, तर प्रभु येशूले हामीले भोग्नु पर्ने सजाय भोग्नु भएकोले गर्दा, हामी त्यस श्रापबाट छुटाइएका छौं । परमेश्वरको प्रशंसा होस् ! अब श्राप छैन, हामी आनन्दित हुन सक्छौं, किनकि अब हामी “ख्रीष्टमा स्वर्गीय स्थानहरूमा हरेक आत्मिक आशिषहरूको साथ” आशिषित भएका छौं (एफिसी १:३) ।

मनगढन्ते सिद्धान्त १०: “उपवासद्वारा हामीले शैतानिक बन्धनहरूलाई तोड्न सक्छौं ।”

केही ख्रीष्टियनहरूले उपवासलाई ख्रीष्टियन जीवन र जिम्मेवारीको अति उच्चतम अवधारणाहरूमध्येको एक अवधारणा हो भनी मानिएको देखिन्छ । नयाँ करारका सबै पत्रहरूमा भएको तथ्य कुराको आधारमा यो अलिक अचम्भ लाग्दो कुरा हो, उपवासको सम्बन्धमा ख्रीष्टियनहरूलाई एउटा पनि निर्देशन दिइएको छैन । ती पत्रहरू उपवास बस्नु पर्छ भनेर उत्साहित भएका ख्रीष्टियनहरूलाई लेखिएको थियो । वास्तवमा, पत्रहरूमा पावलले कुनै समयमा भोकभोकै हिड्नु पर्दाखेरिको अवस्थामा बाध्यताबस उपवास बसेको कुरादेखि बाहेक अर्को कुनै कुरा पनि पत्रहरूले बताएको छैन ।

प्रेरितको पुस्तकमा आफ्नै खुशीले उपवास बसेको दुईवटा उदाहरणहरू मात्र छन् : “तिनीहरूले प्रभुको आराधना गरिरहेका र उपवास बसिरहेको बेला पवित्र आत्माले भन्नु भयो, “मेरो निमित्त बर्णवास र शाऊललाई त्यस कामको लागि अलग गर, जुन कामको निमित्त मैले तिनीहरूलाई बोलाएको छु ।” तब उपवास र प्रार्थना गरेर तिनीहरूले उनीहरूमाथि आफ्ना हात राखेर उनीहरूलाई विदा दिए” (प्रेरित १३:२-३) ।

“जब तिनीहरूले उनीहरूको हरेक मण्डलीमा एल्डरहरू नियुक्त गरे, तब प्रार्थना र उपवाससहित उनीहरू आफूले विश्वास गरेका प्रभुको जिम्मामा उनीहरूलाई सुम्पि दिए” (प्रेरित १४:२३) ।

नयाँ करारमा उपवासको प्राथमिक फाइदा भनेको प्रार्थनामा धेरै समय व्यतित गर्नु हो । हाम्रो आफ्नै आत्मामा हामी स्पष्ट हुनको लागि हामीले उहाँको अगुवाइको प्रतिक्षा गर्दा विशेष निर्देशनको लागि परमेश्वरलाई खोज्नु एकदम महत्वपूर्ण हुन्छ ।

जसरी हरेक ख्रीष्टियनलाई थाहा छ, प्रार्थनाको लागि समय छुट्याएर प्रार्थना गर्नु एकदम कठिन कुरा हो । केही घण्टा प्रार्थनाको लागि छुट्याएर प्रार्थना गर्नु भनेको कुनै कामलाई थाँतीमा राख्नु पनि हो । त्यसैकारण, प्रभु येशूले प्रायः गरेर सारा रात प्रार्थनामा बिताउनु हुन्थ्यो (उहाँले आफ्ना बाह्रजना प्रेरितहरूलाई छान्नुभन्दा अगाडि उहाँले यसो गर्नु भएको थियो भन्ने कुरालाई याद गर्नुहोस्), अनि उहाँ प्रार्थनाको लागि एकाबिहानै प्रायः जसो उठने गर्नु हुन्थ्यो । त्यसैकारण, पावलले विवाहित ख्रीष्टियनहरूलाई तिनीहरूको जीवन साथीसँग “प्रार्थनामा लागि रहन सक्नको लागि आफ्नो पारस्परिक संसर्गको कुरादेखि एक-अर्कालाई इन्कार नगर्नको लागि पत्र लेखेर भनेका थिए (१ कोरिन्थी ७:५) । प्रार्थनामा समय बिताउनको लागि, हामीले हाम्रो जीवनमा केही सुत्ने, यौन सम्पर्क गर्ने वा खानेकुराहरू जस्ता भौतिक सुखविलासका कुराहरूबाट हामीले आफूलाई अलग राख्नु पर्दछ ।

Fast or Hunger Strike

उपवास कि अनसन

उपवासले वास्तवमा परमेश्वरलाई परिवर्तन गर्दैन । हामीले उपवासद्वारा आफूलाई दुःख दिएर नै परमेश्वरले हाम्रो प्रार्थना एकदम ध्यानसित सुन्नुहुनेछ भनी हामीले सोच्नु हुँदैन । त्यो त अनसन बसेको जस्तै भई हाल्यो नी !

उपवासले हामीलाई धेरै आत्मिक शक्ति दिँदैन वा भूतात्माहरूमाथि अधिकार पनि दिँदैन । ख्रीष्टको शरीरको अंगहरू भएर हामीहरू पहिलेबाट “सबै शासन, र अधिकार र शक्ति र राज्यमाथि, र आउने युगको जति पनि नाउँ छन्, ती सबैमाथि बसालिएका छौं” (एफिसी १:२१) । मर्कूस १६:१७ मा भएको प्रभु येशूको प्रतिज्ञा अनुसार हामीलाई भूतहरू धपाउने अधिकार पहिलेबाट दिइएको छ: “अनि विश्वास गर्नेहरूसँग यी चिन्हहरू हुनेछन् : मेरो नाउँमा तिनीहरूले भूतहरू धपाउनेछन् ।”

तर प्रभु येशूले एकचोटि भूतात्मा निकाल्नु हुँदा भन्नु भएको वाक्यको बरेमा चाँहि के भन्ने त, जहाँ उहाँले यसो भन्नु भएको थियो: “तर यस प्रकारको भूत चाँहि उपवास र प्रार्थनाविना किस्कदैन” (मती १७:२१) ।

पहिलो कुरा मेरो बाइबलले यो देखाउँछ, कि मत्तीको सुसमाचारको सक्कली प्रतिलिपिमा यो पदलाई राखिएको छैन, यसको मतलब प्रभु येशूले कहिले पनि “यस प्रकारको भूत उपवास र प्रार्थनाबिना निस्कदैन” भनेर सम्भवत भन्नु भएको थिएन ।

त्यही घटनाको सम्बन्धमा मर्कूसको सुसमाचारमा प्रभु येशूले यसो भन्नु भएको कुरा उल्लेख गरिएको छ, “यस्तो प्रकारको भूत प्रार्थनादेखि बाहेक कुनै कुराले बाहिर निस्किएर आउँदैन” (मर्कूस ९:२९), र धेरै प्रतिलिपिहरूमा अन्तिममा भएको खाली ठाउँमा “उपवास” भनेर त्यस पदको अन्तमा लेखिएको हुन्छ ।

त्यसैले के प्रभु येशूले त्यस्तो प्रकारको विशेष भूत निकाल्नको लागि उपवास अति आवश्यक हुन्छ भनेर भन्नु भयो त ? यसको जवाब चाहिं हामीलाई थाहा छैन भन्ने हुन्छ । तथापि प्रभु येशूले उपवासको बारेमा केही कुरा भन्नु भएको थियो भने त, त्यो नै एउटा मात्र समय हो, कि उहाँले अथवा नयाँ करारको कुनै पनि लेखकले उपवासलाई भूतात्माहरूबाट छुटकारा दिने कुरासँग आबद्ध गरेको हो ।

उपवास कसरी भूतात्माहरू धपाउने भन्ने कुराको लागि सहायताबद्धक हुन्छ भनेर आफैसँग सोध्नु अझ सहायताबद्धक हुनसक्छ । निश्चय पनि, उपवासले भूतात्माहरूमाथि भएको कसैको अधिकारको वृद्धि गर्ने काम गर्दैन । यदि परमेश्वरले कसैलाई भूतात्माहरू धपाउने अधिकार दिनु भएको छ भने, त्यो उसँगै हुन्छ । उपवासले गर्न सक्ने एउटै मात्र कुरा के हो भनेदेखि यसले अख्तियारको साथ परमेश्वरको प्रतिज्ञामा मनन गर्नको लागि समयको प्रबन्ध गरी दिन्छ, यसरी परमेश्वरले भन्नु भएका कुराहरूमा उपवास बस्ने व्यक्तिको विश्वास बढ्दैजान्छ, र त्यही विश्वासले नै उसलाई छुटकारा दिने काम गर्दछ ।

यस्तो कुरालाई विचार गर्दा, प्रारम्भिक रूपले चेलाहरूलाई अशुद्ध आत्माहरू धपाउनको लागि अधिकार दिइएको थियो (हेर्नुहोस् मत्ती १०:१), तर जवान केटोबाट भूतात्मा धपाउन तिनीहरू असफल भए । जब प्रभु येशूले तिनीहरूको असफलताको बारेमा सुन्नु भयो, उहाँले तुरन्तै तिनीहरूको अविश्वासको लागि बिलाप गर्नु भयो (हेर्नुहोस् मत्ती १७:१७), अनि जब तिनीहरूले उहाँसँग तिनीहरू किन असफल भएको भनी सोधे, तब उहाँले तिनीहरूलाई जवाब दिनु भयो, “तिमीहरूको विश्वासको कमी भएकोले गर्दा “यस्तो भएको हो” (मत्ती १७:२०) । यो चाहिं प्रभु येशूले प्रश्न चिन्ह खडा हुने गरी उपवासको विषयमा भन्नु भएको कुरा पाउनुभन्दा केही पदहरू पछाडि उहाँले भन्नु भएको कुरा हो ।

यसरी दुईवटा सम्भावनाहरूमध्ये एउटा सम्भावनाको कारणले तिनीहरू असफल भएका थिए भनेर हामी निष्कर्षमा पुग्न सक्छौं : कि त भने तिनीहरूलाई परमेश्वरले दिनु भएको अधिकारको तिनीहरूले विश्वास नगर्नुका साथै तिनीहरूले पहिलेदेखि उपवास र प्रार्थना गरेका थिएनन्, अथवा परमेश्वरले तिनीहरूलाई दिनु भएको अधिकारमा विश्वास थिएनन् र जुन उपवास र प्रार्थनाले तिनीहरूको विश्वासलाई निर्माण गर्नेवाला थियो तर त्यस कुराको लागि तिनीहरूले समय बिताएका थिएनन् । म अझ धेरै राम्रोसित अर्थ दिने दोस्रो दृश्य सामाग्रीलाई ग्रहण गर्न सिफारिस गर्दछु, किनकि पहिलो चाहिं प्रभु येशूकै कुरामा बाभने खालको छ । यो कुरा मनमा राख्नुहोस्, कि दुवै सम्भावनाहरू मानिनु पर्ने खालकै छन् जसले गर्दा प्रभु येशूले उपवासको विषयमा वास्तवमा भन्नु भएको थियो ।

ठीक प्रकारको व्याख्याको अतिरिक्त, हामीले यो कुरा बिसर्नु हुँदैन, कि आत्मिक युद्ध र भूतात्माहरूबाट हुने छुटकाराको प्रमाणहरूको तहल्का मच्चाउने खालको बहुमतले उपवास सम्बन्धी कुनै पनि कुरा गर्दैन । शैतान र दुष्ट आत्माहरूको विरुद्धमा हाम्रो व्यक्तिगत लडन्तसँग

सम्बन्धी त्यहाँ कुनै उपवासको सम्बन्ध भएको उल्लेख गरिएको छैन, र शैतानमाथि व्यक्तिगत रूपमा विजय प्राप्त गर्नको लागि हामीले उपवास बस्नै पर्छ भन्नु चाहि सम्पूर्ण तवरले धर्मशास्त्रसम्मत हुँदैन ।

The Fast that God Chooses परमेश्वरले चुन्नु भएको उपवास

उपवासले शैतानिक बन्धनहरूलाई तोड्न सक्छ भन्ने कुरा प्रायः बेठीक हो भनेर प्रमाणित गर्नु पर्ने धर्मशास्त्रको अर्को एउटा खण्ड चाहि यशैया ५८:६ हो : “अन्यायको बन्धन फुकाल्नु, जुवाको डोरी फुकाल्नु, र अत्यचारमा परेकाहरूलाई मुक्त गराउनु, हरेक जुवा भाँचिदिनु मैले चुनेको किसिमको उपवास यही होइन र” (यशैया ५८:६) ?

के उपवासद्वारा मानिसहरूमा भएको शैतानिक बन्धनहरूलाई हामीले तोड्न सक्छौं भनेर धर्मशास्त्रको यस पदले भनेको छ ? यो त्यति बेला मात्रै सत्य हुन्छ, जतिबेला यसलाई सन्दर्भदेखि बाहिर ल्याइन्छ, र यसको लागि पूर्वानुमान गरिन्छ । आउनुहोस् अब हामी शैतानको एउटा खेललाई खत्तम पारिदिऔं (धर्मशास्त्रको पदलाई सन्दर्भदेखि बाहिर ल्याएर), र अन्ठाउन्न अध्यायमा भएका केही कुराहरूलाई परमेश्वरले वास्तवमा त्यहाँ के भन्नु भएको रहेछ भनेर जान्नको लागि त्यसलाई पढौं : “चर्को गरी करा, नथाम; तुरहीको आवाज जस्तै उच्च स्वरले करा, र मेरो प्रजालाई तिनीहरूको बागीपन र याकूबको घरानालाई तिनीहरूका पाप जनाइदे” (यशैया ५८:१) ।

परमेश्वरले इस्राएललाई त्यसको पाप जनाइदे भनेर आज्ञा गर्दै यशैयासँग बोलिरहनु भएको थियो । अर्को पदमा परमेश्वरले ती पापहरू के-के थिए भनेर देखाई दिन सुरु गर्नु हुन्छ : “किनकि तिनीहरूले मलाई दिनहुँ खोज्छन्, जे ठीक छ त्यही गर्ने र आफ्ना परमेश्वरको आज्ञा उलंघन नगर्ने, तर मेरो मार्ग जान्न इच्छा गर्ने जाति जस्तै तिनीहरू देखिन्छन् । तिनीहरू उचित निर्णयहरू माग्छन् र परमेश्वर तिनीहरूका नजीकै आउन भनी उत्सुक भएको देखिन्छन् ” (यशैया ५८:२) ।

स्पष्ट छ, इस्राएलका मानिसहरूले आफूलाई धर्मी भनी घोषणा गरेका थिए, तर तिनीहरूका धार्मिक कार्य ओझलिएको थियो । तिनीहरू भक्तिको भेषद्वारा मात्रै अगाडि बढिरहेका थिए । तिनीहरूले परमेश्वरलाई सोधेका थिए:

“हामीहरू उपवास बस्यौं र किन तपाईं देख्नु हुन्न ? हामीहरू बिनम्र भयौं र किन तपाईं देख्नु हुन्न” (यशैया ५८:३ क) ? अनि परमेश्वरले तिनीहरूलाई जवाब दिनु भयो :

“हेर, तिमीहरूका उपवासमा तिमीहरू आफ्नै इच्छा पूरा गर्दछौं, र तिमीहरूका कामदारहरू सबैलाई तिमीहरू शोषण गर्दछौं । हेर, तिमीहरूका उपवासको दिन लडाईं र ऋगडामा अन्त हुन्छ, र एउटाले अर्कालाई दुष्ट मुक्काले हिकारुँदछौं । तिमीहरू आजको जस्तो उपवास बसेर तिमीहरूको स्वर स्वर्गमा सुनिने आशा गर्न सक्दैनौ । के मैले चुनेको उपवास यस्तै हो ? मानिसले आफूलाई एकदिन मात्र बिनम्र राख्ने ? के निगालो भै आफ्नो शिर भुकाउने र भाङ्गा र खरानी ओछ्याउने दिन मात्र यो हो ? के यसैलाई तिमीहरू उपवास र परमप्रभुको निमित्त ग्रहणयोग्यको दिन भन्छौं” (यशैया ५८:३ ख-५) ।

इस्राएलीहरू परमेश्वरको ध्यानाकर्षण गर्नको लागि वा उहाँको दया प्राप्त गर्नको लागि उपवास बसिरहेका थिए, र तिनीहरूको परिस्थिति किन सुधार भएन भनेर तिनीहरू एकदम विचलित भएका थिए भन्ने कुरा स्पष्ट छ । तिनीहरूको स्वार्थी जीवनशैली उपवासको समयमा पनि त्यतिकै छ भनेर परमेश्वरले तिनीहरूलाई याद गराई दिनु हुँदै तिनीहरूका प्रश्नको जवाब दिनु भयो । तिनीहरू उपवास बस्ने कारण पनि स्वार्थी नै थियो, र यसै कुराले तिनीहरूको उपवास परमेश्वरको निमित्त पूरै ग्रहणयोग्य भएन । त्यसपछि उहाँले कस्तो खालको उपवास चाहनु हुन्छ भन्ने कुरा तिनीहरूलाई बताई दिनु भयो : “अन्यायको बन्धन फुकाल्नु, जुवाको डोरी फुकाल्नु र अत्यचारमा परेकाहरूलाई मुक्त गराउनु, हरेक जुवा भाँचिदिनु मैले चुनेको किसिमको उपवास यही होइन र ? आफ्नो भोजन भोकासित बाँड्नु, र घर नभएका गरीबहरूलाई शरण दिनु, नाङ्गोलाई देखेर लुगा लगाई दिनु, र आफ्नो जात-भाइहरूबाट नलुक्नु होइन र ?” (यशैया ५८:६-७) ।

उपवासको कार्यले मानिसहरूलाई शैतानिक बन्धनबाट स्वतन्त्र पार्नेछ भनेर के परमेश्वर ले भनिरहनु भएको थियो ? होइन, त्यसो भनिरहनु भएको थिएन । परमेश्वरले तिनीहरूलाई भोजनबाट अलग भएको चाहनु भएकै थिएन, तर स्वार्थीपनबाट तिनीहरू अलग र हुन् भन्ने उहाँको इच्छा थियो । उहाँले तिनीहरूलाई तिनीहरूले आफ्ना छिमेकीहरूलाई आफैँलाई भैं प्रेम गरून् भन्ने चाहनुहुन्थ्यो । उहाँले तिनीहरूलाई तिनीहरूले जुवा भाँचुन् भन्ने चाहनु हुन्थ्यो, “अत्यचारमा परेकाहरूलाई मुक्त गराउनु”, भोकाहरूसँग आफ्नो भोजन बाँचिनु गरेर खान, घर नभएका गरीबहरूलाई शरण दिन, र नाङ्गोहरूलाई देखेर लुगा लगाई दिनु भन्ने चाहनु हुन्थ्यो । खानेकुराबाट अलग हुने काम गर्दा यी कुराहरूमध्ये कुनैमा पनि परिणाम आउँदैन । यी कुराहरू नै मानिसहरूले गर्नु पर्दछ ।

हामीले निरन्तर रूपमा पहिर्हँदा यो व्याख्या अबै राम्रोसित स्पष्ट हुन्छ । यदि इस्राएलीहरूले तिनीहरूको आफ्नो स्वार्थी जीवनशैलीबाट अलग भएर उपवास बस्न सुरु गर्छन् भने, परमेश्वरले यस्तो प्रतिज्ञा गर्नु भएको छ, “तब तिमीहरूको ज्योति बिहान भैं फुटेर निस्कनेछ, र तिमीहरू चाँडै निको हुनेछौं, अनि तिमीहरूको धार्मिकता तिमीहरूको अगिअगि जानेछ, र परमप्रभुको महिमा चाहिँ पछिल्लिरको रक्षक हुनेछ । तब तिमीहरूले पुकारा गर्नेछौं, र परमप्रभुले जवाब दिनु हुनेछ । तिमीहरूले सहायताको निमित्त पुकारा गर्नेछौं, र उहाँले भन्नु हुनेछ, “म यही छु ।” यदि तिमीहरूले आफ्ना बीचबाट अत्यचारको जुवा फालिदियौं, अरुहरूलाई औँला ठाडो गर्न र ईर्ष्यापूर्ण कुरा बोल्न त्याग्यौं, अनि सम्पूर्ण हृदयले तिमीहरूले आफैँलाई भोकाहरूका निमित्त दियौं, र अत्यचारमा परेकाहरूको आवश्यकता पूरा गरी दियौं भने, तिमीहरूको ज्योति अँध्यारोमा चम्कनेछ र तिमीहरूको रात मध्य दिन जस्तै हुनेछ” (यशैया ५८:८-१०) ।

पद ९ ले यस कुरालाई अब धेरै स्पष्ट गर्दछ, कि तिनीहरूले उपवास बसेको प्रतिकृषास्वरूप उहाँले कुनै शैतानिक जुवा हटाई दिन्छु भनेर परमेश्वरले भनिरहनु भएको थिएन । बरु उहाँले तिनीहरूलाई शैतानिक जुवा नभएर अन्याय र गरिबीपन जस्ता मानिसहरूका मानवीय जुवाहरू हटाई दिने काम तिनीहरूले नै गर्नु पर्दछ भनेर भनिरहनु भएको थियो ।

इस्राएलीहरू भोजनबाट अलग हुने कुरामा भन्दा बढी तिनीहरू आफ्ना स्वार्थीपनाबाट अलग होउनु भन्ने कुरामा परमेश्वरले चाख लिनु भएको थियो । निःसन्देह यो कुरा हाम्रो लागि पनि सत्य हो । दोस्रो महान आज्ञा भनेको “तिमीहरूले प्रायः गरेर उपवास बस्न निश्चित हुनु

पछ्छ” भन्ने थिएन, तर “तैले आफ्नो छिमेकीलाई आफैलाई भैं प्रेम गर्नु” भन्ने थियो (मर्कूस १ २:३१) ।

हामीले मानिसहरूलाई शैतानको पञ्जाबाट छुटकारा गर्न सक्ने कार्य भनेको उपवास नै हो भन्ने विचारधारा एकदमै गलत विचारधारा हो । शैतानबाट मानिसहरूलाई स्वतन्त्र गर्ने प्रथमिक तरिका चाँहि तिनीहरूलाई सुसमाचार बताउनु हो । यदि तिनीहरूले विश्वास गरेर प्रतिक्रिया दिए भने, तिनीहरू स्वतन्त्र हुनेछन् । त्यसपछि हामीले तिनीहरूलाई परमेश्वरको वचनमा विश्वास गरेर शैतानलाई कसरी इन्कार गर्ने भनी सिकाउन सक्छौं ।

Scriptural Spiritual Warfare धर्मशास्त्रीय आत्मिक युद्ध

हामीले आत्मिक युद्ध सम्बन्धी धेरै आधुनिक मनगढन्ते सिद्धान्तहरूको बारेमा हेरिसक्यौं । तर धर्मशास्त्रीय आत्मिक युद्धको रूप पनि त्यहाँ छ होला ? छ, र त्यही कुराको बारेमा अब हामी केन्द्रित हुनेछौं । सायद हामीले आत्मिक युद्धको बारेमा जान्नु पर्ने कुरा के हो भनेदेखि, यो नै हाम्रो खीष्टियन जीवनमा हामी केन्द्रित हुनु पर्ने कुरा चाँहि होइन । प्रगतिशील भएर जब हामी उहाँ जस्तै हुनको लागि बढ्दै जान्छौं, तब हामी उहाँलाई पछ्याउन र उहाँको आज्ञापालन गर्नलाई केन्द्रित हुनु पर्दछ । नयाँ करारका लेखहरूको सानो प्रतिशतले मात्रै खीष्टियन जीवनमा सामान्य रूपले केन्द्रित हुनु पछ्छ भनेर हामीलाई देखाउँदै आत्मिक युद्धको विषयलाई सम्बोधन गरी दिएको छ ।

आत्मिक युद्धको बारेमा हामीले जान्नु पर्ने दोस्रो कुरा चाँहि यो हो, कि हामीले जान्नु पर्ने जुन कुरा छ त्यो कुरा बाइबलले हामीलाई बताउँछ । शैतानको बारेमा धेरै गहिरो कुरा पत्ता लगाउन हामीलाई बताउँछ । शैतानको बारेमा धेरै गहिरो कुरा पत्ता लगाउन हामीलाई कुनै पनि विशेष कुराको आवश्यकता पर्दैन (अथवा विशेष रूपमा कसरी पत्ता लगाउने भनेर सिकाउने कुनै विशेष शिक्षक पनि चाहिन्दैन) । बाइबलीय आत्मिक युद्ध एकदम सामान्य छ । शैतानका योजनाहरूको बारेमा आत्मिक युद्ध एकदम सामान्य छ । शैतानका योजनाहरूको बारेमा धर्मशास्त्रमा स्पष्ट रूपमा प्रकट गरी दिएको छ । हाम्रो जिम्मेवारीहरू भनेको दृढ रूपमा अगाडि बढ्नु हो । एकचोटि परमेश्वरले भन्नु भएको कुरा तपाईंले जानेर विश्वास गरी सकेपछि, यस आत्मिक युद्धमा तपाईं विजयी हुनु भयो भन्ने कुरा एकदम पक्का छ ।

Back to the begining सुरुमा फर्कदा

अब हामी उत्पत्तिको पुस्तकमा फर्केर जाऔं, जहाँ हामीलाई शैतानको बारेमा सुरुमै परिचय गराइएको छ । त्यहाँ भएको अध्यायको सुरुमै सर्पको रूपमा शैतान देखा पर्दछ । यो सर्प शैतान हो भन्ने कुरामा यदि शंका लाग्छ भने प्रकाश २०:२ ले त्यो शंकालाई हटाई दिन्छ: “अनि तिनले त्यो अजिङ्गर, त्यो प्राचीन सर्प, जो दियाबलस वा शैतान हो, त्यसलाई पक्रे” ।

उत्पत्ति ३:१ ले हामीलाई भन्दछ, “परमप्रभु परमेश्वरले बनाउनु भएका बन्धु पशुहरूमध्ये सर्प सबैभन्दा धूर्त थियो ।” परमेश्वरका सृष्टिहरूमध्ये केही सृष्टिहरू कति धूर्त छन् जब तिनीहरू आफू बाँच्नको लागि प्रतिस्पर्धा गरेर आफ्नो शिकार पक्रन्छन् भनेर जब तपाईंले तिनीहरूको बारेमा सोच्नु हुन्छ, तब त्यस कुराले तपाईंलाई यो कुरा महसुस गराउँछ, कि शैतान कति बढी धूर्त थियो होला । अर्कोतर्फ, शैतान परमेश्वर जस्तो सर्वज्ञानी अथवा सर्वबुद्धिमान छैन, र त्यसको विरुद्धमा भएको हाम्रो युद्धमा हामी मानसिक बेफाइदामा छौं भनेर हामीले मानिनु हुँदैन । प्रभु येशूले हामीलाई “सर्प जस्तो चलाख” हुनको लागि निर्देशन दिनु भएको छ (मत्ती १०:१६) । पावल शैतानको योजनाहरू सम्बन्धी अन्जान थिएनन् भनेर उनले दावी गरेका छन् (हेर्नुहोस् २ कोरिन्थी २:११) र हामीसँग “खीष्टको मन छ” भनेर उनले भनेका छन् (१ कोरिन्थी २:१६) ।

शैतानले हवालाई परमेश्वरले के भन्नु भएको छ भनेर प्रश्न गर्‍यो भनी अग्नीवाण हानेको कुरा सुरुमै उल्लेख गरिएको छ । तिनले त्यसलाई दिएको जवाबले नै त्यसले तिनलाई परमेश्वरको आज्ञा उलंघन गर्नको लागि छल गर्ने मौका पाउँछ कि पाउँदैन भनी प्रकट गर्नेवाला थियो । शैतानले परमेश्वरले भन्नु भएको कुरालाई विश्वास गरेर पालन गर्ने जोसुकैलाई पनि छल गर्न सक्दैन, जसको कारणले त्यसको पुरै रणनीतिको विचारधाराहरू परमेश्वरको वचनको विपरित हुन्छन् ।

शैतानले तिनलाई सोध्यो, “के परमेश्वरले तिमीहरूलाई बगैँचाको कुनै पनि रुखको फल नखानु भनी भन्नु भएको छ” (उत्पत्ति ३:१) ? यो प्रायः गरेर अन्जान व्यक्तिले सोधेको प्रश्न जस्तै लाग्छ, तर शैतानलाई उसको लक्ष्य के हो भनेर राम्रोसित थाहा थियो ।

हवाले जवाब दिइन्, “बगैँचाका रुखहरूको फल हामी खान सक्छौं, तर बगैँचाको बीचमा भएको रुखको फलको विषयमा परमेश्वरले भन्नु भएको छ, त्यो चाँहि नखानु, र नछुनु, नत्र ता तिमीहरू मर्छौं” (उत्पत्ति ३:२-३) ।

हवाले अलिकति मात्रै ठीक भनेकी थिइन् । वास्तवमा, परमेश्वरले असल र खराबको ज्ञान दिने रुखको फल नछुनु भनेर कहिले पनि निषेध गर्नु भएको थिएन, तर त्यसबाट नखानु भनेर मात्रै उहाँले तिनीहरूलाई भन्नु भएको थियो ।

शैतानको भूटो प्रतिकृत्यालाई थाहा पाउने सत्य कुरा निश्चित रूपमा हवालाई थाहा थियो : “तिमीहरू निश्चय पनि मर्ने छैनौं” (उत्पत्ति ३:४) । वास्तवमा, त्यो परमेश्वरले भन्नु भएको कुराबाट एकदम भिन्न थियो, र पनि हवाले त्यही कुरालाई सत्य मानेर विश्वास गरिन्, त्यसैले शैतानले केही सत्य कुरा भनेर उसको भूटो कुरालाई उसले प्रायः जसो गर्ने गरेभैं सजिलै फसाउने प्रकारले अगाडि ल्यायो । अनि फेरि भन्यो : “किनकि परमेश्वर जान्नु हुन्छ, कि जुन दिन तिमीहरू त्यो खान्छौं त्यही दिन तिमीहरूका आँखा खुल्नेछन् र असल र खराबको ज्ञान पाएर तिमीहरू परमेश्वर जस्तै हुनेछौं” (उत्पत्ति ३:५) ।

शैतानले भूट वोलिसकेपछि, वास्तवमा त्यसले तीनवटा कुराहरू चाँहि सत्य बोलेको थियो । हामीलाई थाहा छ, कि आदम र हवाले एकचोटि निषेध गरिएको फल खाइसकेपछि शैतानले तिनीहरूलाई भनेभैं तिनीहरूका आँखा खोलिएका थिए (हेर्नुहोस् उत्पत्ति ३:७) । यसको अतिरिक्त, परमेश्वर आफैले पनि मानिस परमेश्वर जस्तै भएको छ र असल र खराबको ज्ञान पाउने भएको छ भनेर पछिबाट भन्नु भयो (हेर्नुहोस् उत्पत्ति ३:२२) । याद गर्नुहोस्: शैतानले मानिसहरूलाई छल गर्नको लागि सत्य कुरामा भूट मिसाई दिन्छ ।

यो कुरा पनि याद गर्नुहोस्, कि शैतानले परमेश्वरको चरित्रलाई निन्दा गर्दछ। परमेश्वर ले आदम र हवाले तिनीहरूकै फाइदा र खुशीको निमित्त निषेधित फल नखाउनु भन्ने परमेश्वर चाहनु हुन्थ्यो, तर कुनै पनि असल कुराबाट उहाँले तिनीहरूलाई बञ्चित गरिरहनु भएको थियो जस्तै गरेर शैतानले असल कुरालाई बढ्याई दियो। शैतानको भूटको बहुमतले परमेश्वरको चरित्र, इच्छा, र मनसायलाई घातक रूपमा निन्दित तुल्याई दियो।

दुर्भाग्यबस, पृथ्वीको प्रथम जोडीले भूट कुरालाई विश्वास गर्नको लागि सत्यतालाई नै इन्कार गरे र तिनीहरूले त्यसको परिणामस्वरूप कष्ट भोग्नु पर्‍यो। तर आधुनिक आत्मिक युद्धको सारा तत्वहरूलाई तिनीहरूको कथामा याद गर्नुहोस् : शैतानको एउटा मात्रै हतियार सत्यतामा साधना गरिएको भूट थियो। मानव जातिले परमेश्वरले भन्नु भएको कुरा वा शैतानले भनेको कुरालाई विश्वास गर्ने कुरा छान्नु पर्ने थियो। सत्यतालाई विश्वास गर्नु भनेको तिनीहरूको लागि “विश्वासको ढाल उठाउनु” नै थियो, तर तिनीहरूले कहिले पनि त्यसलाई उठाएनन्।

Jesus' Spiritual Warfare प्रभु येशूको आत्मिक युद्ध

जब हामी प्रभु येशूको उजाड स्थानमा भएको परीक्षाको समयमा शैतानसँगको जम्का भेट भएको विषयमा पढ्दछौं, हजारौं वर्षपछि पनि शैतानले आफ्नो तरिकालाई प्रयोग नगरेको कुरा हामी तुरन्तै थाहा पाई हाल्दछौं। त्यसको आक्रमण गर्ने शैली भनेको परमेश्वरले भनेको कुराको विपरीत कुरालाई लिएर आउने थियो, जब कि उसलाई थाहा थियो, कि उसले शत्रुलाई खत्तम पार्ने एउटै मात्र तरिका भनेको सत्यतालाई विश्वास गरेर, त्यसको पालना गर्नबाट उहाँलाई रोक्नु नै थियो। फेरि पनि परमेश्वरको वचन युद्धको केन्द्रमा नै छ। शैतानले आफ्नो भूट कुराले आक्रमण गर्‍यो र प्रभु येशूले सत्यताको साथ त्यसको प्रतिकार गर्नु भयो। परमेश्वरले भन्नु भएको कुरालाई प्रभु येशूले विश्वास गर्नु भयो र त्यसलाई पालन गर्नु भयो। बाइबलीय आत्मिक युद्ध भनेको त्यही नै हो।

प्रभु येशूले आदम, हवा र हामीहरू सबैले भैं उस्तै खालका परिस्थितिहरूको सामना गर्नु भएको थियो। उहाँले परमेश्वरको कुरा सुन्ने, कि शैतानको कुरा सुन्ने भनेर निर्णय गर्नु पर्ने थियो। प्रभु येशूले आफ्नो आत्मिक युद्ध “आत्माको तरवार” अथवा “परमेश्वरको वचन” प्रयोग गरेर लड्नु भएको थियो। शैतानसँग आत्मिक युद्ध गर्नु पर्छ भन्ने सम्बन्धमा हामी के सिक्न सक्छौं भनेर अब हामी हेरौं।

प्रभु येशूले दोस्रो परीक्षालाई उल्लेख गरेर मत्तीले हामीलाई भन्दछन् : “तब दियाबलसले उहाँलाई पवित्र नगरमा लगेर मन्दिरको शिरमा खडा गरायो, र उहाँलाई भन्यो, “तपाईं परमेश्वरका पुत्र हुनु हुन्छ भने, यहाँबाट तल हाम फाल्नुहोस्, किनकि यस्तो लेखिएको छ, “उहाँले आफ्ना दूतहरूको जिम्मामा तिमीलाई दिनु हुनेछ र तिनीहरूले तिमीलाई आफ्ना हात-हातै थाम्नेछन्, नत्रता तिम्रो खुट्टा ढुंगामा ठोकिनेछ।” प्रभु येशूले त्यसलाई भन्नु भयो, “लेखिएको छ, “तैले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरको परीक्षा नगर्नु” (मत्ती ४:५-७)।

यहाँ फेरि पनि मुख्य मुद्दा भनेको परमेश्वरले भन्नु भएको कुरामा नै छ । शैतानले समेत एकानब्दे नम्बरको भजनसंग्रहबाट उद्धृत गर्‍यो, तर त्यसले परमेश्वरले जुन उद्देश्यले भन्नु भएको थियो, त्यसको अर्थलाई बङ्ग्याउने प्रयत्न गर्‍यो ।

भजनसंग्रह ९१ मा पाइएको सुरक्षा गर्ने सम्बन्धमा भएको परमेश्वरको प्रतिज्ञालाई राम्र ासित सन्तुलित रूपमा बुझाउने तवरले धर्मशास्त्रको खण्डबाट उद्धृत गरेर प्रभु येशूले त्यसलाई जवाब दिनु भयो । परमेश्वरले हाम्रो सुरक्षा गर्नु हुन्छ, तर मेरो बाइबलको एकापट्टि खाली ठाउँमा नोट गरे अनुसार “उहाँको परीक्षा नगरी” यदि हामीले मूर्ख तवरले काम गरेनौ भने मात्र उहाँले हाम्रो सुरक्षा गर्न हुन्छ ।

त्यसैकारणले गर्दा हामीले पुरै बाइबलमा भएका धर्मशास्त्रका पदहरूलाई सन्दर्भदेखि बाहिर ल्याएर अर्थ लगाउनु हुँदैन भन्ने कुरा एकदम महत्वपूर्ण छ । पुरै धर्मशास्त्रले जे भन्छ, त्यसैमा हरेक धर्मशास्त्रको पदहरू सन्तुलित भएको हुनु पर्छ ।

धर्मशास्त्रको अर्थलाई बङ्ग्याउनु चाँहि आत्मिक युद्धमा शैतानको अति सामान्य तरिका नै हो, र दुःखको कुरा चाँहि आधुनिक आत्मिक युद्धको अभियानमा लागेका धेरै ख्रीष्टियनहरूको विरुद्धमा यो तरिका प्रयोग गर्दै शैतान धेरै सफल हुँदै आएको छ । यस्तो प्रकारले अर्थहरू “बङ्ग्याउने सम्बन्धमा एकदमै राम्रो उदाहरण चाँहि “किल्लाहरू भत्काउने” जस्ता वाक्यांशलाई “वातावरणमा भएका दुष्ट आत्माहरूलाई नाश गर्ने” विचारलाई समर्थन गर्ने कुरामा प्रयोग गरि न्छ । मैले पहिले नै देखाइसकेको छु, कि दिइएको वाक्यांशलाई जब हामी सन्दर्भ अनुसार पढ्दछौं, तब वातावरणमा भएका दुष्ट आत्माहरूलाई नाश गर्ने कुराको लागि त्यो प्रयोग हुँदैन भन्ने कुरा हामीले बुझ्नु पर्छ । तरै पनि शैतानले त्यो प्रयोग हुन्छ भनेर हामीले सँचेको चाहन्छ, त्यसैले हामी आकाशका प्रधानताहरू र शक्तिहरूको विरुद्धमा कराएर हाम्रो समय त्यतिकै खेर फालेका हुन सक्छौं ।

मत्तीको विवरणमा उल्लेख गरिएको प्रभु येशूको तेस्रो परीक्षाको बारेमा हामी पढ्दछौं, “फेरि दियाबलसले उहाँलाई एउटा अल्गो पर्वतमा लगेर संसारका सबै राज्य र तिनको वैभव उहाँलाई देखायो र उहाँलाई भन्यो, “तपाईंले घोप्टेर मलाई दण्डवत गर्नु भयो भने, यी सबैथोक म तपाईंलाई दिनेछु ।” तब प्रभु येशूले त्यसलाई भन्नु भयो, “शैतान तँ दूर होइजा ! किनभने, लेखिएको छ, “तैले परमप्रभु आफ्ना परमेश्वरको मात्र सेवा गर्नु” (मत्ती ४:८-१०) ।

यो शक्तिको लागि गरिएको परीक्षा थियो । यदि प्रभु येशूले शैतानलाई घोप्टेर दण्डवत गर्नु भएको थियो र यदि शैतानले उहाँलाई आफ्नो प्रतिज्ञा पूरा गरी दिनेथ्यो भने, प्रभु येशूले अन्धकारको राज्यको दोस्रो दर्जाको स्थान पाउनु हुनेथ्यो । उहाँले हरेक उद्धार नपाएका मानव जातिमाथि र हरेक दुष्ट आत्मामाथि शैतानको अगिको अधिकार जस्तै विश्वव्यापी रूपमा अख्तियार पाएर शासन गर्नु हुने थियो । प्रभु येशू त्यो परीक्षामा पर्नु भएको थियो भने के हुने थियो भनेर हामीले कल्पना गर्न सक्छौं ।

फेरि पनि यो कुरा याद गर्नुहोस्, कि प्रभु येशूले शैतानको त्यो आक्रमणलाई परमेश्वरको लिखित वचनको साथ सामना गर्नु भएको थियो । ३ वटै परीक्षाको हरेक परीक्षाको प्रत्येक समय अवधीभित्र प्रभु येशूले “यस्तो लेखिएको छ” भन्दै विजय हासिल गर्नु भएको थियो । हामीले पनि यदि छलमा पर्न र शैतानको जालमा पर्नबाट जोगिन चाहन्छौं भने परमेश्वरको वचन जानेको हुनु पर्दछ र त्यसमा विश्वास गरेको हुनु पर्छ । आत्मिक युद्ध भनेको यही हो ।

The battle Ground

रणभूमि

शैतान र त्यसका भुतात्माहरूको धेरैजसो स्थानमा भएको शक्ति भनेको मानिसहरूको हृदय र मनमा सोचाईहरू हाली दिनु मात्रै (र त्यो पनि परमेश्वरद्वारा सीमित बनाइएको छ : हेर्नुहोस् १ कोरिन्थी १०:१३) । त्यस कुरालाई मनमा राखेर धर्मशास्त्रमा भएका नमुनाको लागि दिइएका निम्न पदहरूलाई हेरौं :

“तर पत्रुसले भने, ए हननिया, पवित्र आत्मासँग भूट बोल्ने र जमीनको विक्रीको मोलबाट केही हिस्सा आफूसँग राख्ने कुरा शैतानले कसरी तिम्रो मनमा भरी दियो ?” (प्रेरित ५:३) ।

“अनि बेलुकीको भोजनको बेला दियाबलसले सिमोनको छोरो यहूदा स्करियोतको मनमा उहाँलाई पक्राई दिने विचार अगिबाटै हालिसकेको थियो” (यूहन्ना १३:२) ।

“तर पवित्र आत्मा भन्नु हुन्छ, कि पछि आउने समयमा छली आत्मा र भूतप्रेतका सिद्धान्ततिर मन लाएर कोही विश्वासबाट तर्की जानेछन्” (१ तिमोथी ४:१) ।

“तर जसरी सर्पले आफ्नो चलाकीले हवालाई छल्यो, त्यसरी नै खीष्टप्रतिका तिमीहरूको निष्कपट र चोखो भक्तिबाट तिमीहरूका विचारहरू भ्रममा पर्छन्, कि भनेर मलाई डर लागेको छ” (२ कोरिन्थी ११:३) ।

“आफ्नो पारस्परिक संसर्गदेखि एक-अर्कालाई इन्कार नगर, इन्कार गर्नु भने पनि आपसमा सल्लाह गरेर केही समयको निमित्त मात्र, ताकि तिमीहरू प्रार्थनामा लागि रहन सक, तब फेरि एकसाथ बस, ताकि आत्मसंयमको अभावको कारण शैतानले तिमीहरूलाई परीक्षामा नपारोस्” (१ कोरिन्थी ७:५) ।

“यसकारण मैले अभै सहन नसक्दा परीक्षा गर्नेले कुनै किसिमले तिमीहरूलाई परीक्षामा पार्नो, कि भनी र हाम्रो परिश्रम व्यर्थै जालाकि भन्ने डरले तिमीहरूको विश्वास थाहा पाउनलाई मैले तिनलाई पठाएँ” (१ थिस्सलोनिकी ३:५) ।

“.....तिनीहरूका विषयमा भनौं भने, खीष्ट जो परमेश्वरको रूप हुनु हुन्छ, उहाँको महिमाको सुसमाचार तिनीहरूले नदेखुन् भनेर यस संसारको देवले अविश्वासीहरूको समझलाई (मनलाई) अन्धो तुल्याई दिएको छ” (२ कोरिन्थी ४:४) ।

“त्यो ठूलो अजिङ्गर तल फालियो त्यो प्राचीन सर्प, जो सारा संसारलाई बहकाउने दियाबलस वा शैतान हो । त्यो पृथ्वीमा फ्याँकियो र त्यसका दूतहरू त्यसको साथसाथै फ्याँकिए” (प्रकाश १२:९) ।

“तिमीहरू आफ्ना पिता दियाबलसका हौ, र तिमीहरूका पिताको इच्छा पूरा गर्ने तिमीहरूको संकल्प छ । त्यो त सुरुदेखि नै हत्यारा थियो, र सत्यसँग त्यसलाई केही वास्ता छैन, किनभने त्यसमा केही सत्य छैन । जब त्यसले भूट बोल्दछ, त्यो आफ्नै स्वभाव अनुसार बोल्दछ, किनभने त्यो भूटो हो र भूटको पिता हो” (यूहन्ना ८:४४) ।

धर्मशास्त्रका यी पदहरूको साथै अरु पदहरूले पनि बाइबलीय आत्मिक युद्धको लागि प्रार्थमिक रणभूमि भनेको हाम्रो हृदय र मन हो भनेर स्पष्ट गराउँदछन् । शैतानले सोचाईहरू— खराब सल्लाहहरू, गलत विचारहरू, भूटा दर्शनहरू परीक्षाहरू, धेरै प्रकारका भूटा कुराहरू र यस्तै अरु थुप्रै कुराहरू ल्याएर आक्रमण गर्दछ । ती कुराहरूबाट जोगिनको लागि हामीले परमेश्वरको वचन जान्नु, विश्वास गर्नु र त्यस अनुसार जिउनु पर्दछ ।

तपाईले सौँचु भएको हरेक कुराहरू तपाईंभित्रैबाट आएका हुन् भनेर मानिलिनै पर्छ भन्ने छैन । तपाईंले बुझ्नु अति नै आवश्यक कुरा हो । मानिसहरूको मनमा गलत विचारहरू ल्याई दिनको लागि शैतानको तर्फबाट बोल्ने धेरै व्यक्तिहरू त्योसँग छन् । त्यसले हामीलाई प्रभाव पार्नको लागि समाचार पत्रहरू, पुस्तक-पुस्तिकाहरू, टेलिभिजन, पत्र-पत्रिकाहरू, रेडियो, साथी-भाइहरू तथा छर-छिमेकीहरू र कहिले-काँही प्रचारकहरूद्वारा समेत काम गर्दछ । प्रेरित पत्रसलाई समेत शैतानले एकचोटि उसको तर्फबाट बोल्ने व्यक्तिको रूपमा प्रयोग गरेको थियो, र त्यसले प्रभु येशूलाई उहाँ मर्नु परमेश्वरको इच्छा होइन भनी सल्लाह दिएको थियो (हेर्नुहोस् मत्ती १६:२३) ।

तर शैतान र दुष्ट आत्माहरूले मानव जातिको मनमा कुनै मानव मध्यस्थकर्ताबिना नै प्रत्यक्ष रूपमा सिधै काम गर्न पनि सक्दछन् र सबै ख्रीष्टियनहरूले आफैलाई प्रत्यक्ष रूपमा कुनै समयमा असर पारिएको पाउनेछन् । त्यहीबाट नै अब युद्धको सुरुवात हुन्छ ।

म एकजना प्रिय स्त्रीलाई सम्झन्छु जो एकचोटि आफ्नो समस्याको बारेमा स्वीकार गर्नलाई आएको थिइन् । जब तिनले प्रार्थना गर्थिन्, तब ईश्वर निन्दा गर्ने खालका सोचाईहरू र तिखा खालका वचनहरू तिनको मनमा आउने गर्दथे भनेर तिनले भनिन् । तिनी मैले सेवकाई गर्ने मण्डलीको एक होनहार समर्पित असल, दयालु र प्रिय व्यक्ति थिइन्, तर पनि तिनीसँग यस प्रकारको दुःख दिने खालको सोचाईको समस्या थियो ।

यी सोचाईहरू तिमी आफैभित्रबाट उब्जिएका सोचाईहरू थिएनन् तर तिनको प्रार्थनाको जीवनलाई खत्तम पारी दिनको लागि प्रयत्न गर्न चाहने शैतानबाट आक्रमण गरिएको थियो भनेर मैले तिनलाई भनी दिए । त्यसपछि तिनले हरेक दिन प्रार्थना गर्दा ती सोचाईहरू आउँछन् कि भन्ने डरमा परेर हरेक दिन प्रार्थना गर्ने छाडी दिएको कुरा मलाई बताइन् । शैतान त्यस काममा सफल भइसकेको थियो ।

त्यसैले मैले तिनलाई फेरि प्रार्थना गर्नलाई सुरु गर्नु र यदि त्यस्तो प्रकारको ईश्वर निन्दा गर्ने विचारहरू तिनको मनमा फेरि आएको तिनले परमेश्वरको वचनलाई प्रयोग गरेर त्यसपछि आक्रमण गर्नु पर्छ भनेर मैले तिनलाई बताई दिएँ । यदि त्यस विचारले तिनलाई “प्रभु येशू.....मात्रै हुनु हुन्छ” भनेर भन्दछ भने, तिनले, “होइन, प्रभु येशू परमेश्वरका पुत्र हुनु हुन्थ्यो, र हुनु हुन्छ” भनेर भन्दछ भने, तिनले, “होइन, प्रभु येशू परमेश्वरका पुत्र हुनु हुन्थ्यो, र हुनु हुन्छ” भनेर भन्नु पर्दछ । यदि तिखो वचनको साथ त्यो विचार आउँछ भने, त्यस विचारलाई हटाएर त्यस ठाउँमा प्रभु येशूलाई प्रशंसा गर्ने र यस्तै अरु सकारात्मक प्रकारका विचारहरू ल्याएर राखी दिनु पर्छ भनी मैले तिनलाई सल्लाह दिएँ । मैले तिनलाई यो कुरा पनि भने, कि गलत विचार आउने हो कि भनेर सोच्दै डराउनु भनेको चाँहि वास्तवमा त्यस्ता सोचाईहरू आउनु भनेर तिनीहरूलाई निम्तो दिनु हो, डरले विश्वासलाई फेरि ल्याई दिन्छ – त्यो विश्वास जुन विश्वास शैतानमाथि गरिन्छ ।

कुनै कुरालाई नसोच्ने प्रयत्न गरेर, हामीले यस्तो कुराको बारेमा नसोच्नको लागि विचार गर्नु पर्दछ ।

उदाहरणको लागि, यदि मैले तपाईंलाई “तपाईंको दाहिने हातको बारेमा नसोच्नुहोस्” भनै भनेदेखि, तपाईंले मेरो आज्ञापालन गर्ने प्रयत्न गर्दै गर्दाखेरि तुरन्तै तपाईंले आफ्नो दाहिने हातको बारेमा सौँचु हुनेछ । जति धेरै तपाईं कोशिस गर्नु हुन्छ, त्यति नै तपाईंलाई बढी गाह्रो हुन्छ । तपाईंको दाहिने हातको बारेमा नसोच्नको लागि एउटा मात्रै तरिका चाँहि के हो भने, तपाईंले विवेकशील भएर त्यसको ठाउँमा अर्को कुनै कुरालाई सौँचु पर्ने हुन्छ, उदाहरणको

लागि, तपाईको जुत्तालाई लिन सकिन्छ। एकचोटि तपाईको मन तपाईको जुत्तामा गई सकेपछि, तपाईले आफ्नो हातको बारेमा सोच्नु हुने छैन।

बाइबलले हामीलाई आज्ञा दिए बमोजिम, मैले त्यस प्रिय स्त्रीलाई “नडराउन” को लागि उत्साह दिएँ। जब-जब तिनले परमेश्वरको वचनको विपरीत सोच्न थालेको महसुस गर्थिन्, तब-तब तिनले त्यस विचारको ठाउँमा परमेश्वरको वचनसँग सहमत हुने खालको विचार आफ्नो मनमा ल्याउनु पर्ने थियो।

तिनले मेरो सल्लाह बारेमा प्रतिवेदन दिन पाउँदा म एकदम खुशी छु, र तिनको प्रार्थनाको समयमा अझै बढी आक्रमण भए तापनि, तिनले आफ्नो समस्यामाथि सम्पूर्ण तवरले विजयी हासिल गरिन्। तिनले बाइबलीय आत्मिक युद्ध जितिन्।

धेरै मण्डलीहरूमा सर्वेक्षण गर्दा यो कुरा पत्ता लगाउन मेरोलागि चाखलाग्दो भएको छ, कि तिनको जस्तो समस्या प्रायः अरुलाई पनि हुने गरेको सामान्य समस्या थियो। मैले सर्वेक्षण गरेर हेरेको प्रायः आधाभन्दा बढी ख्रीष्टियनहरूको संख्याले यो देखाउँछ, कि एक समय वा अरु समयमा, तिनहरूले प्रार्थना गरेको बेला ईश्वरनिन्दा गर्ने खालका सोचाईहरू पाउने गर्दछन्। शैतान त्यति मौलिक चाहि होइन।

"Take care what you listen to" **“तपाईले जे सुन्नु हुन्छ, त्यसमा होशियार हुनुहोस्”**

शैतान र दुष्ट आत्मालाई हाम्रो आक्रमण गर्नबाट हामीले रोक्न सक्दैनौं, तर तिनीहरूका सोचाईहरूलाई हाम्रो सोचाईहरू हुन चाहि हामीले दिनु हुँदैन। यसको मतलब, हामी शैतानिक विचारहरू र सल्लाहहरूमा तिनीहरूसँग रहेर बस्नु चाहि हुँदैन। जसरी यो भनिएको छ, “चराहरूलाई तिम्रो टाउको माथिबाट उड्नलाई तिमिले रोक्न सक्दैनौं, तर तिमिले तिनीहरूलाई तिम्रो कपालमा आफ्नो गुँड, लगाउनबाट रोक्न चाहि सक्छौं।”

यसको अतिरिक्त, हाम्रो नियन्त्रणभित्र रहनुजेलसम्म हाम्रो मनलाई हामीले अधर्मी प्रभावको अधीनमुनि पर्न नदिनलाई होशियार हुनु पर्दछ। जब हामी घण्टासम्म टेलिभिजनको अगाडि बस्दछौं, वा समाचार-पत्र पढ्दछौं, तब हुनसक्छ, हामीले शैतानिक विचारहरूलाई हामीलाई प्रभाव पार्नको लागि स्वागत गर्नलाई सुकुल ओछ्याई दिइरहेका हुन्छौं। प्रत्यक्ष रूपमा प्रभु येशूले वीऊ र जमीनको बारेमा दृष्टान्त भनिसक्नु भएपछि, उहाँले चेतावनी दिनु भयो, “तिमीहरूले जे सुन्छौं, त्यसमा होशियार होओ” (मर्कूस ४:२४)। हाम्रो हृदय र मनमा शैतानले आफ्नो “बीऊहरू” रोपोस भनी त्यसलाई अनुमति दिएर त्यसको भूटो कुराहरू सुन्नुको बिनाशकार प्रभाव के हो भन्ने कुरा प्रभु येशूले जान्नु हुन्थ्यो। ती वीऊहरू “काँडाहरू र सिउँडीहरू” भएर बढ्न सक्छन्, जसले अन्तमा गएर हाम्रो जीवनमा भएको परमेश्वरको वचनलाई निस्सासी दिनेछन् (हेर्नुहोस् मर्कूस ४:७, १८-१९)।

Peter on Spiritual Warfare **आत्मिक युद्धमा पत्रुस**

प्रेरित पत्रसले साँचो, बाइबलीय आत्मिक युद्धको बारेमा बुझेका थिए । उनले आफ्नो पत्रमा ख्रीष्टियनहरूले शहरहरूमा भएका प्रधानताहरू र शक्तिहरूलाई नाश गर्नु पर्छ भनेर कहिले पनि सल्लाह दिएका छैनन् । जे भए तापनि, उनले तिनीहरूको व्यक्तिगत जीवनको विरुद्धमा शैतानले गरेको आक्रमणलाई इन्कार गर्नको लागि निर्देशन दिएका थिए, र तिनीहरूले कसरी इन्कार गर्नु पर्छ भनेर पनि ठीक प्रकारले बताई दिए : “सचेत रहो, जागा रहो । तिमीहरूको शत्रु दियाबलस कसलाई भेटुं र खाई हाल्नु भनी गर्जने सिंहभैँ खोजी हिँड्छ । विश्वासमा दहिला भएर त्यसको विरोध गर, किनकि संसारभरि तिनीहरूका दाजु-भाइहरूले पनि यस्तै कष्टको अनुभव गरिरहनु परेको छ” (१ पत्रस ५:८-९) ।

पहिलो कुरा याद गर्नुहोस् , कि पत्रसले हाम्रो स्थान भनेको आक्रमण गर्ने होइन, तर सुरक्षा गर्ने हो भनेर देखाएका छन् । हामी होइन, तर शैतान नै त्यो व्यक्ति हो, जसले त्यसलाई खोजिरहेका छैनौं । हाम्रो काम भनेको आक्रमण गर्ने होइन, तर इन्कार गर्ने हो ।

दोस्रो कुरा, याद गर्नुहोस् , कि शैतान कसलाई भेटाऊँ र खाइहाल्नु भनेर गर्जने सिंह भैँ खोजी हिँड्छ । सम्भवत त्यसले कसरी ख्रीष्टियनहरूलाई खाई हाल्छ त ? के पत्रसले सिंहले अक्षरशः रूपमा मासु खाए भैँ तिनीहरूलाई खाई हाल्छ भनेका हुन् त ? स्पष्ट रूपमा भन्नु पर्दा उनले त्यसो भन्न खोजेका होइनन् । शैतानले ख्रीष्टियनहरूलाई खाने एउटै मात्र तरिका चाँहि भूटो कुरो विश्वास गर्न लगाएर तिनीहरूको विश्वासलाई नष्ट गर्नको लागि तिनीहरूलाई छल गर्नु मात्रै हो ।

तेस्रो कुरा चाँहि, पत्रसले हामीलाई हाम्रो विश्वासद्वारा दियाबलसको विरोध गर्नको लागि भनेको कुरालाई याद गर्नुहोस् । हाम्रो लडन्त भनेको शारीरिक युद्ध गर्नु होइन, हावामा मुक्का हानेर हामी शैतानसँग युद्ध गर्न सक्दैनौं । त्यसले हामीलाई भूटो कुराहरूले आक्रमण गर्दछ, र हामी चाँहि परमेश्वरको वचनमा विश्वास गरेर बलियो गरी खडा भइकन ती भूटा कुराहरूलाई इन्कार गर्नु पर्दछ । फेरि पनि, त्यसो गर्दा त्यो धर्मशास्त्रसम्मत आत्मिक युद्ध हुन्छ ।

जुन ख्रीष्टियनहरूलाई पत्रसले पत्र लेखिरहेका थिए, तिनीहरूले ठूलो सतावट भोगिरहेका थिए, जसले गर्दा तिनीहरूको ख्रीष्टमा भएको विश्वासलाई इन्कार गर्नको लागि तिनीहरू परीक्षित भइरहेका थिए । प्रायः गरेर जब हामी कठीन परिस्थितिहरूको बीचबाट भएर जान्छौं, तब शैतानले हामीलाई शंकाका भूटो कुराहरू ल्याई दिएर आक्रमण गर्दछ । त्यो खालको समय नै तपाईंको विश्वासमा स्थिर भएर रहने समय हो ।” दियाबलसका युक्तिहरूको विरुद्धमा खडा हुन सक्नुलाई, परमेश्वरको सारा हात-हतियारहरू धारण गर्न” आवश्यक पर्ने ती नै “खराब दिनहरू” हुन् भनेर पावलले लेखेका थिए (एफिसी ६:११) ।

James on Spiritual warfare **आत्मिक युद्धमा याकूब**

प्रेरित याकूबले पनि आफ्नो पत्रमा आत्मिक युद्धको बारेमा केही कुरा उल्लेख गरेका छन् । के उनले ख्रीष्टियनहरूलाई तिनीहरूको प्रार्थनाले स्वर्गदूतहरूको युद्धको फाइदाको लागि निर्णय गर्न सक्छ भनेर भनेका थिए त ? थिएनन् । के उनले तिनीहरूका शहरमा भएका सुख-विलासको, उदासिनताको र पियक्कडपनको आत्मालाई तोड्नु पर्छ भनेर भनेका थिए ? भनेका थिएनन् । उनले तिनीहरूका शहरहरूको इतिहासलाई अध्ययन गर्नु भनेर तिनीहरूलाई भनेका

थिए, जसले गर्दा सुरुदेखि नै कस्तो खालको दुष्ट आत्माहरू थिए भनेर तिनीहरूले थाहा पाउनलाई हो त ? होइन ।

याकूबले धर्मशास्त्रसम्मत आत्मिक युद्धको बारेमा विश्वास गरेका थिए, र त्यसले गर्दा उनले यसरी लेखे: “यसकारण परमेश्वरको अधीनमा बस । शैतानको विरोध गर र त्यो तिमीहरूबाट भाग्नेछ” (याकूब ४:७) ।

फेरि पनि, यो कुरा याद गर्नुहोस्, कि ख्रीष्टियनको स्थिति भनेको सुरक्षाको हो – हामी आक्रमण गर्नेहरू होइनौं, इन्कार गर्नेहरू हौं । जब हामीले त्यसो गर्छौं, तब याकूबले हामीलाई प्रतिज्ञा दिएका छन्, कि त्यो शैतान त्यहाँबाट भाग्नेछ । ख्रीष्टियनहरूले त्यसको भूट कुरामा विश्वास नगर्दाखेरि, त्यसको सल्लाहहरू वा परीक्षाहरूमा लिप्त भएर नपर्दाखेरि त्यो तिनीहरूसँगै टाँसिएर बसिरहन पाउँदैन ।

याकूबले हामी आफैलाई परमेश्वरको अधीनमा राख भनेर निर्देशन दिएको कुरालाई पनि याद गर्नुहोस् । उहाँको वचनको अधीनमा रहेर नै हामीले परमेश्वरको अधीनमा आफूलाई राख्छौं । हामीले शैतानको विरोध गर्नु भनेको हामी परमेश्वरको वचनको अधीनमा समर्पित हुनु हो ।

John on Spiritual Warfare आत्मिक युद्धमा यूहन्ना

प्रेरित यूहन्नाले पनि आफ्नो पहिलो पत्रमा आत्मिक युद्धको बारेमा लेखेका छन् । शैतानको किल्ला भत्काउनको लागि हामी उच्च स्थानहरूमा जानु पर्छ भनेर के उनले हामीलाई बताएका छन् ? छैनन् । कहिले-काँही रिसाउने ख्रीष्टियनहरूबाट रिस गर्ने भूत निकाल्नको लागि के उनले भनेका छन् ? छैनन् ।

बरु पत्रुस र याकूबले भैं यूहन्नाले पनि बाइबलीय आत्मिक युद्धको बारेमा मात्रै विश्वास गरेका छन्, र उनले दिएका निर्देशनहरू पनि उस्तै खालका छन् :

“प्रिय हो, जुनसुकै आत्मालाई विश्वास नगर, तर आत्माहरू परमेश्वरबाट आएका हुन् कि होइनन् भनेर तिनले जाँच गर, किनभने धेरै भूटा आगमवक्ताहरू यस संसारमा निस्किएका छन् । यसैबाट तिमीहरू परमेश्वरका आत्मालाई चिन्छौ : हरेक आत्मा जसले येशू ख्रीष्ट शरीर मा आउनु भएको हो भनी स्वीकार गर्छ, सो परमेश्वरबाट होइन तर त्यो ख्रीष्ट विरोधीको आत्मा हो, जसको विषयमा “त्यो आउँछ” भन्ने तिमीहरूले सुनेका छौ, अब त्यो यस संसारमा आइसकेको छ । मेरो साना बालकहरू, तिनीहरू चाहिँ परमेश्वरका हौ, र तिनीहरूमाथि विजयी भएका छौ, किनभने जो तिमीहरूमा हुनु हुन्छ, उहाँ संसारमा हुनेभन्दा महान हुनु हुन्छ । तिनीहरू संसारका हुन्, यसकारण तिनीहरू संसारकै कुरा गर्छन् र संसारले तिनीहरूको कुरा सुन्छ । हामी त परमेश्वरका हौं, जसले परमेश्वरलाई चिन्छ, उसले हाम्रो कुरा सुन्छ, र जो परमेश्वरको होइन, त्यसले हाम्रो कुरा सुन्दैन । यसैबाट हामी सत्यको आत्मा र भ्रमको आत्मालाई चिन्छौं” (१ यूहन्ना ४:१-६) ।

यी पदहरूमा यूहन्नाले गरेको सम्पूर्ण छलफलले शैतानको भूट कुराहरू र परमेश्वरको सत्यताहरूलाई प्रकट गरी दिएको छ । हामीले आत्माहरूलाई परमेश्वरबाटका हुन्

कि होइन् र ती सत्यतामा आधारित छन् कि छैनन् भनेर जाँच गर्नु पर्दछ । दुष्ट आत्माहरूले येशू ख्रीष्ट शरीरमा आउनु भएको हो भनेर मानिलिदैनन् । तिनीहरू भूटाहरू हुन् ।

यूहन्नाले हामीलाई यो कुरा पनि बताएका छन् , कि हामीहरूले दुष्ट आत्माहरूलाई जितिसकेका छौं । त्यसको मतलब, ज्योतिको राज्यका नागरिकहरू भएर, अब हामी फेरि पनि त्यसको शासनको अधीनमा छैनौं । महान व्यक्ति, जो प्रभु येशू हुनु हुन्छ, उहाँ हामीभित्र बास गर्नु हुन्छ । जो मानिसहरूभित्र ख्रीष्ट बास गर्नु भएको छ, तिनीहरू भूतात्माहरूबाट डराउनु पर्दैन ।

संसारले दुष्ट आत्माको कुरा सुन्छ भनेर पनि यूहन्नाले भनेका छन्, जसले यो देखाउँछ , कि ती दुष्ट आत्माहरू पक्कै पनि बोल्दछन् । तिनीहरू सुनिने गरी त बोल्दैनन् तर मानिसहरूको मनमा तिनीहरूले भूटो कुराहरू हाली दिन्छन् भन्ने कुरा हामीलाई थाहा छ ।

ख्रीष्टका अनुयायीहरू भएर, हामीहरूले दुष्ट आत्माहरूको भूट कुराहरूलाई सुन्नु हुँदैन, र यूहन्नाले भन्दछन् , कि जसले परमेश्वरलाई चिन्दछ, तिनीहरूले हाम्रो कुरा सुन्दछ, किनभने हामी सत्य बोल्दछौं, हामीसँग परमेश्वरको वचन छ ।

फेरि पनि, यो कुरा याद गर्नुहोस् , कि शैतानको रणनीति भनेको मानिसहरूलाई उसको भूटो कुरामा विश्वास गर्न लगाउनु हो । यदि हामीलाई सत्य थाहा छ र त्यसमा हामी विश्वास गर्छौं भने, शैतानले हामीलाई विजय गर्न सक्दैन । त्यो नै धर्मशास्त्रसँग सम्मत हुने खालको आत्मिक युद्ध हो ।

Faith is the Key विश्वास नै चाबी हो

परमेश्वरको वचन जानेर मात्रै आत्मिक युद्धमा विजयी हुन पर्याप्त छैन । परमेश्वरले भन्नु भएको कुरालाई साँचो रूपमा विश्वास गर्नु चाँहि त्यसको निमित्त चाबी (कुञ्जी) हो । यही कुरो दियाबलसको विरोध गर्न, र भूतात्माहरूलाई धपाउनको लागि सत्य हुन्छ । उदाहरणको लागि, हामीहरूले पहिले नै हेरिसकेको उदाहरणलाई फेरि पनि, विचार गर्नुहोस्, जब प्रभु येशूले आफ्ना बाह्र चेलाहरूलाई “अशुद्ध आत्माहरूलाई धपाउनको लागि अधिकार” दिनु भएको थियो (मत्ती १०:१) । हामीले तिनीहरूलाई सातवटा अध्यायपछि, तिनीहरूले लाटो र गुँगो केटाबाट त्यो भूतलाई निकाल्न नसकेको बारेमा पाउँदछौं ।^{१९} जब प्रभु येशूले तिनीहरू किन असफल भएका थिए भनी थाहा पाउनु भयो, तब उहाँले त्यसको लागि विलाप गर्नु भयो : “ए अल्पविश्वासी र भ्रष्ट पुस्ता, कहिलेसम्म म तिमीहरूका साथमा रहनेछु ? कहिलेसम्म मैले तिमीहरूलाई सहनु” (मत्ती १७:१७) ?

तिनीहरूको अल्पविश्वासको कारणले प्रभु येशूले विलाप गर्नु भएको थियो । यसको अतिरिक्त, उहाँका चेलाहरूले पछिबाट तिनीहरूले त्यो भूतात्मालाई हामीले किन निकाल्न सकेनौं भनेर प्रभु येशूसँग प्रश्न गर्दा, उहाँले तिनीहरूलाई भन्नु भयो, “तिमीहरूको अल्पविश्वासको कारणले हो” (मत्ती १७:२०) । यसरी हामी देख्दछौं, कि तिनीहरूको विश्वासबिना भूतात्माहरू निकाल्न दिइएको तिनीहरूको अधिकारले कुनै पनि काम गरेन ।

^{१९} हामी यो कुरो मानिलिनको लागि एकदमै होसियार हुनु पर्दछ, कि सबै छररोगहरू दुष्ट आत्माको अन्तरबासबाट हुने गर्दछ ।

भूतात्माहरू धपाउन र दियाबलसको विरोध गर्नलाई हाम्रो सफलता भनेको चाँहि परमेश्वरको वचनमा हामीले गरेको विश्वासको आधारमा हुन्छ। यदि हामीले परमेश्वरले भन्नु भएको कुरामा साँच्चै विश्वास गर्दछौं भने, हामीले त्यस वचनले भनेको आधारमा बोल्दछौं, र त्यसै अनुसारको काम पनि गर्दछौं। कुकुरदेखि डराएर जो मानिसहरू भाग्दछन्, तिनीहरूलाई नै कुकुरहरूले खेदने गर्छन् र शैतानसँग पनि त्यस्तै नै हो। यदि तपाईं शैतानबाट भाग्नु हुन्छ भने, त्यसले तपाईंलाई खेदनेछ। जे भए तापनि, यदि तपाईंले आफ्नो विश्वासमा स्थिर भएर खडा हुनु हुन्छ भने, शैतान चाँहि तपाईंबाटै भाग्दछ (हेर्नुहोस् याकूब ४:७)।

प्रेरितहरूले त्यस केटालाई भूत आत्माबाट छुटकारा गर्नको लागि, त्यसलाई निकाल्न जतिसुकै प्रयत्न गर्दा पनि तिनीहरू असफल हुनुमा तिनीहरूकै विश्वासको कमी भएको कारणले गर्दा हो भनेर जोसुकैले पनि अनुमान लगाउन सक्छ भन्ने कुरामा कुनै शंका नै छैन। यदि त्यही दृश्यमा प्रभु येशूको सामुमा त्यस केटालाई “पछारेर ऐठ्ठन” लागे, जसरी चेलाहरूका लागि भूतात्माले गरेको भए (लूका ९:४२) र त्यसको मुखमा फिँज काढेको अवस्थामा पारेको भए (हेर्नुहोस् मर्कूस ९:२०), चेलाहरूको विश्वास डरमा परिणत हुने सम्भावना थियो। सायद तिनीहरूले देखेको कुराले गर्दा तिनीहरू पक्षघाती भै हुने थिए होला।

जे भए तापनि, जोसँग विश्वास छ, उ आफूले देखेको जस्तो सुकै कुराले विचलित हुँदैन, वरु त्यसको अलावा परमेश्वरले भन्नु भएको कुरातर्फ उ लाग्दछ। “हामी विश्वासद्वारा हिड्छौं, दृश्यद्वारा होइन” (२ कोरिन्थी ५:७)। परमेश्वरले भूट बोल्न सक्नु हुन्छ (हेर्नुहोस् तितस १:२), त्यसैले यदि हाम्रा परिस्थितिहरू परमेश्वरको वचनले भने बमोजिम नभए तापनि, हामी विश्वासमा स्थिर भएर रहिरहनु पर्दछ।

केही क्षणमै प्रभु येशूले त्यस केटालाई छुटकारा दिनु भएको कुरालाई याद गर्नुहोस्। उहाँले यो काम विश्वासद्वारा गर्नु भएको थियो। उहाँले आफ्नो समय “छुटकारा दिने कक्षा” स चालन गरेर बिताउनु भएन। परमेश्वरले दिनु भएको अधिकारमा जसको विश्वास छ, त्यसले भूतात्माहरू धपाएर घण्टौ बिताउन आवश्यक छैन।

यसको अतिरिक्त, प्रभु येशूले भूतात्मालाई चिच्याएर गाली गर्नु भएको रेकर्ड कतै पनि छैन। विश्वास हुनेहरूले चिच्याइरहन आवश्यक छैन। न त प्रभु येशूले बारम्बार भूतात्माहरूलाई बाहिर निस्क आउने आज्ञा नै गर्नु भयो। एउटा मात्र आज्ञा नै पर्याप्त भई हाल्दछ, नी। दोस्रो आज्ञा गर्दाखेरि शंकालाई ठाउँ दिएको पो हुन्छ।

In Summary

सारांशमा

चेला बनाउने सेवकले आफ्नो उदाहरण, वचनहरूद्वारा आत्मिक युद्धको बारेमा सिकाउँदछ, जसले गर्दा उसका चेलाहरू शैतानका युक्तिहरूका विरुद्धमा स्थिर भएर खडा हुन सक्छन् र खीष्टको आज्ञापालन गर्नको लागि हिँड्न सक्छन्। उसले आफ्ना चेलाहरूलाई “सिद्धान्तका हावाहरू” पछ्याउँन अगुवाई गर्दैन, जसले आत्मिक युद्धको अबाइबलीय तरिकाहरूलाई सिकाएको हुन्छ, यो जानेर, कि जसले यी तरिकाहरूको अभ्यास गर्दछन् तिनीहरू गलत प्रकारले केन्द्रित भएका हुन्छन् र वास्तवमा तिनीहरू शैतानबाट छलिएका हुन्छन्, र तिनीहरूलाई त्यसमा विजयकोसाथ सहभागी गराइएको हुन्छ।

